

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

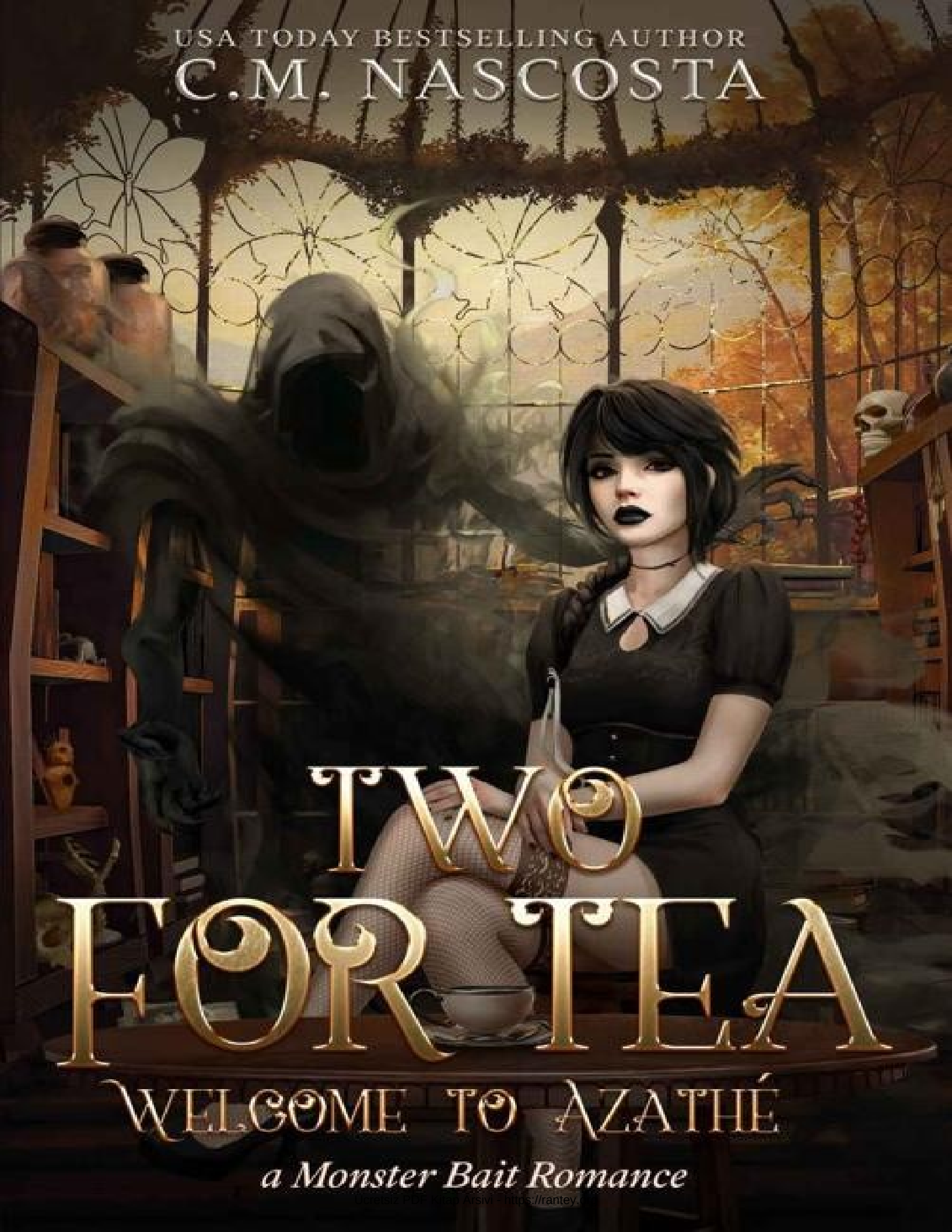
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
C.M. NASCOSTA

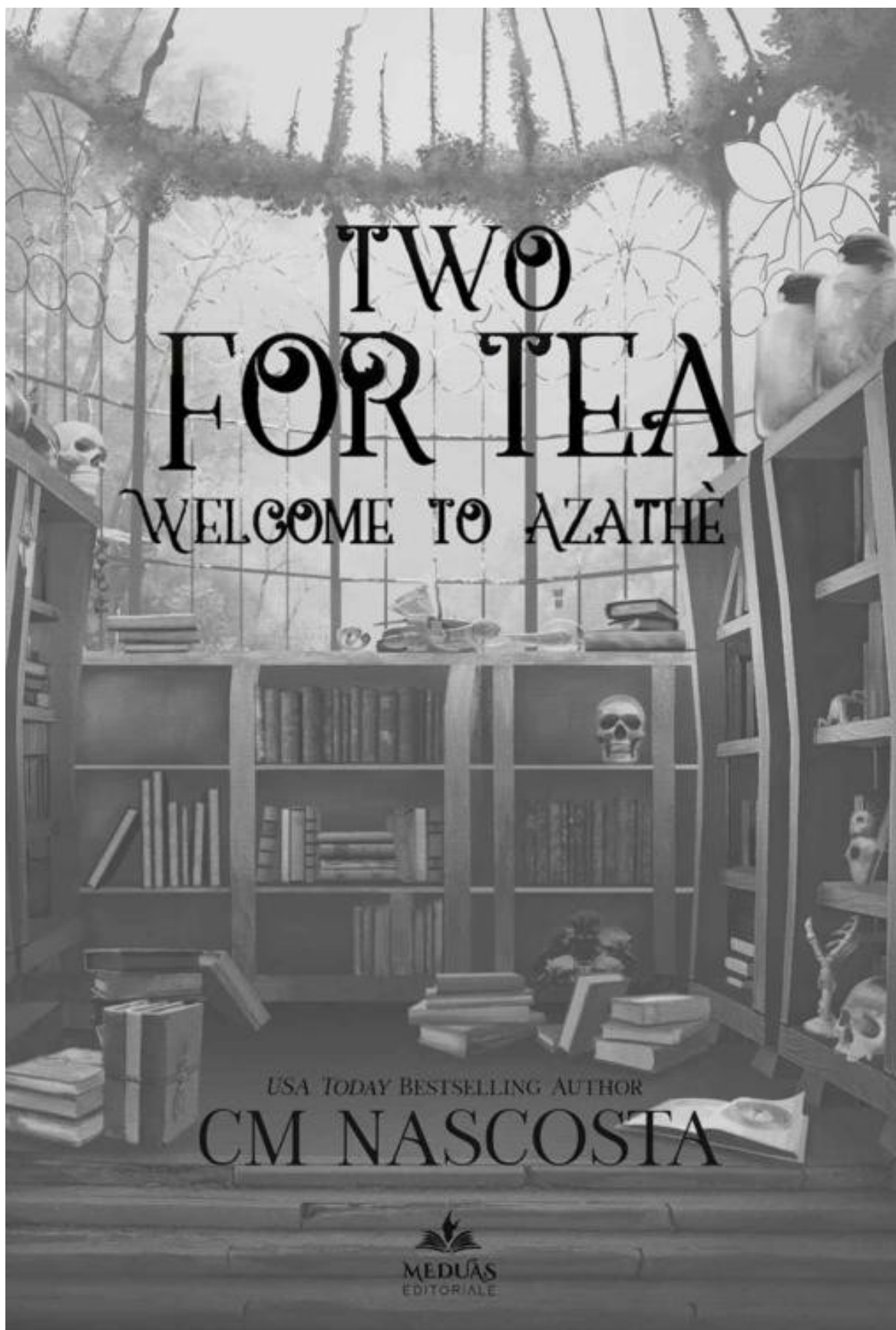

TWO FOR TEA

WELCOME TO AZATHÉ

a Monster Bait Romance

BookScribe PDF Archive: <https://rantey.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 C.M. Nascosta

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için cmnascosta.com ile iletişime geçin

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Chinkathra Pradeep İlk

baskı, 2023 Meduas Editoriale

OceanofPDF.com

İçindekiler

. Bölüm

Yazarın Notu

Bölüm

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

Ayrıca : C.M Nascosta

YazanYazar Hakkında

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Author's Note

Bu şimdiye kadar yazdığım en iğrenç kitap - ve bu sorun değil. Çünkü bazen hayat yandaki seksi canavardan daha fazlasıdır - kendini en derinlerden çekip çıkarmakla ilgilidir.

Başkalarına gösterdiğiniz zarafeti kendinize de gösterin ve kalbinizin iyileşmesi için zaman tanıyın. Ayrıca, aynı boyahaneden çıkmayan siyahları eşleştirmek, daha fazla insanın sahip olmasını dilediğim, küçümsenen bir yaşam becerisidir. Bu kitap size göre olmayabilir ve bu da sorun değil. Harper bi demiseksüel (ama yine de çok cinsel) bir FMC. Azathé ikili olmayan (ve çok insani olmayan) bir MC'dir. İyileşme yolculuğu şöyle görünüyor

Herkes için farklı olsa da, kayıpların acısı türlerden bağımsız olarak evrenseldir. Onların kartondan kesilmiş olmadıklarından emin olmak için çok uğraştım ve umarım onların hikayesini, siz bile olsanız, ilişkilendirebileceğiniz bir hikaye olarak bulursunuz.

cisimsiz bir gölge yaratık değildir.

Oyunun bu noktasında, eğer Cambric Creek hikayelerinin TÜMÜNÜ takip etmiyorsanız, artık "bir kitap olarak keyif alınabilir mi" bilmiyorum. tek başına" doğru. Olabilir, ama en büyük takdiri

Bu noktaya kadar Cambria Creek evrenimdeki diğer kitapları okudum.
A.Bash'e Holt'a böylesine inanmadığım bir deneyim yaşattığı için özel teşekkürler.

Bu gerçek bir tuval.
Gosia için ♥

İçerik Önerileri:

Depresyon ve keder, hem de çok fazla. Ebeveyn ölümü. İntihar düşüncesi.
Sayfa dışı dublajdan bahsediliyor. Bütünsel tıp kullanımı - Uğur Böceği bir doktor değil, ben de değilim, bu yüzden lütfen bu kitabı kendi kendine ilaç tedavisi için bir kullanım kılavuzu olarak kullanmayın.

Siz veya sevdiğiniz biri krizdeyse, yardım tek bir arama/metin uzağınızda:

Amerika Birleşik Devletleri'nde 988'i arayın veya mesaj atın

<https://findahelpline.com/>

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Chapter 1

"**I** Dolabın *bu* duvarda ve masanın da hemen önüne yerleştirilmesini istiyorum. Bu çalışma alanının kesinlikle mükemmel olmasını istiyorum. Hmm . . .

Hayır, biraz daha sola."

Taşıyıcılar omuz silkerek masayı birkaç santimetre kaydırırken, annesi gözlerini kısıarak, Everest Dağı'nın zirvesinden zorlu bir tırmanıştan sonra ilk kez bakan ve manzarayı biraz eksik bulan bir kaşif gibi odanın manzarasını inceledi.

"İlea, taşınma sırasında kristallerin hiçbirinin zarar görmediğinden emin olabilir miyiz? Her şeyi kataloglayalım lütfen. Taşınma garantim sadece önümüzdeki hafta için geçerliyken, altı ay sonra jasper uçlarının yontulmuş olduğunu öğrenmek istemiyorum. Biraz daha sola, şimdi . . . mükemmel, tam orada. Her şey mükemmel."

Mükemmel. Her şey her zaman *mükemmel* olmalıydı. Günün uyanık olduğu her saatin her anında her şey. Mükemmellik, annesinin gardırobundan evine ve kızlarına kadar kabul ettiği tek durumdu. Harper geri çekildi, annesinin yeni evinin *mükemmel* manzarasını bozmak istemiyordu.

Çalışma odasındaki en belirgin *kusuruydu*. Ne yazık ki, dikkatlerden kaçma çabası boşunaydı.

"Harper, sevgilim, neden nakliyecilerden birini bulup eşyalarını nereye koyacakları konusunda onları yönlendirmiyorsun? Gerçi mobilyaları kapıdan sığdırmaları bile mucize olacak."

"Kapının normal bir kapı olduğuna eminim anne. Bina yönetmelikleri yok mu?"

Annesi dudak büktü ve dikkatini bir kez daha dolaba ve önündeki masanın hassas yerleşimine çevirdi.

"İlea, üst rafı sergilemek için açık bırakacak yerimiz olduğundan emin olalım. Pru Hevisham yeni meclisin ev sahipliği görevini sırayla üstleneceğinden bahsetmişti."

Eğlence fikri bile annesinin heyecanla ayak parmaklarının üzerinde zıplamasına neden olmuştu. Harper zorlukla yutkundu ve annesinin dikkatli bakışları altında bütün bir gün boyunca *mükemmel* ve gösterişli olmak zorunda kalacağı düşüncesinin bile yüzünde yarattığı dehşeti ele vermemesini umdu. *Kız kardeşlerim, hepinizi en büyük kızımın, başarısızlıkla tanıştıran ilk kişi olmama izin verin.*

"Rotasyonlarının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak en kısa zamanda rotasyona eklenebileceğimizi umuyorum. Kim bilir, belki de bir karşılama ayına ev sahipliği yaparız! *şimdi* her şeyin kusursuz bir şekilde ayarlandığından emin olalım. Ayarla ve unut."

Yalan, çünkü annesi hiçbir şeyi unutmazdı ve odanın her zerresi, son toz zerresine kadar her ayrıntıyla uğraşırdı.

"Elbette," diye onayladı İlea ve tabletinin yüzüne bir şeyler not ediyormuş gibi yaptı. "Bu işi şimdi halledebiliriz. Daha çok değil, daha akıllıca çalışalım."

Harper gözlerini daha fazla devirirse, gözlerinin kafasından fırlayıp yerde döneceğinden ve sonsuza dek bavul boşaltma kalıntıları arasında kaybolacağından emindi. *Mükemmellik, her zaman mükemmellik. Daha akıllıca çalış, daha çok değil. Basit tut, aptal. Planı olmayan bir hedef, yönü olmayan bir dilektir.* Annesi, birinin terapistinin ofisinde motivasyon posterinde bulabileceği türden basmakalıp sözlerle ya da hızlı servis restoranının gündüz müdürünün tezahüratlar ve el çırpımlarla dolu bir toplantıda ekibine aktardığı bilgelik külçeleriyle doluydu. Eninde sonunda yeni bir terapist bulması gerekecekti ve neyse ki fast food servisi yaptığı günler geride kalmıştı da annesinin nüktelerine pek değer vermiyordu.

"Bahçe kulübelerinin sıradan bir ev kapısıyla aynı standartlara sahip olduğunu düşünemiyorum."

Harper iğnenin kendisine yöneltildiğini fark edince sıçradı, konuşma uyarı vermeden yeniden başladı. İlea her haliyle zehirliydi. Tanıdık, kişisel asistan rolüne büyük bir hevesle bürünmüştü, elinde her zaman hazır bulunan bir tablet ve kalem, sürekli Harper'ın annesinin peşindeydi, kaçınılmaz bir varlıktı ve eve geri döndüğünden beri onun sefil varlığının baş belasıydı.

"İçeride dönmen için bile yeterince büyük olmayacak, biliyorsun. Neden üst kattaki odalardan birini alıp taşınmadığınızı hala anlamıyorum-"

Annesi konuşurken yüzü bir kez daha dolaba dönüktü ve bu da Harper'ın odanın dışına çıkması için mükemmel bir fırsattı.

Her ne kadar kendisine bir çocukmuş gibi emir verilmesinden hoşlanmasa da, eşyalarını kontrol etmek fena bir fikir değildi. Bildiği kadarıyla nakliyeciler, özenle etiketlenmiş eşyalarını çoktan teslim etmişlerdi ama

İki kez kontrol etmeye değerdı, özellikle de annesinin farkındalık balonundan çıkmasını sağlayacaksa.

Araba evi ana eve çakılı bir araba yolu ile bağılıydı, yirmi ya da otuz metre kadar geride, devasa karaağaçlar ve akçaağaçlar tarafından gölgeleniyordu. Bir bahçe kulübesi sayılmazdı. Teknik olarak, bir araba evi bile değildi, her ne kadar emlakçı şekilde listelemeyi önermiş olsa da. Zemin katta açık bir alan yoktu, bir arabanın ya da aracın geçebileceğı kadar büyük ya da geniş hiçbir şey yoktu, bir zamanlar atların bulunmuş olabileceğı bir ahır da yoktu.

Buranın bir kulübe olduğuna karar verdi. Kendisine yetecek büyüklükte, arka kapısı arka bahçeye, leylak korusuna, pembe hanımellerine, çiçeklerine, hellebore'a ve gösterişli beyaz datura'ya dolambaçlı bir kaldırım taşı yoluna açılan küçük bir kulübe. Mükemmel bir cadı kulübesiydi ve onu daha iyi yapabilecek tek şey tamamen farklı bir adrese sahip olmasıydı, belki de kasabanın karşısında, gerçek ormanın ortasında. Bunun yerine, annesinin arka kapısına yüz metreden daha az bir mesafedeydi ve bu da yeni yaşam alanlarına duyduğu heyecanı büyük ölçüde azaltıyordu. *Şey, bu ve sen bir cadı sayılmazsın. Ne de olsa ona sadece bir at arabası evi de diyebilirsiniz.*

Nakliyecilerin gerçekten de işlerini bitirmiş olduklarını görünce rahatladı. Tüm eşyaları, evindeki her kutu, sakladığı birkaç parça mobilya, her şey özenle etiketlenmişti - *TAŞINMA EVİ*

~ *HARPER* - ve bunun işe yaradığını görmek onu rahatlattı. Ancak nakliyecilerin yapmadığı şey, mobilyaları belirlenen odalardan herhangi birine taşımaktı. Gerçi yeni evinde pek fazla oda yoktu.

Oturma odasının hemen dışında küçük, kompakt bir mutfak, tek kişilik bir yatak odası, minyatür bir banyo ve kimlik krizi yaşayan bir oda - düzgün bir yatak odası olamayacak kadar küçük, çamaşır dolabı olamayacak kadar büyük, duvar kağıdıyla kaplı duvarın tepesine yakın küçük, elmas şeklindeki penceresiyle ona tamamen amaçsız görünüyordu. Belki de burayı küçük bir okuma köşesine dönüştürebilirim diye düşündü. İki yan duvarı raflarla kaplayabilir ve tuhaf küçük pencerenin altına bir koltuk sıkıştırabilirdi. *Mükemmel olur. Ve sonra asla ayrılmak zorunda kalmazsın.*

Annesine olan yakınlığına ve kendisinin cadılık konusundaki şüpheli iddialarına rağmen, kulübe mükemmeldi. Burayı sonbaharda hayal ediyordu - tepedeki akça ağaçların kızıl yapraklarından oluşan bir halı yürüyüş yolunu kaplıyor, ön kapının dışında minyatür bir saman balyası, dekoratif su kabaklarından oluşan bir koleksiyon ve yanında şenlikli bir jack-o-lantern bulunuyordu. İlkbaharda leylaklar çiçek açar, havayı kokulardı ve iki küçük ön pencereye çiçek kutuları koyardı. Yazın, gözlerden uzak arka bahçede dolunayın altında kaynak suyu ve kristalleri şarj eder, soyunur ve eski ayinleri kendi başına gerçekleştirirdi, sinsi bir meclise gerek yoktu.

Nakliyeciler mobilyalarını oturma odasında yığılı halde bırakmışlardı - yarı fiyatına satın alınmış, son model bir koltuk, gözle telaffuz edilemeyen İskandinav isimleri olan iki ucuz preslenmiş ahşap kitaplık, bir berjer koltuk ve yatağı. Cılız mutfak masası sökülüştü ve ilk başta, tüm kutularının üzerine yığıldığı yuvarlak, ahşap masanın taşındığı masa olmadığını pek fark etmemişti. Çok ağır, çok sağlamdı ve büyükannesinin ölümünden sonra ev boşaltılırken kulübede bırakılmış olması gerektiğini fark etti.

Yetersiz mobilyalarını kendi başına taşıyabileceğine ve biraz yük taşımının, nakliyecilerden birinin alanını bir kez daha işgal etmesinden daha tercih edilebilir bir senaryo olduğuna karar veren Harper, siyah elbisesinin kollarını yukarı itti.

Kutulardan birinde bulunan taşıma patenlerini her bir bacağının altına yerleştirdiğinde, yatağı zeminde kaydırmak yeterince kolaydı ve yatağını koridorda dikkatlice, her seferinde yavaş bir adımla yürürken, yıllar önce Avrupa'ya yaptığı bir gezide ziyaret ettiği dikili taş çemberleri eskilerin bu şekilde inşa edip etmediğini merak etti.

Küçük mutfak için bir depolama rafı satın alması gerektiğini, mutfak eşyalarını, aletlerini ve kiler malzemelerini içeren tüm kutular küçük mutfak alanına taşındıktan sonra fark etti. Bir zamanlar yemek yapmayı çok sevmiştii ve uzun süredir ihmal ettiği bir dizi alet biriktirmişti. *Belki yeniden yemek pişirmeye başlayabilirsin, hatta bir kursa bile gidebilirsin. Annem buranın toplum merkezi aracılığıyla bir sürü programı olduğunu söyledi. Kim bilir, belki de iksir yapımcısı olmaya karar verirsin.*

Ön kapıdan gelen bir sürtünme sesi düşüncelerini böldü ve başını sertçe kaldırmasına neden oldu. Harper küçük odayı birkaç adımda geçti, nakliyecilerden birinin küçük sahanlığa bir kutu bıraktığını düşündü. Onun yerine Ilea'nın kıvrak bedenini kapının pervazına dayanmış, kapı açıldığında hızla düşmüş ve neredeyse geriye doğru tökezlemiş halde buldu. Gözleri anında kısıldı ve kendini savunmaya geçmiş hissetti.

Annesinin zehirli bir anlık acemiliklerini atlatmaları sadece bir an aldı, onu içlerine çekerken burunlarını kaldırdılar. "Ah, Harper. Yolunu bulmayı başarmışsın. Emin değildik."

Eli kapının etrafında sıkıştı. *Lanet olası Ilea.* "Garaj yolunun 50 metre yukarısında yolumu bulup bulamayacağımdan emin değil miydin? "Şey, ben patlamak için heyecanlıyım

baloncuğunuz, ama oldukça düz bir atıştı. Hiç sorun olmadı."

Yüzü zaten o bildik ekşi limon büzüşmesiyle buruşmuştu, onun sözleriyle daha da gerginleşti. "Her ne olursa olsun, anneniz kutularından bir ya da ikisinin buradaki küçük kulübenize taşınmış olabileceğini düşünüyor. Ben sadece kontrol edeceğim -"

Kapıdan geçmek için hamle yaptılar ama Harper yerinden kıpırdamayı reddederek yeni evine girişi engelledi. *Bugün olmaz, Şeytan. Bugün olmaz.* "Yapmadılar. Nakliyecilerin getirdiği tüm kutuları çoktan inceledim ve doğru odalara yerleştirdim. Hepsi benim."

"Sanırım kendim kontrol etsem daha iyi olur. Kusura bakma hayatım, ama titiz işçiliğinle pek tanınmıyorsun."

"Kutuları çoktan kontrol ettiğimi söyledim." Sesi keskindi, ayakları yere sağlam basıyordu. *Seni yere yıkmaları ve zorla içeri girmeleri gerekecek.* Ilea gider gitmez tekrar kontrol edecekti ama tanıdıkların evine girmesine izin vermesine imkân yoktu. Varlıklarıyla evini lekeleyeceklerdi.

Kedi doğduğu andan itibaren ona kızmış ve onu hor görmüştü. Ilea gençliğinden beri annesiyle birlikteydi, kalıtsal cadılık dünyasında bir statü sembolüydü. Kabarık, gümüş renkli bir İran kedisi şeklini alarak, büyükannesinin evindeki oturma odasının duvarını süsleyen bir düzine çerçeveli fotoğrafta annesinin yanında geziniyorlardı. Ilea onunla birlikte okula, Collegium'a gitmiş, kendisi de bir cadının oğlu olan Harper'ın babasıyla tanışıp evlendikten sonra Cambric Creek'ten taşınmıştı. Tamamen yerleşmiş ve tamamen rahattı ... ta ki Harper doğana kadar.

Harper ayrıntıları bilmiyordu. Sadece Ilea, cadı ve tanıdık arasına giren ciyak ciyak bağırان Harper'ın gelişiyile birlikte karşılamalarını hızla tüketmişti. Ilea annesine baskı yapmış, onu Harper'a dönmeye teşvik etmişti.

Harper'ın babası evlerindeki kediye gösterdiği hoşgörünün sonuna geldiğine karar vererek ayak direyene kadar dikkatini yeni doğan kızından ayırıp zanaatına geri dönmüştü. Ilea, Harper'ın büyükannesinin evine geri dönmüş ve kendisine ya bebekliğini beklemesi ya da yeni bir yerleştirme için Sihirli İmpler Koalisyonu'na geri dönmesi için bir seçenek sunulmuştu. *Ve zamandan beri senden nefret ediyorlar.*

Ilea ve annesi, Harper daha yeni yürümeye başladığında, birkaç ayda bir iki haftalık süreler için onlarla kalmaya gelen, giderek uzayan, Morgan doğana kadar yedi uzun yıl süren ve kediye evlerinden sonsuza dek uzaklaştıran uzun mesafeli bir çalışma ve yardım modeline girmişlerdi. *Şimdiye kadar.* Harper her zaman öfkelerinin hedefi olmuştu, sanki anne karnındayken Ilea'yı evlerinden ve annesinin yanından uzaklaştırmak için mistik güçlerle işbirliği yapmıştı.

"Eğer yanıldığım ortaya çıkarsa, daha sonra getiririm. Ve annemin şu anda bir şeye ihtiyacı varsa, gelip kendisi alabilir." *Kapımın önünde ne yapıyorsun?*

Adamlar bir kalp atışı kadar bir süre kıpırdamadan durduktan sonra kapıdan döndüklerinde Ilea kıs kıs güldü. "Eğer. Harper," diye alaycı bir tavırla adını söylediler, dillerini şaklatarak. "Tatlım, eğer diye bir şey olmadığını hepimiz biliyoruz. *Eğer yanılıyorsan.*"

Kedinin dikenli dilinden damlamak üzere olan zehirli sözlerle karşı içi sıkıştı. Rasyonel olarak, Ilea'nın söylediği hiçbir şeyi almaması gerektiğini biliyordu ama bugünlerde rasyonellik çok ve beyninin arkasında gizlenen kertenkele dışarıdan gelen her türlü olumsuzluğu yakalayıp göğsündeki kara deliğe göndermeye bayılıyordu.

"Bir şeylerde başarısız olmak artık senin için neredeyse ikinci doğa, şekerparem.

Yanıldığınız kesin."

Onların akıllı yoldan geri dönüşlerini izledi, içindeki boş yerden yankılanan bir gong sesi geliyor gibiydi. Ilea'nın nefret dolu ve acımasız olduğunu biliyordu. . . Ama bu onların haksız olduğu anlamına gelmiyordu. Nefret dolu bir gerçek daha az doğru değildi. *Lanet olası Ilea.*

Kapıyı arkasından kilitledikten sonra küçük kulübesine geri döndü ve mutfaktaki dağınıklığı taze, daha yorgun gözlerle inceledi. *Bir rafa ihtiyacın yok. Tüm bu eşyalardan kurtulmalısın. Neredeyse bir yıldır gerçek bir yemek pişirmedin. Terk edilmiş başka bir hobiye yer açmana gerek yok. Bunları hangi ikinci el dükkânı alırsa satmalısın çünkü evet, okuldan atıldın ve bir işin yok.*

Azar birdenbire geldi ve Harper yenilmiş bir halde yere yığıldı. Kafasının içindeki ses, hayatının en berbat yılı olan bu yıl boyunca giderek daha da yükselmiş, diğer düşüncelerini bastırarak nerede bitip nerede başladığından emin olamadığı bir hale gelmişti.

Her halükarda, diye düşündü ağır ağır, muhtemelen doğruydu. Yemek pişirmek bir zamanlar eğlenceliydi ama tek kişilik bir yemek hazırlama işi onu bitkin düşürüyordu. *Bu konuda, muhtemelen bu saçmalıkların çoğundan kurtulabilirsin. Terk edilmiş hobiler, başlayıp hiç bitirmediğiniz projeler, yer israfı. Neden paketlerini açmaya zahmet edesiniz ki? Başladığınız bir şeyi bitirmekten aciz olduğunuzu hatırlatmak için mi? Bunlar senin duygusal destek tığ malzemelerin mi? Bir eşarbı bile bitiremedin.*

Kulübenin pencerelerinde henüz perde yoktu ve o da koltuğun arkasını ön kapıya bakacak şekilde çevirmek zorunda kalıyor, böylece görünmez bir şekilde kıvrılabiliyordu. Sesin ona ulaşamadığı sadece iki zaman vardı - bir kitabın içinde kaybolduğunda ve uyuduğunda. Kitapları

ve bu rahat alanı gerçek bir eve dönüştürme hevesi kaybolmuştu.

Yorgunken uyumak öz bakımdır, dedi kendi kendine, koltuğun minderlerine yaslanırken dizlerini göğsüne doğru çekerek. Yorgun ve ağırdı ve *hissetmekten* yorulmuştu ve kafasının içindeki sestten kaçmak, o anda *kusurlu* olduğuna dair kanıt kutularını açmaktan daha önemli görünüyordu. Gözlerini kapatan Harper, bilinçli zihni sonunda susturulana kadar dünyanın akıp gitmesine izin verdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Chapter 2

S En azından geçtiğimiz yıla kadar, yas tutmanın doğru bir yolu olduğunu fark etmemişti.

Harper her zaman kederin kişisel bir şey olduğunu varsaymıştı. Herkesin iddia ettiği gibi, kaybın ezici acısı zamanla azalırdı - öyle olmadığı güne kadar üzüntüden bunalırdı. En önemlisi, etrafındaki herkes ya aynı şekilde hissedecek ya da en azından anlayışlı ve sabırlı olacaktı.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl ona ne kadar yanıldığını göstermek için öğretici olmuştu. Aslında yas tutmanın yanlış bir yolu olduğunu öğrenmişti. Bir iyi keder vardı, bir de kötü keder ve onun bir şekilde ikincisine bulaşmış olması muhtemelen hiç kimse için sürpriz değildi.

İyi keder güzel ve sempatikti, organize ve pragmatikti ve en önemlisi sınırlıydı. İyi keder, annesinin cenaze törenindeki cesur yüzüydü, siyah kılıf elbisesi ve koyu renk gözlükleriyle dengeli ve ağırbaşlı, taziyelerini sunmak için gelen sonsuz insan kuyruğunu nezaketle karşılayan

Saygılar. Annesi ve Ilea'nın bir ay sonra ebeveyn yatak odasındaki dolabın yarısını soyup bağış yığını için poşetlere doldurmaları ve ardından birinci yıl dönümü yaklaşırken mobilyaları küçülttüklerinde, Harper ve kız kardeşinin büyüdüğü, babasının hatırasının her odada yaşadığı, her kapı aralığında ve köşede oyalandığı, kahkahalarının yankısını mutfakta hâlâ duyabildiğinden emin olduğu evi satmak için hazırlık yapmalarıydı.

Annesi sadece bir ev olduğunu söylemişti. *Kızlar yuvadan ayrıldıktan sonra çok fazla yer var. Tek başına bakmak için çok fazla mülk. Senin yeterince var. En iyisi küçülmek, geleceği düşünmek.* Geniş aile ve iyi dilekte bulunanlar evin sadece bir ev olduğu konusunda hemfikir di.

Sadece bir evdi, diye kabul etmişti Harper sersemlemiş bir halde - sadece ahşap bir kutu, ağaclarla çevrili sokaktaki diğer ahşap kutulardan hiçbir farkı yoktu, eğer hepsi çivilerine kadar soyulmuş olsalardı. Kendisinin ve kız kardeşinin bisiklete binmeyi öğrendikleri, bir yarışmaya katıldığı ilk fotoğrafı çektiği ağaçlı sokak - dolunay, ön bahçedeki eski meşe ağacının seyrek yapraklı dalları arasından kıpkırmızı bir haleyle süzölüyordu. Üstelik bu ev birkaç yıldır yaşadığı bir ev bile değildi, yine de bir yatak odası dolusu eşyası vardı. Demirhanenin odun dumanı kokusundaki eşyalar ve anılar her öğleden sonra eve doğru süzölüyordu, babasının ve *evinin* rahatlatıcı kokusu.

Burası sadece bir evdi, ilk kez içeri girdiğinde boş bulunduğunu, tek bir mobilya parçası bile kalmadığını kendine hatırlatmıştı. Her küçük ses, boş odalardaki parke zeminlerde gürültüyle , anıların, kahkahaların ve mutluluğun bastırıyordu. *Evden* son kez uzaklaştığında *sadece bir evdi*.

Kötü keder, artık olmayan boş evden doğruca içki dükkanına gidiyordu. Çocukken her öğleden sonra kız kardeşiyle birlikte oynadıkları, babalarının o çok büyüene kadar onları arabaya bindirdiği ve sonra Morgan'ı oyuncak bebeğiyle arabada bırakarak onun yanında yürüdüğü oyun parkına gitmişti.

On yaşındayken düşüp dudağını patlattığı, düştükten birkaç hafta sonra babasının tekrar denemekten korkmaması için cesaretlendirerek üzerine çıktığı maymun demirlerinin tepesinde oturmuş, satın aldığı şişeyi parlatırken hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları titriyordu. Vahşi bir hayvan gibi çığlık atmıştı, tıpkı kendilerinden türedikleri ölüm perileri gibi, boğazı kısılana ve şişesi boşalana kadar.

Gecenin bir yarısı kim olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmediği bir yabancının yatağında uyanmak kötü bir şeydi. Taytını bulabildiğinde yerden toplar, en yakındaki aynaya hızlıca baktığında, kırmızı çerçeveli gözlerinin altındaki derin gölgelerde eriyen ve ona rakun benzeri bir görünüm veren siyah göz kalemi ve rimel bulaşmış, zayıf bir hayaletin yansımasını görür ve aynadaki ölü gözlü yabancından korkarak arkasını dönerdi.

Dersleri ve laboratuvarları kaçırmak, haftada birkaç gün ders kaçırmak kötü bir durumdu. Devamsızlıkları, sanki et giysisi Collegium'un kampüsünde yolunu bulmuş da bilinci hâlâ yatakta kozalanmış, kendini uyandıracak iradeyi ya da enerjiyi bulamıyormuş gibi, orada bulunmayı başardığında odaklanmamış bir ilgisizlik izledi.

Bir cadının eğitimi standart üniversite deneyiminden farklıydı. Komşu devlet okulunda güzel sanatlar diploması almış, haftanın birkaç günü Collegium'da derslere katılmıştı.

Temel yetkinlikler için lisans eğitimi aldı, ancak cadılık konusundaki resmi eğitimi lisans eğitimi tamamlanana kadar gerçek anlamda başlamadı. Bir ya da iki yıl boyunca ya seyahat edecek ya da çalışacak, sonra da kendini ve zanaatını adayacağı uzmanlık alanını seçecek, alanında ustalığını kanıtladıktan sonra en az bir on yıl daha cadılar meclisinin tam akredite bir üyesi olmayacaktı.

Boş yılını, onu anlamış olan tek ebeveynini gömerek geçirmiş olması, planlanan etkinlik programı için önemsiz görünüyordu.

Danışmanı olarak atanan cadı, dönem sonunda kaşlarını çatarak masanın karşısına oturmuş ve Harper'ın berbat sonuçlarını incelemişti. "Neyse ki henüz yolun başındasın," demişti cadı ona nazik bir gülümsemeyle, sanki Harper'a bir iyilik yapıyormuş gibi, okuldan atıldığını söyleyerek. "Ve bu tesadüfî bir şey. Henüz bir disiplin ilan etmedin bile. Geri dönmek için bolca zamanın var, bir kez ... şey, tam zamanlı çalışmaların sorumluluğunu tekrar üstlenebilecek duruma geldiğinde. Öz bakım şu anda göz ardı etmeniz gereken bir şey değil Bayan Hollingsworth. Kendi sağlığına dikkat edemeyen bir cadı asla topluluğuna ya da meclisine hizmet edemez. Umarım ihtiyacınız olan yardımı alırsınız. Elbette giriş sınavlarına yeniden girmeniz gerekecek, ancak geri dönmeye uygun olduğunuzda Collegium'un kapıları size açık olacaktır."

Kötü keder, danışman cadının önünde uyuşuk bir şekilde oturuyordu, bir sonraki dönem okula dönme daveti iptal edildiğinde sessizdi, kampüs dışındaki mini marketteki dondurulmuş kasanın önünde durana kadar sesini bulamadı. Sesi ona gürültülü hıçkırıklar şeklinde geri dönmüş, turuncu dondurmalar ve buruşuk patates kızartmaları, sümük ve salya ve kırmızı lekeli cilt arasında titreyerek kendini zorlukla ayakta tutabilmişti.

Diğer bir avuç müşteri onu temkinli bir şekilde çevrelemiş, bir çalışan iyi olup olmadığını sormak için dirseğinin dibinde belirmişti. Cevap verememişti, çıkardığı sesler bir cadıdan çok yaralı bir hayvanı andırıyordu. Harper dirseğine dolanan eli savuşturmaya çalışmış ve sonunda yere düşmüştü. Her biri onu koltuk altlarından kavrayan başka bir çalışan ortaya çıkmıştı ve Harper'ın mücadele edecek enerjisi kalmamıştı. Onu mini-marketin kapısının önüne bırakmışlar, bir çöp çuvalı gibi duvara yaslamışlardı, ta ki polis arabası gelene ve hıçkırıkları yeniden başlayana kadar.

Kötü keder, polis arabasının arkasında oturmuş, müdahale eden memurların onu hastaneye götürmek ya da sadece eve götürmek konusundaki tartışmalarını dinliyordu.

"Lütfen beni eve götürün. Hastaneye gitmek istemiyorum. Yemin ederim deli değilim, tamam mı? Sadece ... babam öldü ve okula geri dönmeyeceğim ve sadece ... lütfen beni eve getirin. Sorun çıkardığım için özür dilerim."

Memurlar yumuşamıştı; direksiyondaki kadın ona adresini sorarken, yolcu koltuğundaki kadının kaşları dikiz aynasında Harper'la göz göze geldiğinde birbirine yaklaştı.

"Hey," dedi kadın, kampüs dışındaki küçük apartmanının otoparkına girdikten sonra Harper'ı verandaya bırakırken. "*Delilik* bir şey ifade etmiyor, tamam mı? O kelimenin hiçbir anlamı yok. Hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur. Birkaç günlük yatılı tedavi sana iyi gelebilir. Ve *bunun* tek anlamı şu anda biraz yardıma ihtiyacın olduğu, anladın mı? Arayabileceğin biri var mı?"

Annesiyle irtibata geçeceğini mırıldanmış ve polis memurlarına içeri girer girmez bunu yapacağına dair söz vermişti.

Kendini eve telefon edecek kadar toparlayana kadar birkaç saat geçmişti. *Ev. Hiçbir anlamı olmayan başka bir kelime.*

Kötü kader kahvaltıda dondurma yiyordu. Annesi aylar önce bu davranışını dile getirmişti ama o sırada annesi orada değildi ve dondurucudan bir çay kaşığıyla kanepeye bıraktığı bir kapuçino mocha cipsi çıkarırken etrafta onu görecekt kimse yoktu. Kötü keder, temiz hava, egzersiz ve kazançlı bir işin yerini alan, sonu gelmeyen bir kötü reality televizyon ve internetten alışveriş rotasyonuydu. Kötü keder, uykunun kişisel bakımdan sayıldığından emin olmasına rağmen her gün öğleden sonra ikiye kadar uyumaktı.

Ama her şeyden öte, iyi kederle kötü keder arasındaki en önemli fark, kötü kederin okyanus kadar sonsuz olması ve görünürde hiçbir soluklanma ya da rahatlama olmamasıydı. Kurtarılma umudu olmadan, kafasındaki ses ve göğsündeki boşluktan başka hiçbir şey ona eşlik etmeden dalgaların üzerinde sallanıyordu ve Harper akıntıya kapılıp kapılmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Annesi gibi bir şekilde iyi yas tutmayı başaran insanların hepsinin hala içten içe parçalanıp parçalanmadığını bilmiyordu. Hala boşluk ve her şeyin eskiden olduğu gibi olması özlemiyle mi yanıp tutuştuklarını, yoksa hepsinin bir şekilde kalplerinde kalan boşluğu arkadaşları, ortakları, toplum aktivizmi ve sosyal kulüplerle mi doldurdıklarını bilmiyordu. *Belki de herkes her zaman mutsuzdur ve bunu saklamakta berbat olan tek kişi sizsinizdir.*

OOTD: Yarasa desenli tayt. Nietzsche'nin acı çekmekle ilgili sözünün yazılı olduğu gri tişört. Ezici bir boşunalık duygusu. Balkabaklı tüylü çoraplar, çünkü Sonbahar'ı düşünmek için asla erken değildir.

Telefonunun vızıltısı onu bir an için dizüstü bilgisayar ekranından uzaklaştırdı, küçük kız kardeşinden gelen bir mesajdı.

Annem öğlene kadar giyinip hazır olmanı söyledi.

Harper gözlerini devirdi. Annesi dileğini kısmen de olsa yerine getirmişti. Cadılar meclisinden bir avuç cadı o öğleden sonra çay içmeye gelecekti, öğleden sonra saat ikide yapılacaktı ve Harper'ın iki saat boyunca büyükannesinin yemek odasında kıpırdanmasını gerektirmiyordu.

Morgan da o zamana kadar hazır olacak gibi değil. O ve on yedi yaşındaki kız kardeşi yeterince yakınlardı, ancak hala lisede olmak kız kardeşine odaklanacak bir şey verdi, ona odaklanma ve dürtü verdi.

O Collegium'a ve üniversiteye gidecek ve sen de sonsuza dek burada annem ve Ilea ile sıkışıp kalacaksın. Bu düşünce karşısında burnunu kırıstırarak dondurması ve dizüstü bilgisayarıyla kanepenin köşesine kıvrıldı. Collegium'dan tam da bunu yapma emriyle ayrılalı birkaç ay olmuştu. Artık yaz sona ermişti ve cadılar yakında o yankılanan, kutsal salonlara geri dönecekti. Onların arasında olmayacaktı. Hazır değildi, hâlâ o günkü kadar odaklanmamış ve kayıtsızdı.

danışmanın ofisi. Dinlenmek ve iyileşmek için kendine zaman tanınması, vücudunun ihtiyaç duyduğu sürece yatakta kalması ve istediği kadar kapuçino moka parçacıklı dondurma yemesi gerekiyordu ve eğer annesi kibar topluma yeniden katılmasını istiyorsa, Harper kişisel bakımının öncelikli olması gerektiğini düşünüyordu.

Kaşığını ağzında tutarak tanıdık bir sayfayı açtı. Komşu şehirde, sosyal medya hesaplarından birinde her hafta online açık artırma yapan bir okült dükkânı keşfetmişti. Müzayedeyi yöneten kadının hipnotize edici sesi, eşyaları tutup yerleştiren ve uzun, lake siyah pençeleriyle izleyicinin dikkatini çeken adamın düzgün biçimli ellerinden sonra ikinci sıradaydı.

Dükkandan hiçbir şey satın almamıştı, perili cep saatleri ve antika morg ekipmanları toplamaya başlamak için ne yeri ne de parası vardı, ama küçük gotik kalbi her hafta müzayedeleri izlemeyi seviyordu ve canlı etkinliği takip eden öğleden sonra kaydı izleyerek, banka bakiyesini korurken ürkütücü nesnelerin, adamın ellerinin, kadının sesinin tadını çıkarabileceğini keşfetti.

"1763 yılından kalma bir zehir yüzüğü, bir Toskana Villası kazılarında alınmıştır. Eser miktarda toz belladonna hala menteşeli kapağın iç kısmındaki oymaya gömülüdür. Bunun alındığı ev büyük üne sahip bir cadıya aitti ve muhtemelen bu yüzük onun yerel politikacıların sırdaşı olarak yerini korumasına yardımcı oldu. Açık arttırmayı başlatalım, olur mu?"

Dondurmasından henüz bir kaşık yutmuştu ki, ön kapısının camına vurulan sert bir tokat onu boğacak gibi oldu. Kapılara avuçlarını açarak vuran tek kişi Morgandı, çocukluğunda daha fazla gürültü çıkarabildiğini ve ne kadar çok gürültü çıkarırsa o kadar hızlı elde ettiğini öğrenmişti. Harper kendini itmek için mücadele etti

Kanepenin köşesindeki kış oyuğundan, bacakları battaniyesine dolanmış, odanın birkaç adım ötesindeki kapıya doğru sendeleyerek yürüyordu.

"Lanet olsun, hemen kes şunu. Neyin var senin?"

Küçük kız kardeşi cevap verme zahmetine girmedi, Harper'ı iterek kanepeye geçti. Morgan, dondurmayı almak için üzerine çöktü.

"Kahveli dondurmayı her zaman sevdiğini unutmuşum. Annem şu sıralar her şeyi az yağlı yapıyor, evde sadece yağsız sütle yapılmış vanilyalı dondurma var ve tadı da odaya neden girdiğini unutmanın tatlıdaki karşılığı gibi. Ya da postaneye bir şey bırakmanız gerektiğinde ve oraya vardığınızda tatil olduğunu ve her yerin kapalı olduğunu gördüğünüzde nasıl hissettiğinizi bilirsiniz ya? Dondurmanın tadı öyle. *Ama bu şey çok lezzetli. Sende olduğunu unutmamalıyım.*"

"Tam bir beleşçisin," diye güldü Harper, kız kardeşinin yanındaki kanepeye çökmeden önce mutfaktan ikinci bir çay kaşığı aldı. Morgan müzayedesini tekrar açtığında itiraz etmedi ve bir timsah kafatasının gösterilmesini ve ardından bir Odd Fellows ölüm maskesinin gösterilmesini arkadaşça bir sessizlik içinde izlediler.

"Bu adamın seksi elleri var. Hiç kameraya çıkıyor mu?"

Başını salladı ve bir kaşık dolusu dondurmayı kaşıkladı. "O değil. Ne yazık ki. O da konuşmuyor, sadece kadın konuşuyor."

Morgan . "Bu bir kayıp. Belki de gerçekten iğrenç bir sesi vardır. Bekle, o yüzüğü beğendim. Ne kadar?"

"Bu bir açık artırma. Sadece fiyatla satılmıyor, teklif vermeniz gerekiyor."

"Peki, teklif ver! Bekle, sana ne kadar olduğunu gösteriyor mu?"

Harper ellerini havaya kaldırdı. "Bu canlı bir müzayede değil! Bu dün akşamdan kalma."

Morgan tiksintiyle ona döndü. "Çoktan bitmiş bir açık artırmayı izlemenin ne anlamı var? Hiçbir şeye teklif veremiyor musun? Bu YouTube'da başka birinin düğününü izlemek gibi bir şey."

Öfkeyle güldü ve dondurmayı kız kardeşinden geri aldı. "Biliyor musun, çık dışarı. Kendi evimde bu tür tacizlere katlanmak zorunda değilim."

Morgan, Harper'ın alnını kaldıraç olarak kullanarak ayağa kalktı ve Harper'ın kahkahalarla inlemesine neden oldu.

"Tamam, ama benimle gelmek zorundasın. Zaten bu yüzden geldim. Annem hazırlanıp eve gelmeni istiyor, böylece hepimiz hazır olacağız. Muhtemelen kabul edilebilir konuşma konuları hakkında bizi hazırlamak istiyor."

Harper inledi ve başını kanepeye yasladı. "Neden? Küçük partisine daha üç saat var."

"Muhtemelen uyuyakalacağından ve pijamalarıyla sendeleyerek geleceğinden endişelendiği içindir." Morgan omuz silkti.

"Hadi ama, bunu bir kere yaptım!"

"Aslında üç kere falan oldu," diye karşılık verdi kız kardeşi başını sallayarak. "Bunlardan biri de doğum günü yemeğimdi, şimdi sen söyleyince geldi." Harper gözlerini kaçırdı. Uyuduğu zaman kafasının içindeki o küçük sestten kurtuluyordu ve uyumak yüzleşmekten daha kolaydı belirsiz geleceği ve iyi belgelenmiş kusurları. "Harper...

lütfen bana bir iyilik yapar mısın?"

Kız kardeşinin daha ciddi olan ses tonuna baktı. *Lütfen benden daha iyi olmamı isteme. Lütfen kendime gelmemi isteme. Eğer bunu yapabilseydim, çoktan yapmış olmaz mıydım sence?* Morgan devam etmeden önce dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Bak, taşınma konusunda senden daha mutlu değilim. Üçüncü sınıfta tüm arkadaşlarımdan ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun? Bu berbat bir şey ve son iki yılda berbat olan şeylerden sadece biri. Ama olan oldu, Harper. Burada deneyeceğine söz ver. İki yıl sonra kapını çalıp seni yataktan kaldırmaya gelmeyeceğim. Babamı kaybetmemiz yeterince kötü, ama şimdi kız kardeşimi de kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Boğazında bir utanç yumrusu oluşmuş, nefes yolunu tıkamış ve nefes almasını imkânsız hale getirmişti. Elbette kız kardeşi haklıydı. Diğer her şeyde olduğu gibi Morgan'da da başarısız oluyordu.

"Bağımsız çalışma programının *Temmuz*'da başlaması yeterince kötü zaten. Bu kadar erken okula gitmemeliyim. Bu yasadışı olmalı. Ama bağımsız çalışmamda lakros takımında bir çocuk var. Sanırım o bir kurt adam. Ya da belki bir şekil değiştiren? Her neyse, ama odaya her girdiğinde, o memdeki sesi duyabiliyorum. "Aletin büyük olduğunu *biliyorum*, biliyorum."

Neredeyse boğuluyordu. Utanç yumağı bir kenara itildi, Morgan devam ederken boğuk kahkahası onun yerine kaçtı.

"Ve bu konuda konuşabileceğim birinin olmamasından nefret ediyorum. Çünkü sürekli bunu düşünüyorum. *Her* zaman. O yüzden diyorum ki, lütfen seni de kaybetmeme neden olma. Bana her gün kalkıp evden çıkacağına söz ver, sadece yürüyüşe çıkmak için bile olsa. D vitamini sana iyi gelecektir. Kafandan çıkmalısın ve eminim ki kalkmak bunun ilk adımıdır. Belki de bir kedi falan almalısın. Oh, biliyorum! İlea'yı alabilirsin!"

Harper kapıyı göstererek, "Dışarı," diye emretti. "O ana kadar seninleydim. Giyinmem için bana on beş dakika ver, sonra geleceğim. Söz veriyorum. . . Her şey hakkında," diye ekledi, gözlerini bir kez daha kaçırarak.

Harper daha önce kendisine sihirli bir şekilde iyileşeceğine dair verdiği sözlerden biliyordu ki, kız kardeşinin istediği şey çok zordu. *Yine de*, diye düşündü, ayağa kalkarken, *annemin şikayet edeceği bir şey daha olmasına ihtiyacın yok. Ve Ilea'nın da daha fazla cephaneye ihtiyacı yok.* Annesinin çayına zamanında yetişeceğine karar verdi ve en sevdiği elbiselerinden birini çıkardı. *Rugan Mary Janes. Kadife gerdanlık. Bunu yapabilirsin. Morgan için yap, en azından bugünlük. Sonra yatağına dönebilirsin.*

Birkaç saat sonra, dedikodu yapan cadıların arasında mümkün olduğunca görünmez olmaya çalışan kız kardeşinin haklı olduğuna karar verdi. Her gün kalkıp evden dışarı çıkmaya başlaması gerekiyordu. Aksi takdirde, annesi ve Ilea'nın yanında ders çalışmak zorunda kalacaktı ve Harper cam çiğnemeyi tercih ederdi.

"Henüz bir unvan seçmedin mi canım?"

Sorunun kendisine yöneltildiğini geç de olsa fark etti; konuşmacı, masanın etrafında oturan diğer dört kadın gibi düzgün ve ilkel, sarışın, orta yaşlı bir kadındı. Birçoğunun yanında annelerinin aynadaki görüntüleri olan kendi kızları vardı ve belki de ilk kez kendi ailesinde bile ne kadar göze battığını açıkça fark etti.

O ve kız kardeşi görünüş olarak babalarına çekmişlerdi - soluk tenleri ve koyu renk saçları vardı ve annesinin üzüntüsüne rağmen gotik evresinden hiç çıkmamıştı. Masanın etrafındaki üç genç kadının yaşları Morgan'la arasında değişiyordu ve hepsi de bir hafta sürecek bir yaz konser festivalinin reklam sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Çiçekli elbiseler, zarif mücevher tonları, muhafazakâr olmasa da modaya uygun kesimler. Harper gizlice kendi elbisesine baktı - kabarık kollu ve kristal pilili etekli köpüklü bir şifon şekerleme -

simsiyah saçları, simsiyah tırnakları, kanatlı göz kalemi ve rimeliyle uyumlu simsiyah bir kıyafet giymişti. Masadaki diğer herkes kadar uygun giyinmişti, diye düşündü. Sadece daha basit bir renk paleti seçmişti. *Bunun nesi yanlıştı ki?*

"Hayır, . Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum."

Soru, sanki henüz Collegium'daki pratik eğitimine başlamamış, sanki hâlâ boşluk yılındaymış gibi sorulmuştu. Annesinin onlara anlattığı hikâyenin bu olup olmadığını merak etti ve cevabın muhtemelen evet olduğuna karar verdi. Annesi eski cadı meclisi arkadaşlarıyla, gençliğinden beri tanıdığı cadılarla yeniden bağlantı kurmaya hevesliydi. *Muhtemelen onlara henüz okula dönmediğini söylemiştir. Harper'ın başarısızlığını bilmelerini istemiyordu.*

Ne de olsa Cambric Creek'te onu ailesi ve Ilea dışında kimse tanııyordu. Kimse dersleri kaçırdığını ve ardından programdan atıldığını bilmiyordu, buradaki hiç kimse onun mini-mart çöküşüne tanıklık etmemişti. Kız kardeşi haklıydı. Yeni bir başlangıç yapabilirdi. İsterse tamamen yeni bir insan olabilirdi.

Annesi, "Aile mutfağı olarak çifte görev yapmak zorunda kalmayan böylesine geniş bir çalışma alanına sahip olduğum için çok heyecanlıyım," diye sevindi. "Ilea'ya Harper ve benim önümüzdeki haftadan itibaren iki küçük yıldız öğrenci gibi olacağımızı söyledim bile. Tazeleme çalışması için her disiplinden geçeceğiz, bu ikimiz için de iyi olacak. Ve bu senin karar vermene yardımcı olacak, sevgilim." Harper'ın yüzünü buruşturarak karşıladığı muhteşem bir gülümseme. *Bardak. Onu çiğneyeceğiz.*

"Tara, seni ve kızları Evelyn'le tanıştırmak için sabırsızlanıyoruz. O çok dinamik! Meclis çok değişti. Hiçbir şey hatırladığın gibi değil."

"Yine de söyleyeceğim bir şey var," diye söze girdi başka bir cadı, gözleri odada aniden kulak misafiri olan biri olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakınırken, "Authricia genç kızlara çok önem verirdi ve ben bunu özlüyorum. Kennedy'miz şu anda küçük yaşta eğitim alıyor ve hepimizin faydalandığı temele sahip olduğunu düşünmüyorum."

Diğer iki kadından onaylayan bir mırıltı duyuldu, Harper her şeyi kavrarken annesi kaşlarını kaldırdı.

"Montgomerie şu anda stajını bitirmek üzere," diye bir ses daha duyuldu ve toplantıya katılan tüm kadınlar sandalyelerinde hafifçe öne doğru eğildi. "Batıda yaşıyor ve oradaki okulda ona öğretilen şeylerin cadılar meclisinin yeni ilkeleriyle çok iyi uyum sağlayacağından emin değilim." Sanki grubu dinleyen biri varmış gibi etrafına hızlıca bir bakış daha attı. "Evelyn'in sahip olduğu bazı iksir gereksinimleri bazı çevrelerde kesinlikle tartışmalı."

Mırıltılar ve mırıldanmalar ve birdenbire odadaki hiç kimse yanındaki cadıyla göz göze gelmek istemedi.

"Ama-ama dediğim gibi, o çok *dinamik*! Dramatik bir değişim yarattı; buradaki cadılar meclisine gerçekten damgasını vurdu. Geri döndüğün için çok heyecanlıyız!"

"Sence tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Annesinin sesi kısılmıştı. Ev bomboştu ve bir kez daha yankılanıyordu, cadılar gitmişti. Morgan telefonunda bir şeylerle meşguldü, annelerinin antrenin kapısında nasıl durduğuna, çay misafirleri uzaklaşırken yan lambalardan dışarı nasıl baktığına dikkat etmiyordu.

Ilea omuz silkti. "Bu cadılar meclisinin nihayet hırslarımızı bu topluluktaki küçük çekişmelerin ve egoların önüne koymaktan korkmayan bir baş rahibe sahip olduğu anlamına geliyor. Authricia iyi bir cadıydı ama kurt adamların kuklasıydı. Evelyn'i seveceksiniz."

Harper kaşlarını çattı. Ilea'yla hiçbir konuda aynı fikirde değildi, bu da onların bu yüksek cadının hepsinin seveceği biri olduğu yönündeki açıklamalarını pek olası kılmıyordu. Sözleri gizemli geliyordu ve bu mahalledeki cadılar hakkında hiçbir şey bilmemesine, mahallenin kendisi hakkında hiçbir şey bilmemesine ve hatta onlardan biri olarak kabul edilip edilemeyeceğinden bile emin olmamasına rağmen Harper, aktif olarak topluluğunun ihtiyaçlarına ve isteklerine karşı çalışan bir cadılar meclisinin okulda öğrendiği her şeye tamamen aykırı görüldüğünden emindi.

Ilea ile çalışmana imkan yok. Bridgeton'a taşınıp normal bir insan gibi yaşayabilirsin. Belki gazetede ya da bir kafede iş bulursun ya da kim seni işe alırsa, yapabileceğin bir şey yok. Morgan haklı. Kalkıp o lanet evden çıkmalısın. Annem ne planlıyorsa, seni de ona dahil etmelerine fırsat verme. Ertesi sabah kız kardeşi okula gittikten sonra kalkmaya karar verdi. Arabanın motoru onu her zaman uyandırır ve çoğu gün hemen yatağa geri dönerdi ama bu değişecekti. Kitaplarını ve dizüstü bilgisayarını topla. Bir yere git ve oku. Sadece evden çık ve kendini hedef olmaktan çıkar.

Evde kalmayı tercih ederdi, diye düşündü Harper, koltuğuna kışını yaslayıp battaniyesine sarındığında, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyduğunda, yanında da kapuçino mocha çipli pint olduğunda. Yatakta kalmayı, yaşıtı olan diğer cadıların derse girmek için kalkacaklarını, geleceklerine hazırlanacaklarını hatırlamadan uyumayı tercih ederdi. . . Ama evden çıkmak, annesinin planladığı şeye tercih edilirdi ve bundan kaçış yoktu.

OceanofPDF.com

Chapter 3

O OTD: İpek karışımı diz çorapları ve yığma platform mokasen ayakkabılar. Peter Pan yakalı pilili etekli elbise. Çift dikişli Blazer.

Kendini hazırlarken aynada kararlı bir şekilde başını salladı ve görünümünü siyah bir dudak boyasıyla tamamladı. Çağdaşlarıyla birlikte sınıfa geri dönmeyecek olması, rolüne uygun görünemeyeceği anlamına gelmiyordu. Harper ortalıkta görünmemeye kararlı bir şekilde kapıdan çıktı.

Gençliğinde burada geçirdiği zaman ne olursa olsun, Cambric Creek'e birden fazla yönden yabancı olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Yaz sonu gökyüzü beyaz benekli maviyle yıkanıyor ve güneş parlıyor olmasına rağmen, esinti ağaç dallarını hareket ettiriyordu, evden çıkmak için mükemmel bir gündü ... ve hemen içeriye, başka bir yere gitmek. Evden çıkmak ana zorunluluktur. Harper kütüphaneye gitmeye karar verdi, kıvrılıp kitabını okuyabileceği, zihnini sakinleştirebileceği, kesintisiz sessiz bir yerden başka bir şey arzulamıyordu.

Harper, cep telefonundaki haritayı üstünkörü incelediğinde Cambric Creek'in şehir merkezinden geçen bir otobüse binebileceğini tahmin ederek yaya olarak yola koyuldu. Ailesinin evi Oldetowne olarak bilinen bölgenin kıyısındaydı ve alacakaranlıkta yaptığı gezintiler sırasında, evin ona büyük ve çocukken mağara gibi görünmesine rağmen, sadece birkaç blok ötedeki bazı komşularının sahip olduğu görkemli mülklerle karşılaştırıldığında soluk kaldığını keşfetmişti.

Magnolia Sokağı'nın sonunda öyle bir ev vardı ki, önünden ilk geçtiğinde ağzı açık kalmıştı. Gri taştan, görebildiği kadarıyla dört katlı, çatı hizasında demir tepelikli, kurşunlu pencereleri göz kırpan bu ev hem görkemli hem de iğrençti. Yoldan geriye çekilmişti, uzun araba yolu hırıltılı taş figürler ve ferforje bir kapıyla çevrelenmişti. Harper taş yapıya ağzı açık bakarak orada ne kadar durduğundan emin değildi ama üzerinde onu izleyen gözleri hissederek derisi karıncalanmaya başlamıştı. Yanındaki Viktorya döneminden kalma, süslü bir şekilde tasarlanmış Queen Anne evinin üst pencerelerinden birinde bir gölge vardı ve Harper tekrar yürümeye başladığında gölge yer değiştirdi ve Harper aceleyle kaldırıma çıkıp evlerden uzaklaştı, köşeyi dönene kadar gözetlenme hissi geçmedi.

Otobüs geldiğinde aslında bir otobüs değil, eski moda bir açık hava arabası olduğu ortaya çıktı ve Harper hissettiği kadar gülünç görünüp görünmediğini merak etti, yarasa kanadı sırt çantasını omzunun üzerinden sallayarak otobüse bindi ve pastel spor kıyafetleri içinde dedikodu yapan iki goblinin arkasındaki koltuğuna oturdu. Uzun bir apartman sırasının karşısındaki köşede duran duraktan binen üç şık genç kadını izledi, omuzlarına örttükleri aynı samur renkli kürk mantolara bakarak selkie olduklarını tahmin etti. *Muhtemelen okulda öğrencidirler. Kaydolmalısın, biraz ders almalısın.*

ve İngiliz Edebiyatı diploması alırsın. Bridgeton'a taşınıp öğretmen olabilir ve cadılığı hiç duymamış gibi davranabilirsin.

"Affedersiniz," goblinin konuşmasına ilk ara verildiğinde, Ana Cadde'deki dükkanlar yaklaşırken koltuğun üzerinden hafifçe eğildi, "burası kütüphanenin durağı, değil mi?"

Minyon, yeşil tenli kadınlardan biri döndü ve Harper'a acıyan bir gülümseme verdi. "Öyle, ama korkarım ki tadilat nedeniyle hâlâ kapalı."

Lanet olsun. Web sitesini kontrol etmeliydi. Diğer goblin devam ederken Harper'ın omuzları çöktü.

"Binanın ana borusunda bir kırılma oldu ve büyük bir su baskını sorunu yaşandı. Çok fazla hasar olduğunu anlıyorum ama sanki *sonsuz* kadar sürecekmış gibi görünüyor. Haftalar oldu! Lise öğrencileri kampüs kütüphanesini kullanabiliyor ama küçükler ne yapacak? Hikaye zamanı toplum merkezine taşındı ama aynı şey değil. Ay sonunda yeniden açılacağını duyup duruyoruz ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz."

"Bundan hiç şüphem yok," diye araya girdi ilk goblin, tramvay yavaşlarken ayağa kalkarak. "Jack'in torunu masal saatine gidiyor ve *bunun* nasıl gittiğini biliyorsun." Goblin kadınlar gülerek arabadan inerken, Harper eşyalarını toplamak için çabaladı ve uykulu küçük bir çocuk bulabileceğine karar verdi. Şehir merkezinin ortasında saklanacak bir kahve dükkanı.

Sipariş verecek kadar bile uzun kalmasa da kafeyi zorlanmadan buldu. Black Sheep Beanery bir ses kakofonisiydi - öğrenciler, ofis sakinleri, inşaat işçileri ve aradaki herkes. Gecenin bir yarısı geri dönmeyi planlamadığı sürece 'uykulu' bir tanımlama değildi ve o zaman bile buna güvenmek istemiyordu.

Büyüdüğü kasabada goblinler ve troller vardı ama Harper daha önce hiç o anda olduğu kadar farklı türden insanlarla çevrili olmamıştı.

"Tanrı aşkına Byron, ağzını açmadan önce hiç durup düşünmez misin?!"

Sırada önündeki vampirin telefonda birini azarlamasını dinledi, arkasındaki sırada bekleyen spor kıyafetli iki goblinin konuşmalarına kulak misafiri oldu - omzunun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra, arabadaki ikisinin aynı olmadığını fark etti ve o izlerken, kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbise giymiş geniş omuzlu bir adam kapılardan içeri girdi, uzun müşteri kuyruğunu atlatarak tezgâhın karşı tarafına geçti. Espresso makinesini yöneten koç tarafından önüne iki içecek konulurken, tezgâhın arkasındaki koyun suratlı kadına göz kamaştırıcı beyaz bir gülümseme verdi. Harper, kestiği iki düzine insandan habersiz bir şekilde adamın el cihazından çıkışını yaparken başını salladı.

"Bugün mü gidiyorsunuz?" diye sordu koç, adam kredi kartını el kasasına dokundurup olumlu yanıt verince. "Gazetede sizi arayacağız. Onlara günlerini göster."

İri adam göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Bunu planlıyorum," dedi ve geldiği gibi hızla oradan ayrıldı.

Üniversite çağındaki öğrenciler ve bebek arabalarını iten geveze annelerden oluşan bir kalabalık yemek alanının önemsiz olmayan bir bölümünü kaplıyordu ve Harper burada kaybolacak sessiz bir köşe fark etti. Kafeine duyduğu arzu, kendini bir süreliğine kaybetmeye duyduğu çaresiz ihtiyaç kadar güçlü değildi ve Black Sheep Beanery bu denklemin bir yarısını karşılayabilirken, ikinci ve daha önemli olan yarısı muhtemelen imkânsızdı.

çok fazla gürültü ve kargaşa vardı. Sıradaki yerini terk ederek kendini tekrar kaldırımında buldu.

Büyükannesine yaptığı ziyaretler nadiren büyük evden çıkmayı gerektirdiğinden ya da gerektirdiğinden ve sadece ara sıra kasabaya inmeye cesaret edebildiklerinden, çocukluğundaki kasabanın herhangi bir özelliğini hatırlamakta zorlanıyordu. Ana Cadde'nin ortasındaki yaldızlı saat kulesi gibi pitoresk şelale de beyninin arkasında bir şeyleri gıdıklıyordu. Beyaz boyalı çardak, küçük kasaba Amerika'sının broşürlerinden fırlamış gibiydi ve babasının omuzlarında oturup küçük tribünün önündeki açık alanda müzik dinlediğinden neredeyse emindi ama bu anılar puslu ve belirsizdi.

Harper çardağın önünden geçerken arkasını döndü, onun gülümsediğinde gözlerinin nasıl kırıştığını, kötü bir gün geçirdiğinde ona komplocu bir tavırla saksı çikolatası uzatışını ya da ateşten içeri girerken tütsü ve odun dumanı kokusunu hatırlamak istemiyordu. Bunun yerine, Main ile kesişen ilk sokağa saptı, sanki kederini terk edebilecekmiş gibi, onu başka birinin bulması için çardakta bıraktı.

Yol boyunca sıralanmış küçük dükkânlara ayaklarını sürüyerek girip çıkıyor, küçük bir çocukken nasılsa Cambric Creek'in şimdi butikler ve restoranlarla dolu, gelişen bir metropol olduğunu fark ediyordu. Katedral benzeri vitray pencereleri olan taş cepheli bir dükkân dikkatini çekti ve kapının üzerindeki gıcırdayan tabela ayaklarını içeri doğru çevirdi, kaşlarını kaldırdı.

Viol, Violet ve Vine'in bir bitki dükkânı olması onu şaşırttı, hiç de beklediği gibi değildi. Bitkicilikte ya da iksir yapımında hiç başarılı olmamıştı ve başparmağı da gardırobu kadar siyahtı. Yine de koridorlardan birine doğru ilerledi ve dükkânın serin, yeşil otsu kokusunu içine çekti.

"Bugün bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Konuşan, parlak siyah saçları ve kıpkırmızı boyalı dudaklarıyla böceğe benzeyen bir kadındı. İki çift kolu vardı ve giydiği siyah kılıf elbisenin belinde belirgin bir kıvrım vardı ama Harper'ın görebildiği kadarıyla bacakları çoğunlukla insana benziyordu. "Aradığınız özel bir şey var mı?"

Huzur ve sessizlik. Hiçbir şey düşünmek ya da hissetmek zorunda kalmadan beynimi kapatabilme yeteneği. İki canlı ebeveyn ve yüzde yüz daha az klinik depresyonla pırıl pırıl yeni bir hayat, eğer stoklarınızda varsa? Harper düşündüğü şeylerden herhangi birini söylemek yerine dudaklarını zayıf bir gülümsemeye zorladı. "Sadece bakıyordum. İçeri girdiğimde buranın ne tür bir dükkan olduğunu bilmiyordum."

"Tam olarak aradığınızı bulmanın en iyi yolu sadece bakmaktır," diye mırıldandı mağaza görevlisi, genişçe gülümseyerek. "Özellikle de bitkilerde. Dolu bir sepetle eve dönmenin en hızlı yolu, sadece etrafa göz atma niyetiyle gelmektir."

"Aslında biraz kara parmağım var," diye itiraf etti Harper rahatsız edici bir kahkaha atarak. "Gençken serada anneme yardım ederdim..." Sertçe yutkundu, sorumlu olduğu küçük reçel kavanozlarındaki örümcek bitkilerini ve pothos çeliklerini hatırladı, yeni filizlerle ciddi konuşmalar yaptı, onları küçük bir sisle suladı. Kız kardeşi huysuz bir bebektir ve şimdi bunun annesinin huysuz bir bebekle uğraşırken Harper'ı meşgul etmek ve ayak altında tutmamak için iyi bir yol olduğunu anlıyordu. "Gerçi bu çok uzun zaman önceydi. Korkarım bunların hiçbirisi için çok iyi bir bitki ebeveyni olamazdım."

"Oh, bundan pek emin değilim. Bahse girerim burada üzerinde adınızın yazılı olduğu bir sukulent vardır."

Harper öfkeli bir kahkaha çılgınlığını tutamadı. "Sukulentler en kötüsüdür! Herkes onları öldüremeyeceğinizi iddia ediyor ama ben bunu kanıtladım."

bilgelik birçok kez yanıldı." Yeşil yağmacıların bulunduğu küçük taş tabakların bulunduğu rafları işaret etti. "Sana söylüyorum, bunlar ilk gidenler olacak."

Böcek kadın güldü, katedral tavanı sayesinde odanın her tarafına yayılan narin, çınlayan bir ses. Karşı duvarda bir kapı açıldı ve aynı böcek kadın dışarı çıktı, başka bir koridorda tekrar kaybolmadan önce kulağına takılı Bluetooth'a nakliye kutuları siparişi gibi bir şey yerleştirdi. Belli ki kız kardeşler. *İkizler.*

"Sukulentler içe dönüktür," diye devam etti önündeki kız kardeş. "Pek çok insanın yaptığı hata budur. 'Sukulentler kolaydır' sözünü duyduklarında sanki kanıtlamaları gereken bir şey varmış gibi hissederler, çünkü öldürülemez bitkiyi öldüren kişi olmak istemezler. Sonra da aşırı telafi ediyorlar. Sukulentler güneş ışığının tadını çıkarmak ve varoluşları üzerine meditasyon yapmak için yalnız bırakılmak isterler, ancak çok sayıda bitki sorumlusu onları aşırı sosyalleştirir. Fazla sulanıyor, fazla taşınıyor, fazla uğraşılıyor. Tek istedikleri yalnız kalmak. Yalnızlık ihtiyaçlarına saygı duyduğunuz sürece hiç de zor değil."

Daha önce hiçbir şeyle ya da hiçbir varlıkla, göz hizasındaki dikenli, yeşim yeşili rozetlerden oluşan küçük tabakla hissettiği kadar yakınlık hissetmemişti ama Harper kendini çok iyi tanıyordu. Çok uyuşuk, çok ihmalkâr, en temel sorumluluklar için bile çok niteliksizdi. Küçük bitkiyi hayal kırıklığına uğratacak ve bitki ölecekti. Koleksiyonuna ekleyeceği bir başarısızlık, bir hayal kırıklığı daha olacak ve bunların ağırlığı altında ezilecekti. Ilea'nın sinsi ve kendini beğenmiş sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu. *Bu noktada bir şeylerde başarısız olmak ikinci doğasıydı.* Beceriksizliği yüzünden mahvedeceği bir şey için daha parasını harcamasına gerek yoktu. *Lanet olası Ilea.*

"Bana güven olmaz, inan bana. Bitkilerinden hiçbirinin benimle eve gelmesini istemezsin."

Böcek kadın, küçük bir gülümsemeyle omuz silkmeden önce onu değerlendirici bir bakışla sabitledi.

"Sizi kapımızdan içeri sokan neydi o zaman? Etrafa bakamayacağınızdan değil," diye ekledi aceleyle, "lütfen acele etmeyin. Sadece meraklı olmaya çalışıyorum."

Kadın, Harper'ın huzur içinde zaman öldürmesine izin vermek için arkasını döndü. Koridora geri dönüp kapıdan çıkması gerekiyordu ama kelimeler ortaya çıkıp sırayı tamamlamak için can atıyordu.

"Gökyüzünün altında boyun eğmiş, melankolik sular yatıyor."

Böcek kadın kıpkırmızı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak geri döndü. "Bitkilerin bekçisi değilsin ama edebiyat aşığısın."

Harper omuz silkti, yüzü kızarmıştı. "Ben sadece kitabımı okumak için sessiz bir yer bulmak istiyorum. Kütüphane kapalıydı ve kafeler tıklım tıklımdı. Tabelanızı gördüm ve bir kitapçı olabileceğinizi düşündüm. Bitki dükkânı olduğunuzu tahmin etmezdim ama muhtemelen etmeliydim."

"Ağaçlandırma," diye düzeltti hala gülümseyen kadın. "Biz bitki satan bir dükkândan çok daha fazlasıyız. Azathé'yi denemelisiniz, bir kapı ötede. Orası... . bir çeşit çay dükkanı."

"Sayılır mı?"

Böcek kadın zarıfçe omuz silkerek güldü. İnce boynu ve köprücük kemiği yanardöner bir yeşil renkteydi ve konuşmayla meşgul olmayan kolları raftaki küçük taş tabakları düzeltti. "Burası yarı merak, yarı kehanet dükkânı ve çay servisi yapıyorlar. Biraz tuhaf ama oldukça ilginç." Gözleri Harper'a hızlıca aşağı yukarı bir değerlendirme yaptı. "Bence burayı oldukça seveceksin, senin estetiğine uyuyor. Ve kahve dükkânı *her zaman* bu kadar kalabalık olur."

"Ben yine de çayı tercih ederim," diye mırıldandı, yavaşça kapıya doğru sürüklenmeye başladı. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim, minnettarım."

"Tabii ki! Ve unutmayın - eğer hayatınıza içe dönük bir arkadaş katmak isterseniz, geniş bir yelpazemiz var."

Çay dükkânının kapısının üzerindeki zilin sesi çınlama olarak sınıflandırılmazdı. Hatta Harper buna çan denebileceğinden bile emin değildi.

Kapının üzerinde, başka bir işyerinde çınlayan bir zilin yerinde duran bükülmüş bir metal parçası asılıydı ve çıkardığı ses -boşlukta tınlamayan bir çınlama- küçük dükkândaki havanın hissedilir derecede titremesine ve sarsılmasına neden oluyordu. Harper gözlerini kısarak çana baktı ve imalatçının adı olduğunu tahmin ettiği yazıyı seçebildi. *Enchantment. Şaka yapıyorlar. Bu korkunç bir çan.*

Gözleri bükülmüş hurda yığını geçip arkasındaki duvara doğru ilerledi - bir ork ya da ogre dışında kimsenin göz hizasında göremeyeceği kadar yüksekti, bırakın fotoğrafı, herhangi bir şeyi asmak için bile saçma bir yerdi ama orada olan bir fotoğraftı. Bir geminin siyah beyaz fotoğrafı, uzun bir buharlı gemi ve onun yanında toplanmış mürettebatı. *SS Yeoman's Enchantment*. Kaşları birbirine çarptı. *Bu da neydi böyle?* Bunun bir çan değil, fotoğraftaki geminin bir parçası olduğunu fark etti.

Harper bunun ne anlama geldiğini merak etti ama daha araştırmak için telefonunu çıkaramadan, küçük hostes standından püskül kulaklı bir kedi çıktı ve kararlı bir şekilde başını inciklerine sürttü. Siyah ve gümüşü beyaz noktalara sahip olan kedi, Harper'ın siyah botlarının etrafını sarmış ve ayağı takılma tehlikesi geçirene kadar ısrarla ses çıkarmıştı.

"Merhaba! Sakin ol, tamam mı? Merhaba güzel kız." Kız avucunu zarif sırtında gezdirirken kedi kasıldı, omurgası kamburlaştı ve bacakları gerildi, sonra kendini hatırlar gibi oldu. Tekrar miyavlayarak birkaç adım ilerledi ve beklenti içinde ona baktı.

Ev sahibi standı, otomatik ödeme kioskunun bulunduğu küçük bir podyumdan oluşuyordu ama görünürde gerçek bir ev sahibi yoktu. Harper kedinin fırladığı kalın, püsküllü minderi fark etti ve sessizce başını salladı. *Kedinizin kapıdan çıkıp trafiğin içine dalması için harika bir yol. Ne düşünüyorlar acaba?! İlea'nın ortalama bir kedinin dış dünyayı keşfetmek için kapılardan dışarı fırlama arzusuna sahip olmasını ilk kez dilemiyordu. Onları asla içeri almazdım.*

Hiçbir çalışan ortaya çıkmamıştı ve ne yapması gerektiğinden emin olamayarak kaşlarını çatı. Kedi aniden yönünü değiştirdi, daireler çizerek arkasına geçti, ayak bileklerinin arkasına kafa atarak miyavlamaya devam etti.

"Hey! Nesin sen, çoban köpeği mi? Burada olman şart mı?"

İkinci kez yanından geçip gittiğinde, omzunun üzerinden bakıp otoriter bir şekilde miyavladığında, omuz silkti ve buranın bir 'kendin otur' müessesesi olması gerektiğine karar verdi. *Görünüşe göre gittiğiniz her yerde size zorbalık yapan otoriter kediler var.* Yemek odasının eşiğinden geçmek için ev sahibi standından uzaklaşırken ağzı kediye hitap etmek için açıldı, ancak kelimeleri kurudu ve ağzı açık kaldı.

Uzun, katedral benzeri pencereler uzak duvarı kaplıyordu ve mekânın en arkasında eski moda bir kış bahçesi gibi camla kaplı bir tavan görebiliyordu. Yemek odası neredeyse hiç aydınlanmıyordu ve güneş çoktan gökyüzünde doğuya bakan pencerelerden içeri giremeyecek kadar yükselmişti. Bu durum yemek odasına loş, ağır gölgeli bir hava veriyordu ve dekoru hayal edebileceği en ürkütücü şekilde tamamlıyordu.

Tehlikeli bir şekilde üst üste yığılmış kitap kuleleri, iki kişinin sıkışabileceği kadar büyük olmayan küçük masaların arasındaki boşluğu dolduruyordu. Döndüğü her yerde, merdiven gibi kıvrılan kuleler halinde kitaplar istiflenmişti

- Yerde, raflarda, örtülerin kenarlarında. Kitapların arasında, yüksek bir kocakarının iksir istasyonunun tarif rafında yersiz olmayacak meraklar vardı. İğnelenmiş güveler ve kelebekler, tahnit edilmiş baykuşlar, tarantulalar ve yarasalar, tuhaf küçük tablolar halinde yerleştirilmişti - önlük giymiş civcivler, dev bir örümcekle birlikte minyatür çay masalarında oturuyorlardı ve hemen yukarıda, yükseltilmiş bir kaide üzerinde bir hançerin yanında oturan bir wolpertinger gibi görünen şey, bıçağı kurumuş kana benzeyen bir film tabakası üzerindeydi.

Harper yavaş adımlarla odaya girdi ve içeride başka müşterilerin de olduğunu hemen fark etti. Kalın gözlüklü ve uzun, yosun gibi yeşil saçları olan genç bir kadın burnunu bir kitaba gömmüş küçük bir masada oturuyordu ve yemek odasının diğer ucunda bir çift su perisi sessizce sohbet ediyordu. İkisi de ona aldırış etmiyordu.

Önünden geçtiği ilk masada durakladı ve bunun bir ruh tahtası olduğunu fark ederek irkildi. Karmaşık bir şekilde boyanmış, ortasında siyah lake bir planchette vardı. Bir sonraki masada siyah bir kaide ve cilalanmış sarı ahşap vardı ve üzerinde üç kartlık bir tarot açılımının ana hatları çizilmiş şablonu bulunuyordu. Anlayarak sıırttı

Yandaki böcek kadın neden buranın Harper'ın estetiğine uyacağını söyledi. *Burası bir gotik harikalar diyarı.*

İğne uçlu sandalyeler ve basma puflar, hayvan kafatasları, yarı yanmış mumlar ve voodoo bebeklerinden oluşan sanatsal yığınlar, iğnelerle dolu bir mason kavanozu ve karşı duvarda, lezzetli ve tamamen yersiz renkli makaronlar ve buzlu meyveli tartlar içeren bir tatlı kutusu arasında yer alıyordu. *Ya da tamamen yerinde, çünkü neden bir şey ya da diğeri olmak zorunda?* Hem taze hem de kurutulmuş kesme çiçekler ve odanın içinde ilerledikçe giderek uzayan gölgeler vardı. İçerisi İngiliz bahçesi ile çılgın bir cadının korkulu rüyasının ilginç bir karışımıydı ve daha önce hiçbir yere sadece görüntüsünden dolayı bu kadar aşık olmamıştı ama Harper kendini köşelerden birinde yer kiralayıp hiç eve gitmeyebileceğini düşünürken buldu.

Küçük kedi yine ısrarla miyavlayarak dikkatini köşedeki küçük masaya çekti. Yavaşça bir sandalye çekerken otoriter kedi ona karşı sabırsız görünüyordu ve kedinin kendisi için yeterince iyi bir seçim yaptığına karar verdi.

"Tamam, tamam. Ben buraya oturacağım, tamam mı? Biliyor musun, burası güzel bir yere benziyor ama servis son derece ısrarcı." Sözleri şakaydı ama henüz bu küstah küçük kedi dışında işletmenin tek bir çalışanını bile görmemişti. Kitabını çıkardıktan sonra çantasını sandalyenin arkasına sarkıttı ve canavar yumuşamış görünüyordu. Harper kulaklarının arkasına son bir tırmık daha atamadan, kedi koşar adımlarla host standındaki minderine geri döndü ve memnun bir şekilde kıvrıldı.

Kedinin onu götürdüğü masada bir tüy kalem ve küçük bir mürekkep kabı vardı, masanın üstü ise bir parşömen kâğıdıyla kaplıydı. *Ne kadar ilginç.* Göz hizasının hemen üzerindeki bir rafta numaralandırılmış bir dizi kitap vardı ve sırtlarına bakıldığında *Ölümcül Güzellik* başlıklı bir seri olduğu görülüyordu: *Ölümcül Güzellik: Bakım ve*

Zehirli Çiçeklerin Saklanması. Kitapların yanında küçük bir tütsü kâsesi, parlayan kırmızı bir mum ve maymun pençesine benzeyen bir şey duruyordu.

Masanın kenarında küçük bir günlük vardı ve incelediğinde bunun çay menüsü olduğunu fark etti. Kitabı yavaşça karıştırdı - baharat dolu siyah çaylar, Seylan altını, yirmi yıllık pu'erh, narin çiçeklerle bezeli beyazlar, meyve dolu yeşiller, gümüş iğneli yasemin incilerinin yanında klasik kahvaltı karışımları, sayamayacağı kadar çok çay. Bu menüdeki her ürünün tadına bakmak için yüz yıl yaşaması gerektiğini düşündü.

Geniş çay yelpazesi, sahiplerinin işlerini iyi bildiklerinin bir işaretiydi, ancak o her zaman seçeneklerden bunalan biri olmuştu ve menüyü karıştırdıkça, farklı çaylar birbirine karışmaya başladı, belirsiz ve ayrılmaz hale geldi, ta ki gözleri açıklamadan ayrıldığı anda tek bir lezzet profilini anlatamayana kadar, sayfadaki kelimeler anlamsız bir bulamaç haline geldi. Tavsiye verebilecek herhangi bir çalışandan hala iz yoktu ve bu yüzden Harper kendini güvenli ve tanıdık bir şey ararken buldu. Daha önce defalarca içtiği yeşil bir sağlıklı yaşam karışımı. Bu iş görürdü.

Menüyü kapatıp masanın kenarına koyarak seçimini yaptığını ve siparişini vermeye hazır olduğunu fazlasıyla belli ettiğini düşündü. Yine de hiçbir garson görünmedi. Dakikalar ilerledikçe oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı, yemek odasının etrafına bakındı, belki de bir tatlı talihsizliğinden dolayı una bulanmış ya da patlayan bir borudan su damlayan bir sunucunun arka odadan çıkmasını bekledi, restoranın ön tarafındaki uzun yokluklarını açıklayacak *bir şey*, ama kimse gelmedi.

Derin bir iç çekerek kitabını açtı. *Kütüphaneye gitmeyi planlamıştın. Öğleden sonra çayı hiç planladığımız bir şey değildi. Sadece kitabını oku.*

Onlar seni dışarı atana kadar huzur ve sessizlik. Yine de biraz acıkmıştı. Çantasında genellikle bir ya da iki enerji barı olurdu, diye hatırlattı Harper kendine, gerekirse bu da yeterdi. Belki de ön taraftaki küçük büfeden sipariş veriyorsunuzdur. Belki de burası self-servis bir yerdir?

Tam araştırmak için sandalyesini geriye itmek üzereydi ki kedi aniden masanın üzerine sıçradı ve yüzüne doğru miyavladı. Harper sıçradı, nefesi kesildi. Minik yaratık tıslayarak tüy kalemini kaptı ve masadan fırlayıp kuyruğunu havaya kaldırarak buyurgan bir şekilde uzaklaşmadan önce ona tiksiniş bir bakış attı. Buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ama kedilerin ona bu kadar kötü davranmasından *bıkmıştı*.

*Sanki tüy kalemle bir şey yapmanız gerekiyormuş gibi davrandı. Sanki kalemle bir şeyler yapman gerektiğini **biliyormuş** gibi... Zihni, battaniye ve keder bataklığına çok uzun süre sarılmış gibi halsiz hissetti ve kendini kurtarmak için mücadele etti, sonunda hayata kıvılcımlanmadan önce sinaplar tekledi. Keskin bir nefes çekti. Vay anasını. Bu lanet kedi burada mı **çalışıyor**? Çalışan **bu** mu?*

Yemek odasına bir kez daha hızlıca göz gezdirdi. İki su perisi hâlâ derin bir sohbe dalmışlardı, yeşil saçlı kız şimdi kitabının bazı bölümlerinin altını çiziyordu. Ne bir sunucu, ne bir ev sahibi, hiç kimse yoktu. Gölgeler, mekânı dolduran tek tük ıvır zıvır, küçük kedi ve başka kimse yoktu. *Ne biçim bir yer burası böyle?! Önlük giymiş kedigillerle dolu bir mutfak hayal etti, çay demliyorlardı ve küçük patileriyle etkisiz bir şekilde hamur işleri açıyorlardı, küçük kekler için tartışıyorlardı.*

Kendini biraz aptal gibi hissederek tüy kalemi eline aldı ve mürekkebe batırmadan önce uzun bir süre tereddüt etti.

Yeşil sağlık çayını istiyorum.

Tekrar tereddüt etti, mekanın normal bir menüsü olup olmadığını merak ediyordu.

Yemeğiniz var mı bilmiyorum ama ben olsam tavuk salatalı sandviç hayır demezdim.

Lütfen, diye ekledi aceleyle.

O izlerken, mürekkep zengin parşömenin içine battı ve tamamen kaybolmadan önce hafifçe yayıldı. Harper sandalyesinde arkasına yaslandı ve dudağını ısırdı. *Bu da neydi böyle?* Buranın ne tür bir yer olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve neden lanet olası kedilerden emir aldığını da bilmiyordu. *Oh neyse. Çayınızı alırsanız, harika. Alamazsan, en azından kitabını okumak için sessiz bir yer. Zaten tek istediğin de buydu.*

Harper bunun başarısız olduğu bir başka şey olarak sınıflandırılıp sınıflandırılmayacağını bilmiyordu, ama kesin olan bir şey vardı - zaten çok yorgundu ve daha gün ortası bile olmamıştı. Yatağında kozalandığında beynini çalıştırması gerekmiyordu ve bu kadar çok düşünmek zorunda kalmayalı haftalar olmuştu. *Hayır, bu senin hatan değil. Ne tür bir yer bir kedi tarafından yönetilir?!*

Kendini kitabının sayfalarına kaptıran Harper, kısa bir süre sonra görünmez eller tarafından itilerek daha önce fark edilmeyen bir arka odadan çıkan küçük çay arabasını neredeyse fark etmedi. Masasının yanında durduğunda Harper irkildi ve arabada dumanı tüten bir demlik çay, zarif bir çay fincanı ve tabağı, gümüş bir süzgeç ve kâse ile her biri bir kaşık tavuk salatasıyla dolu küçük bir yufka tabağı olduğunu fark etti. Arabanın bir tür otomatik zamanlayıcıda olup olmadığını merak etti, eğer öyleyse aniden rotasını tersine çevirip mutfığa geri dönebileceğini ve öğle yemeğini de beraberinde götürebileceğini fark etti. Utanç verici dökülmelerden kaçınmak için dikkatlice manevra yaparak çay arabasındaki eşyaları küçük masasına taşıdı ve bir an sonra arabanın yuvarlanarak uzaklaştığından emin oldu. *Tamam, burası lanet bir yer. Ama çok, çok havalı.*

Buradaki gölgede onu rahatlatan bir şey vardı - duvardan duvara uzanan uzun, serin ve karanlık -. Henüz öğleden sonraydı ve dış dünya parlak ve hareketli olacak, çok fazla şey talep edecekti. Tek yapmak istediği göğsündeki boş çukur dolana kadar saklanmakken, neşeli ve sosyal olmak, aldığı her nefeste yankılanmak yerine, yeterince iyi olmadığını hatırlatıyordu. Bu tuhaf küçük çay evinin loş ışıklı, gölgeli içi, kendisi gibi tuhaf insanlarla dolu rahat bir mağara gibiydi. Harper, başsız bebekler, tahnit edilmiş yaralar ve dış dünya için fazla kusurlu olan diğer efemeraların arasındaki yerini alarak raflardan birine yerleşse kedinin bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Kitabını bir çırpıda kapattığında iki saatten fazla zaman geçmişti ve hala eve dönüş otobüsüne yetişmesi gerektiğini fark etti, bu da şehir merkezinde yolunu bulması anlamına gelebilirdi. *Eve, günlük dersine geri dönecekti.* Çay arabası ilk saatin sonunda yeniden ortaya çıkmış, çayı için taze bir demlik sıcak su ve zambak kaplı bir tabakta küçük bir kremalı puf getirmişti. *Mükemmel servisi olan bir kedi restoranı. Kim tahmin edebilirdi ki?*

Masanın köşesinde küçük bir numara vardı ve çantasını toplayıp hostes standındaki ödeme kioskuna doğru ilerlediğinde, masa numarasını girip hesabı getirebildi. Harper bir kediye yüklü bir bahşış bıraktığı için kendini biraz gülünç hissetti ama taşındığı günden bu yana Cambric Creek'te geçirdiği en keyifli öğleden sonraydı ve otoriter kedi ev sahibesi ve görünmez personeliyle o tuhaf küçük çay evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Yine bir kedi tarafından azarlanmıştı ama en azından annesinin kedisi değildi. *Lanet olası Ilea.*

Yakıcı güneş ışığında yüzünü buruşturarak kaldırımında yürürken fark etti ki, hıçkırı hıçkırı ağladığından beri ilk kez tek başına dışarı çıkıyordu

kremalı dondurmaların üzerinde. Kız kardeşine deneyeceğine dair bir söz vermişti. Morgan'a ümitsiz vaka olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, son bir buçuk yılda bunu defalarca kanıtlamıştı, ama hiç değilse sözünde durmayan biriydi. *Morgan'a deneyeceğine söz vermiştin. Evden çıkacağına dair. Artık gidecek bir yerin var.*

Evi olmayan bir eve dönme düşüncesi onu pek de mutlu etmiyordu ve artık uyandığına göre Harper günün ve akşamın geri kalanının önünde uzandığını ve saatleri doldurmak için yapacak bir şeyler bulması gerektiğini fark etti. *İşte bu yüzden öğleden sonra üçte kalkmak daha kolaydı.* Kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu ama kız kardeşine bir söz vermişti ve bunu tutmaya niyetliydi. Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama bu tuhaf küçük çay dükkânına ve otoriter küçük kediye kesinlikle geri dönecekti.

OceanofPDF.com

Chapter 4

O Balık ağı. Kısa kollu denizci elbisesi. Ölüm Kafası güve tokası. Ay döngüsü sırt çantası. Hayat sana kalp ağrısı verdiğinde Yakası gösterişli.

Küçük çayevini ikinci kez ziyaret ettiğinde daha iyi hazırlanmıştı. Harper kapıdan içeri girdiğinde küçük kedi minderinden sıçradı, bükülmüş metal parçasının ağır çınlaması onun gelişini duyurdu.

SS Yeoman's Enchantment, o daha doğmadan yirmi yıldan fazla bir süre önce büyük, buzlu bir gölde batmıştı. Danıştığı internet sitesinin bildirdiğine göre, korkunç bir fırtınaydı - bir dakika sonra büyük vapur radarda görünmüş, bir dakika sonra ise donmuş derinliklerde kaybolmuştu. Gemi ve mürettebatı asla kurtarılamamıştı. *Yine de*. Kapının üzerindeki çanda geminin adının açık işaretleri vardı. Umutsuzca, dükkân sahibinin böyle bir denizcilik hatırasını nasıl edindiğini sormak istedi. *Tüplü dalış kedileri olabilir mi?*

Kediyi takip ederek küçük girişten yemek salonuna girdiğinde yine sadece bir ya da iki müşterinin olduğunu fark etti. Onun masası, tek masa

parşömenle birlikte bir kez daha boştu.

"Sakıncası var mı?" Masayı işaret ederken kendini belli belirsiz gülünç hissederek küçük kediye mırıldandı. "Sanırım ben bir alışkanlık yaratıyım."

Kedi miyavladı, onu yönlendirdiği ruh tahtası masasına bir bakış atarak tereddüt etti, belli ki onun isteğini yerine getirmeye istekli olduğuna karar verdi. Sandalyesini geri çekerken, sanki geçen sefer işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlatırcasına, ona otoriter bir miyavlama verdi.

orada oturup sonsuza dek beklememeli.

"Biliyorum, . Emrimi parşömene yaz. Hatırlıyorum."

O sabah kulübesinden ayrılırken kendi kendine, her gün çayevi gezisinden önce ya da sonra Cambric Creek'i keşfetmek için zaman ayıracağını söyledi. *Bugün öğle yemeği için zaman yok. Çayınızı için, kitabınızı okuyun, sonra da ne var ne yok diye bakmak için diğer tarafa doğru yürümeye devam edin. Belki başka küçük bir kafe bulursun. Belki buralarda müzayededeki gibi bir dükkan vardır. Orada bir iş bulabilirsin ve her sabah kalkmak için bir nedenin olur. Kim bilir, belki de bu işte iyi olursun. Siyahın tonlarını eşleştirme konusunda ayrıntılara gösterdiğin özeni takdir ederler ve seni müdür yaparlar.* Böyle bir dükkanın var olması mantıklı olurdu, çünkü rafları hizalayan ve ekip odasındaki alanı darmadağın eden tüm merak unsurları bir yerden gelmiş olmalıydı.

Yeşil sağlık çayı lütfen. Siparişinin ironik olduğunu düşündü karanlık bir şekilde. Ne kadar yudumlarsa yudumlasın, çay onu sihirli bir yeniden iyi yapacak değildi.

Tek planı evden çıkmaktı. Kristalleriyle uğraşırken annesinin onu uşağı olarak hizmetine almasını engellemek için evde pek görünmüyordu. Kristaller ve taşlar annesinin seçtiği aletlerdi.

Kendini bildi bileli, her dolunayda ve yeni ayda annesini gecenin bir yarısı dışarıda, yüklü kristalleri sererken, onları yağmur suyu dolu vazolara bırakırken, otlara sararken görürdü. Sıcak, ıslak havlulara sarılmış kristaller, hasta olduğunda alnına konur, kötü rüyaları kovmak için yastığının altına yerleştirilir, aşırı endişeli bir çocukken kitap çantasına endişe taşları konurdu.

Harper, annesini hayal kırıklığına uğratacak şekilde, renkli taş parçalarına hiçbir zaman ilgi duymamıştı. Morgan onun yerine geçmiş, her kristalin kullanımını, nasıl şarj edileceğini, nasıl uygulanacağını, kovmak ya da çekmek için nasıl kullanılacağını öğrenmişti. Annesi şu anda tüm kristallerini ve taşlarını gözden geçiriyor, hasar veya renk değişikliği olup olmadığını kontrol ediyor, değersiz gördüklerini değiştiriyor, çok geniş olan koleksiyonundaki her birini yeniden katalogluyordu. Harper'ın bu angaryanın bir parçası olmaya hiç niyeti yoktu.

O gün için yaptığı plan işe yaramıştı, ne kadar küçük bir plan olsa da. O öğleden sonra eve vardığında -kendini bir kez daha kitabına kaptırdıktan sonra, keşfe çıkma kararının başka bir günü beklemesi gerektiğini fark ederek- araba yolu boştu ve çakıllardan görünmeden tırmanarak bir fare gibi küçük kulübesine girebildi. Öğleden sonra ve akşamın geri kalanı önünde uzanıyordu ama o dışarı çıkmıştı. Denemekten anladığı annesinin onaylayacağı bir şey değildi kuşkusuz, Morgan'ın da bu isteği yaparken aklından geçen bu değildi muhtemelen, ama Harper bunun da önemli olmadığına karar verdi. Denemek herkes için farklı bir şeydi.

OOTD: Dantel etek. Kabarık kollu bluz. Varoluşsal panik. Oxblood bağcıklı grommetli botlar.

Azathé'nin kapısından dördüncü kez adımını attığında Harper kendini müdavimlerden biri gibi hissetti. Küçük kedi her seferinde onu farklı masalara yönlendirmeye çalışıyor, Harper yine de parşömenin olduğu masaya yöneldiğinde vazgeçiyordu. Ne yapacağını bilmemekten hoşlanmıyordu ve doğrudan bir emir olmadığında, tanıdık ve rahat olana geri dönüyordu.

İçeri girip yemek odasını boş bulduğu ilk öğleden sonra, mekânı biraz daha yakından incelemek için bu anlık yalnızlıktan yararlandı. Dünyanın dört bir yanındaki kültürlerden farklı tanrıların totemleri ve heykelcikleri, tahnit edilmiş hayvanlar ve kafatasları arasında raflara dizilmişti. Büyücülük, sihirbazlık ve okültün her yönüyle ilgili kitaplar, Shakespeare külliyatları, 1800'lerden kalma şiir kitapları, bez ve deri ciltli klasikler, kurgu ve kurgu dışı kitaplar arasında, çok az bir düzenle yan yana duruyordu. En azından onun anlamlandırabildiği kadarıyla.

Dört yapraklı yonca kavanozu, farklı tarot destelerinin yanında duruyordu, Lapis mavisi gözler odanın bir düzine farklı noktasından dışarı bakıyordu, hepsi de nazarı uzaklaştırmak için oradaydı. Bir rafta, kız kardeşinin müzayedenin web sitesinde hayranlıkla baktığı türden zehirli yüzüklerle dolu, mücevherlerle kaplı küçük bir mücevher kutusu duruyordu. Tören mumları ve sunak , küçük bir rafta

ışınlanmış şekerlikler, tüm efemeraların arasında farklı boyutlarda, şekillerde ve desenlerde çay fincanları. *Bu eşyaları nereden aldıklarını merak ediyorum.* Çay arabası gelene kadar tüm odayı dolaşmış, her köşeye üstünkörü bir göz atmıştı.

Oturup kurs kitapçığına bakmalısın. Hafta başında tramvayını beklerken, toplum merkezinin dışındaki yerel üniversitenin vitrininin önünden geçmişti. *Düzinelerce yüksek lisans programı sunuluyor! Geleceğinizi bugünden planlamanın ustası olun!* Okulun kayıt web sitesi için büyük bir QR kodu ve sunulan farklı kursları listeleyen bir kutu kitapçık, duyurunun hemen altında duruyordu ve o öğleden sonraki çayevi gezisinin kısa süreli iyimserlik dalgasıyla kutudan bir tane çekmişti.

Kendi koltuğuna dönüp kitapçığı karıştırmaya başladığında, seçenekler onu bunaltmıştı. Annesi hiçbir zaman seçenekler konusunda yardım almak için başvurduğu kişi olmamıştı, hele de böyle önemli ve muhtemelen çok pahalı bir şey için. *Daha çok, başka bir şeyde başarısız olman için vereceğin paraya değmeyeceğini söylerdi.*

Oturup kitapçığı tekrar gözden geçirmeliydi ... ama gerektiğinde mola vermek özbakımdı, değil mi? Ve ona kişisel bakıma odaklanması söylenmişti. . . *Çayının soğumasına izin vermenin bir anlamı yok,* dedi kendi kendine, kitabını çıkarıp zihnini kapatarak.

OOTD: Siyah elbise. Siyah diz altı çorap. Siyah yarasa küpeler ve uyumlu fiyonk. Tüm olumsuz doğrulama önyargılarınız için Ouija tote çanta. Patent ayak bileği botları.

Kasabayı henüz keşfetmemişti. Tanıdık parşömen masasına oturup kitabını çıkardığı her seferinde, yemek odasının uzunluğu boyunca uzanan uzun, kalın gölgeler içinde savrulurken, zaman durdu, kafasındaki o sinsi küçük ses geri çekildi ve Harper, yeni evini tanımak gibi önemsiz bir şey yapmak için uyuşukluğuna erken son vermeyi kendine yediremedi. *Ev, hiçbir şey ifade etmeyen bir kelime. Ev gitti. Bir daha hiçbir şey ev gibi hissettirmeyecek.*

Bu duygu, o hafta başında karşılaştığı bir konuşmayla daha da pekişmişti. Harper büyük evden mümkün olduğunca uzak duruyordu, asıl amacı annesinden uzak durmaktı, ama yanlış zamanda yanlış yerdeydi - uzun araba yolunun sonundaki kaldırıma yıpranmış bir kurye çığlık çığlığa geldiğinde kulübesinin kapısının önünde duruyordu. Son bir buçuk yıl içinde tamamen antisosyal olmuş olabilirdi ama yine de kaba davranmayı kendine yediremiyordu, özellikle de sadece işlerini yapmaya çalışan insanlara karşı. İnce güve adam onu çoktan görmüştü ve kolunun altında bir kutuyla koştura koştura garaj yoluna çıktıktan sonra onu görmezden gelerek içeriye geri dönemezdi. Bir kez

kamyonet kaldırımından inmiş, o da annesinin teslimatıyla birlikte eve kadar yürümüşü.

"Keşke ona yardım etmek için ne yapacağımı bilseydim. Odak noktasını yeniden bulmasına yardımcı olmak, hayatında ne yapacağına karar vermesine yardımcı olmak ... bir şeyler yapmasına yardımcı olmak."

Kıpırdamadan durmuş, nefesini tutmuştu. *Belki de*, dedi kendi kendine, *senin hakkında konuşmuyorlardır bile. Belki de tüm bu konuşma onun kristallerinden biri hakkındadır.* Bu umut bir kalp atışı sonra yok oldu, Ilea her zamanki gibi ölümcül darbeyi indirdi.

"İçlerinden sadece birinin cadı olmasında utanılacak bir şey yok," diye mırıldandılar. "Morgan başlangıç yeterlilik sınavlarında gayet başarılı olacak. Kraliyet ailesinin dediği gibi - bir varis ve bir yedek, değil mi? Enerjinizi potansiyelin olduğu yere odaklayın. Özellikle de yeni meclise. Hollingsworth cadılarının yakın çevrede bir koltuğu hak ettiğini göstermek istiyorsun, değil mi? Evelyn aptalları memnuniyetle kabul etmez ve değerli vaktinizi yardım almak istemediğini gösteren birine harcamaktan daha aptalca bir şey düşünemiyorum. Hatta bundan da fazlası, yardımın ötesinde. Bu denklemde kimin *yedek* olması gerektiğine dair bir kural olduğunu sanmıyorum."

Annesinin nasıl bir tepki vereceğini beklemeye zahmet etmedi. Paketi tezgahın üzerine bırakan Harper, kulübenin kapısı arkasından çarpana kadar gözlerini yakan yaşları silmek için duraklamadan evden çıktı.

Sen ümitsiz vakasın, yardım edilemezsin. Kendi annen de böyle düşünüyor. Ne için çabaladığından emin değildi, zaten iyi bir iş çıkardığından da emin değildi. Ailesi son iki yılda yeterince şey yaşamıştı ve Morgan ile annesinin mutlu olmasını istiyordu. Onların bu yeni, daha katı mecliste başarılı olmalarını .. ve her zaman, her fırsatta her şeyi mahvetmek için etrafta olursa bu gerçekleşemezdi. Bu daha kolay olurdu.

Bu ıssız denizde dalgaların yüzeyinin altına kaymak, ailesi onun yükünden kurtulana kadar akıntının onu çekmesine izin vermek.

OOTD: Siyah elbise. Siyah ayakkabılar, siyah çanta. Siyah kalp, siyah ruh, yıkanması gereken bir leke gibi.

Çayevini yedinci kez ziyaret ettiğinde, yemek odasının etrafında parmak uçlarında dolaşıp tuhaflik koleksiyonunu incelemeye zahmet etmedi, en sevdiği kitapların antika kopyaları karşısında sevinçle haykırmadı ya da durmadan parmak sayan maymun patisine kimin dilek dilediğini merak etmedi. Yemek odasına girdiğinde protesto edercesine miyavlayan küçük kediye görmezden geldi ve kitabını çıkarmak için tercih ettiği koltuğa doğru ilerledi. Kendini kaybetmek, kafasının içindeki sesi susturmak istiyordu, en azından bir süreliğine, yüzmek için mücadele etmeye devam mı edecekti yoksa sonunda batacak mıydı karar verene kadar.

Yeşil sağlık çayı lütfen.

Dikkati dağılmış bir şekilde tüy kalemi bıraktı ve sayfayı umursamadan kitabını çevirerek açtı. *Ortaçağ Silahlarının Bakımı ve Temizliği* özellikle ilgisini çeken bir konu değildi, bu konuda koca bir kitap seçecek kadar da değil, ama babasının rafından bir kitaptı, hatırlayabildiği kadarıyla birkaç düzine kez göz gezdirmişti. Babası hâlâ yanındayken ona şunu hatırlatmak için elinde tuttuğu bir kitap.

Kötü zamanlar hiçbir zaman sonsuza dek sürmedi ve teninin güzelliğine ve iç mekanları tercih etmesine rağmen, güneş her zaman gençliğinden beri onu saran ağır melankoli bulutlarını kıracaktı.

Dikkati o kadar dağılmıştı ve zihnini sakinleştirmeye o kadar hevesliydi ki parşömenden dökülen kelimeleri neredeyse kaçırıyordu.

Yüzden fazla farklı serbest yaprak seçeneğimiz var.

Harper, sözcükler kendi sözcüklerinin altında belirince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Belki de bir reklamdır. Otomatik bir yanıt.* Dudağını ısırды ve tüy kalemi eline aldı. *Yeşil sağlık çayı. Lütfen.* Şaşkınlık içinde yazı devam etti ve otomatik bir reklam olduğu varsayımını ortadan kaldırdı.

Bıçakçılıkla ilgileniyorsanız, monte edilmiş wolpertinger'in üzerindeki rafta bazı mükemmel seçenekler var.

Yeşil sağlık çayını tekrar denedi.

Bunu tamamlamak için çıkmaktaşı bir Pu'er öneririm.

"Ben sadece yeşil sağlık çayı istiyorum."

Sesi sessiz yemek salonunda fazla yüksek çıkmıştı, parşömenin kendisiyle gerçek bir sunucu gibi konuşmasından dolayı şaşkıındı. Yazı durmuş, parşömenin bir önceki cümlesi yarım kalmış ve uzun, yalpalayan bir an boyunca hiçbir şey olmamıştı. Kadın beyanını dile getirdikten sonra parşömende başka hiçbir şey görünmedi ve Harper kendisine hizmet edilip edilmeyeceğini merak etti. *Şımarttığın bir şey daha. Bir restoranda bile işleri berbat etmeden sipariş veremiyorsun. İlea haklı. Başarısızlık artık bir beklenti haline gelmeli.*

"İstediğimi söyledim-"

"Hayır." Ses, masasının etrafındaki uzun gölgelerden gelen bir tıslamaydı, sanki yerden yükseliyor, kıvrılıyor ve titreyene kadar omuzlarına yerleşiyordu.

"Ama-"

"Buradaki eşsiz deneyimin tadını çıkarmanıza izin vermiyorsunuz," diye devam ediyordu. "Gerçekten müdahale etmek zorundayım. Bıçak sanatına olan ilginiz tamamen akademik mi? Hemen şurada demircilikle ilgili bazı ilginç öğretici kitaplar var-"

"Babam bir kılıç ustasıydı," diye kaçırdı, masanın karşısındaki gölgeli köşeye neden sanki karşısında kanlı canlı bir sunucu varmış gibi tepki verdiğinden emin değildi. "Çok güzel silahlar yapardı. Elle, demirhanede. Okulda eskrim dersi almıştım ama bıçakçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yani, *biliyorum*, çünkü onun etrafında büyüdüm, ama akademik olarak. Pratikte değil. O artık ölü."

Sıcaklık onu sardı ve gözyaşları gözlerini yaktı. Harper gevezelik ettiğini fark etti. Boş köşeye neden babasından bahsettiğini bilmiyordu. Karanlıktan gelen gizemli sesi neden şımarttığından emin değildi. *Gölgelerle hiç konuşmamalısın!* Ve onlar da kesinlikle karşılık vermemeliydi; sıkıcı, tahmin edilebilir bir düzen olduğu için onu azarlamak şöyle dursun.

"Anlıyorum," diye düşünürken ses bir yılan gibi kayıyor ve kıvrılıyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm. Yakın zamanda mı oldu?"

Ağlamadan babası hakkında konuşamıyordu. Gençliğinde aşırı duygusal tepkilerinin çok büyük, çok fazla olduğunu, büyükannesi başta olmak üzere çevresindeki herkesi rahatsız ettiğini öğrenmişti ve bu yüzden onlardan kaçınmaya çalışıyordu. Babası hakkında ağlamadan konuşamıyordu ve bu yüzden ne pahasına olursa olsun ondan bahsetmekten kaçınıyordu, çünkü içinde sallanan keder okyanusu kadar büyük, gürültülü ve utanç verici bir duygusal tepki olamazdı. *Artık çok geçti.* Gözyaşları çoktan dökülmeye başlamıştı.

"Hayır. Geçen seneydi."

Bir iç çekiş, etrafını saran bir duman gibi. "Bu son derece yeni bir şey ufaklık. Sadece bir dakika önce. Çalışırken demirhanesinde ona yardım eder miydin? Daha gençken?"

"Ben-ben yaptım." Boğazı hâlâ kalındı ve yanakları hâlâ nemliydi ama bu itiraf, kendine rağmen ağzının köşelerinin canlanmasına neden oldu. "Ona aletler verirdim. Sanırım sıcak kömür ve odun dumanı kokusunu her zaman seveceğim. Buradaki kitapların okuyabileceğimiz şeyler olduğunu bilmiyordum?" Derin bir nefes çekti, umutsuzca kendini yönlendirmeye, duygularını engellemeye çalıştı, bu annesiyle yüz milyon kez yaptığı bir alıştırmaydı.

"Evet, anlayabilirsin. Evet, sanırım şimdi çok iyi anlıyorum. Bakalım... bizimle ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Otuz saniye önceki sözel tufanına rağmen konuşmadan bocalarken çenesi açık kaldı ve sesin, annesiyle Ilea arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduğundan beri aklını kurcalayan soruyu çözüp çözemediğini merak etti. *Bizimle ne kadar kalmayı planlıyorsun? Bunu herkes tahmin edebilir.*

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye tekrar sordu ses. Bu ses, her ne idiye, sanki taktik değiştirircesine soruyu soruyor, onu normal bir insan gibi cevap vermesi için kandırmaya çalışıyordu.

Onunla konuşması gerekse de gerekme de, bu garip sesin karanlık bir tınısı vardı ve onu koltuğuna bastırıp midesinin bulanmasına neden oldu. Korkması, temkinli olması ve bir kaçış yolu araması gerekirdi ama Harper ilgisini çektiğini inkâr edemezdi, karanlık düşünceleri bir anlığına azalmıştı.

"Hiçbir zaman bulunacak bir yerim olmadı," diye alaycı bir ses çıkardı ve garip sesin kükreyişini dinledi.

"O zaman bu, bugünkü seçimimiz hakkında bilgi veriyor, değil mi? Orada, şu fildişi şamdanın hemen arkasında ... hadi, raftan kendi kendine fırlamayacak."

Garip, kıvrımlı sesin ona bir yön verdiğini geç de olsa fark etti ve ne yapması gerektiğinin söylenmesinden, düşünme ve karar verme zahmetinden kurtulmaktan daha çok sevdiği çok az şey vardı. Ayağa fırlayan Harper aceleyle itaat etmeye çalıştı. Bir menüden emir almak garipti ama bu onu söyleneni yapmaktan alıkoymadı.

"Burada mı?"

"Evet, tam orada. Üstündeki rafta. Kırmızı ciltli bir kitap var. Evet, işte o. Aferin kızıma. Şimdi, yerleş. Sayfa 327. Çayınızı hazırlayayım."

Başka bir yerde olsaydı, omurgasının titreyişinden, karnının sıkışmasından utanabilirdi. *Daha otuz saniye önce hüngür hüngür ağlıyordun!* Belki de bunun duygusal patlamasından kaynaklandığını düşündü. Kendini ham ve aşırı hassas hissediyordu, bu yüzden her uyarana tepki vermesi şaşırtıcı olmamalıydı. Ona *iyi bir kız* olduğunu söylemek külotunu ıslatmanın en hızlı yoluydu ve bunu onu düşünme gibi zorlu bir görevden kurtarmakla birlikte yapmak onun kişisel kedi nanesiydi.

Harper aceleyle yerine oturdu ve kitabı açarak söylenen sayfaya geldi. *Babanın Kanı*. Kaşları birbirine yaklaştı. Kalın, deri ciltli kitap, hepsi de İngilizce'nin eski, arkaik bir biçiminde yazılmış, ancak yeterince kolay ayrıştırabildiği, novella uzunluğunda bir öykü koleksiyonuydu. Bu bir intikam, kayıp ve nihai zafer hikâyesiydi ve çay arabası dumanı tüten bir demlik ve üç katlı küçük bir tatlı ve tuzlu tepsisiyle geldiğinde, öğleden sonranın geri kalanı merak içinde geçti.

Salatalıklı krem peynirli yuvarlaklar ve somonlu puflar, lavantalı kremalı çörek ve dumanı tüten sıcak bir tencere. Kedinin fark edip etmeyeceğini tekrar merak etti.

sadece gölgelerin arasına saklandı ve kapanışta ayrılmayı reddetti.

Değişiklik olsun diye sorumluluğu başkasına vermekten mutluydu. Kitaptan ve şaşırtıcı bir şekilde dumanlı çaydan keyif aldı. Özellikle sevdiği bir tadı yoktu ve kesinlikle kendisi için seçeceği bir şey değildi, ama okurken, çeliğin çelikle öpüşmesinin, zindanın soğukluğunun ve hikayenin sonunda özgürlüğüne kavuştuğunda yüzüne yağın yağmurun tadını alırken, babasının intikamı alınmış ve aile onuru geri kazanılmışken bunun bir önemi yoktu. Yıllanmış çayın lezzeti ortamı güzelleştirmiş, tuzlular endişeyle kemirilmiş ve hikayenin hassas anlarında çöreğinin tadını çıkarmıştı. Bu babasının hoşuna gidecek türden bir kitaptı ve umutsuzluk denizinde cam gibi sallanmak yerine, onun yerine bu tuhaf küçük çay salonunda bulunup tadını çıkardığı için mutluydu.

Tuhaf, diye düşündü - menü ile onun hakkında konuşmak, kederinin kalın nasırına en dar iğne deliğini sokmuştu, okyanusunun ufkunda bir ışık şeridi. O gün çantasını toplarken, dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle yaptı bunu, ne kadar zamandır hatırlayamadığı bir şekilde ağzını zorlamadan gülümsediğini ilk kez hatırlıyordu.

O gün eşyalarını toplarken "Umarım yakında dönersin," diye fısıldayan sesin yakınlığı yanaklarını ısıttı.

"Yapacağım," diye hemen kabul etti. "Ve tavsiyeniz için teşekkür ederim. Mükemmeldi."

Harper çay dükkanından çıktı ve tramvay durağına doğru geri dönmek yerine caddenin diğer tarafına dönerek bloğun etrafından dolaştı. Bir iç çamaşırı butiği ve vitrininde sıçrayan siyah bir tavşanın yer aldığı küçük bir 'çok yakında' afişi vardı. Bir kuyumcu, küçük bir

giyim butiği ve akşam yemeği için satın aldığı köfteleri sağlayan dim sum hızlı servis tezgahı da dahil olmak üzere bir dizi restoran.

Eskiden kendin yapardın ve çok güzeldi. Buharlı pişirici sepetlerini çıkarıp bir tarif bulmalısın. Belki bu hafta.

Haftalardır ilk kez eve kurşun ayaklarla gitmediğini hatırlıyordu. Kendisini Oldetowne'a geri götürecek olan tramvaya binerken yaptığı geçici keşiflerden memnundu ve ertesi öğleden sonra diğer bloğa gitmeye yemin etti. *Kim bilir? Belki bu küçük dükkanlardan birinde iş bulabilirsin.*

O akşam mahallenin alacakaranlıkla aydınlanan sokaklarında gece yürüyüşünden eve dönerken, ön kapısının önündeki taşları tekmeleyerek çakıllara doğru yürürken annesinin evinin görüntüsü onu korkutmamıştı. Bunu yaparken Harper sanki botunun bir parçası tekmelenmiş gibi ayağının etrafından bir şeyin çıktığını hissetti. Orada bir şey yoktu ama sanki bir şey kapısının önünü kazıyormuş gibi sinir bozucu bir şekilde patıkaya saçılmış taşlardan birine neredeyse bileğini çarpıyordu. *Muhtemelen sincaplar.*

Bir başka küçük gülümsemeyle, yorgun argın koltuğuna çökerken, şaşırtıcı derecede iyi bir gün geçirdiğini düşündü, dünyası altüst olduğundan beri hatırlayabildiği ilk gündü. *Yarın, belki önce bir kahve içmek için durursun; biraz insanları izlersin. Ne de olsa bunlar senin komşuların. Sonra da küçük kedinin seni istediği yere oturtmasına izin verirsin. Belli ki onlar daha iyi biliyor.*

Normalde, küçük, otoriter bir kediden daha az şey bildiğini itiraf etmek aşağılayıcı olurdu, başka bir kusur ve başarısızlık işareti ... ama bu durumda, yarın kendisine hangi çayın servis edileceğini merak ederek sadece genişçe gülümsemesine neden oldu.

OceanofPDF.com

Chapter 5

O OTD: Nervürlü pamuklu midi boy slip elbise ve parmak arası terlik. Nazar boncuklu saç tokası. Saten Kuzgun dudak boyası. Baykuş kafalı el çantası. Eğlenceli, Taze, muhteşem.

Kapısını çalan bir adam vardı.

Harper, adamın parmak eklemlerinin tahtaya ilk vuruşunda kendini duvara yasladı, kalbi güm güm atıyordu, o sırada kanepede kıvrıldığı normal yeri yerine küçük mutfakta olduğu için rahatlamıştı. Genelde, kapısını çalan bir yabancının varlığı paniğe kapılması için yeterli olmazdı - ne de olsa alışverişinin çoğunu internetten yapmıyor değildi. Ama bu adam arka kapısını çalıyordu, küçük kulübesinin arka kapısını, ana ev hemen ileride belirirken.

Bu da evin önünden geçip kulübenin yanından dolaşması gerektiği anlamına geliyordu. Muhtemelen içeri girmeye çalışıyordur. Gündüz vakti haneye tecavüz sırasında evde olmanın, cesedinin terk edilmiş bir tarlada bulunmasına tek yönlü bir bilet olduğunu bilecek kadar gerçek suç podcast'i dinlemişti,

Sadece diş kayıtları üzerinden tanımlanabilir. *Ve o ortodontist bir şarlatandı, bu yüzden diş kayıtlarınızın ne söylediğini kim bilebilir?*

Daha sonra kendine gülebilirdi ama o anda bir biftek bıçağını kavrayıp duvardan aşağı kaymak en ihtiyatlı hareket tarzı gibi görünüyordu. *Yere yat. İnsanlar sadece göz hizasındaki şeylere dikkat eder. Kendinizi onun altına koyun, biftek bıçağıyla bileğini kesene kadar sizi fark etmeyecektir bile.*

Mutfakta yere diz çöktüğü yerden kısa bölmenin etrafından bakarken adamın vazgeçtiğini umdu ama adam hâlâ oradaydı - siyah giysili bir figür, yan pencerelerden sadece hafifçe görülebiliyordu dehşet içinde fark etti ki adam pencerelerden içeri bakmak için eğilmişti. Siyah saçları ve sık kesilmiş sakalıyla, burnunu neredeyse dalgalı, asırlık cama dayamış bir halde evine bakarken, bakışları hemen aşağıya yöneldi. Adam zaferle haykırdı ve kız ciyaktı, gözleri yerden baktığı pencereden buluştu, en iyi çabasına rağmen yakalandı. *İşte sorun da bu. En iyi çaban bile çöp.*

Harper birkaç uzun an boyunca bir heykel gibi hareketsiz kaldı ve kendini yere bırakılmış ürkütücü bir oyuncak bebek gibi gösterip gösteremeyeceğini merak etti. Adamın ısrarla kapıyı çalması ve pencereden ona bakmasıyla umutları suya düştü. İnleyerek yenilgiyi kabul etti ve kendini dik bir pozisyona getirip bıçağı sıkıca kavradı.

"Dünyanın hali içler acısı," diye söze başladı adam kapı açılır açılmaz, "eğer yerde pusuya yatmak bir komşuyla selamlaşmaya tercih ediliyorsa."

Harper onun küstahlığı karşısında kaskatı kesildi. *Davetsiz bir yabancı için kapıyı açıyorsunuz ve diğer tarafta sizi bir ders bekliyor. Çok tipik.*

"Biliyor musun," diye devam etti huysuzca, "bir nesil önce insanlar kapı çaldığında gerçekten gelirdi."

"Evet, aynı zamanda seri katiller de yaygındı. Nedenini merak ediyorum. Arka kapıma vurmanın bir sebebi var mıydı? Yoksa sadece bir pislik olmak için mi?" Adam kaşlarını çattı ve eli bıçağının sapını sıkıca kavrarken, dudağı hafifçe geriye sıyrılarak uzun köpek dişlerini ortaya çıkardı.

"Burası ön kapı, kızım. Gördün mü? Yan pencereler, dekoratif pervazlar. Şu menteşelerdeki parşömen işçiliğine bak." Adam buyurgan bir tavırla burnunu çekti ve Harper o anda onu bifttek bıçağıyla kesmek için bir nedeni olup olmadığını merak etti. Kapıdan dışarı doğru dönerek adamın söylediğı dekoratif menteşeleri inceledi ve haklı olduğunu anlayınca kaşlarını çattı.

"Hey!" Adam kapıyı çekip dirsek atarak yanından geçerken, sanki orada yaşayan kendisiymiş gibi kendinden emin bir şekilde evine girerken bağırdı. *Yabancı bir adam zorla evine girdi, bıçakla onu! Seni mahkum edecek bir jüri yok!* Adam sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi arkasına baktı, gözleri parlıyordu, tamamen umursamazdı. *İlgisizdi çünkü muhtemelen ciğerini pişirmek için bir tarif çıkarmak üzereydi.*

Üstüne üstlük bir de yakışıklı olmaya cüret ediyordu. Orta boylu, soluk tenli ve keskin elmacık kemikli, kuzguni renkli kalın saçlı, gözleri jöleyle kaplı, siyah botlarındaki gümüş yılan mandallarına kadar tepeden tırnağı kusursuz bir gotik estetiğine sahipti. *Harika, yani çekici bir seri katil. Hepsinin aynı şekilde çalıştığına eminim.*

Adamın tamamen davetsiz bir şekilde evine zorla girmiş olması dışında, onu ciddi anlamda duraksatan tek şey gözleriydi. Sitrin yeşili, çarpıcı ve tamamen insanlık dışı. Kedi gibi.

Harper yutkundu. Onunki gibi gözleri daha önce de görmüştü, annesinin evine her zorla girdiğinde görmüştü. *Lanet olası Ilea*.

"Her neyse," diye geveledi, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi rahat bir tavırla. "Mau'yu arıyorum. biri." "Evet, kim olduğunu bilmiyorum." Harper omuz silkerek onun kulübeye daha fazla girmesini engellemeye çalıştı.

"Sanırım sen

Gidiyorum." Kadının etrafından kolayca dolandı.

"Bu evi hep sevmişimdir," diye mırıldandı adam, yavaşça dönerek onu tamamen görmezden geldi. "İçeri girmeyeli yıllar oldu."

"Bekle, buraya daha önce de mi geldin? Davet edilmiş miydin yoksa o zaman da izinsiz mi girmiştin?"

Sırıttı, uzun köpek dişleri parlıyordu. "Ah, ben misafirdim. Burada yaşayan cadı, meclisin kız kardeşleri için en mükemmel toplantılara ev sahipliği yapardı. Deipnon, gündönümü, büyü seansları. . yemekler her zaman mükemmeldi ve gökyüzü aydınlanana kadar dans ederdik. Pernella nasıl parti verileceğini bilirdi. Bu konuda hiç şüphe yoktu. Mau? Ilemauzer? Dediğim gibi, onlar çağdaş. Kedigillerden olduklarını söyleyebiliriz."

"Ilea. Onların adı Ilea."

Adam gözlerini devirerek homurdandı. "Bugünlerde kendilerine böyle mi diyorlar? Önemli değil. Onları nerede bulabilirim?"

Harper dişlerini sıktı. Ilea'nın kişisel asistanı değildi ve bu çekici, gotik adamın ona yardım etmek için atlayacağını varsayması umurunda değildi. "Onlar ana evde yaşıyorlar. Burada değiller. Yani, dediğim gibi, gitmelisin. Bekle, büyük teyzem Pernella'yı tanıyor muydun? Nasıl?"

Büyükannesinin kız kardeşi ona çocukken söylendiği gibi *eksantrik biriydi*. Tek başına pratik yapan, cadılar meclisinden izole edilmiş ve toplantılarda pek hoş karşılanmayan yalnız bir cadıydı. En azından büyükannesine göre.

Adam büyük teyzesini tanımak için çok gençti. *Onunla parti yapmak şöyle dursun*. Bu düşünce karşısında yutkundu. En fazla otuzlu yaşlarının başında görünüyordu ama eğer Ilea gibiyse ... Harper tekrar yutkundu. Familiar'lar aldatıcı yaratıklardı. Kendi gerçek güçlerine sahip olmayan, cadıların yeteneklerini fark etmeleri ve geliştirmeleri için kanal görevi gören şekil değiştiriciler... ama bu adamın gücü *vardı*, bunu söyleyebilirdi ve ona ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar büyük ve bariz görünüyordu. İçindeki büyüün titreşimi o kadar güçlüydü ki, neredeyse kenarlarından sallanıyordu. Belki de sadece büründüğü formun etkisiydi, ama en azından ona kendi başına bir cadı gibi görünüyordu. *Kesinlikle elinde bir kulaklık ve bir pano ile birilerini takip ediyormuş gibi görünmüyordu*.

"Gerçekten de öyle. Cadım sık sık onun misafiri olurdu." "O zaman sen bir tanıdık mısın? Ilea'nın bir arkadaşı?"

Gülümsemesi gerildi, köpek dişleri parıldadı. "Acaba düşünce neden küçük tereyağı bıçağını bu kadar sert kavramana neden oluyor, kızım?"

İçini bir sıcaklık kapladı, boynuna doğru süzüldü ama kendini tuttu. Ilea'nın zehirli dilleriyle evini kirletmesine izin veremezdi ve eğer bu adam 'nın arkadaşıysa, gitmesi gerekiyordu. "Eğer Ilea'nın arkadaşıysan, benim arkadaşım değilsin. Yani, gitme zamanı geldi. Alınmak yok."

Sırıtmaya devam etti. "Alınmadım. Düşmanımın düşmanı benim dostumdur, öyle mi? Sanırım bu bizi en iyi arkadaş yapıyor. Ilemauzer benim dostum değil. Büyük teyzendi, değil mi?"

Harper bunun muhtemelen saçma olduğunu, sorunlu zihninin bir sonucu olduğunu biliyordu ama onun bu açıklaması omuzlarının rahatlamasına neden oldu. Eğer Ilea'nın düşmanıysa, yüzeysel bir orospu yiyen çatlak düşmanı bile olsa, istediği kadar kalabilirdi.

"Büyük teyzem, evet. Büyükannemin k z kardeşi. Onu da tanıyor muydunuz? Büyükannem Pernella Teyze'nin biraz içine kapan k olduğunu söylemişti. Cad lar meclisinden izole edilmiş. Ve sen bana cevap vermedin."

Adam yine sırtıttı, odanın içinde yavaş adımlarla dolaşarak kad n n eşyalarını inceledi. "Evet," diye cevap verdi sonunda, bakışları sehpanın üzerinde biriken dondurma k selerinden yüzüne doğru kay yordu, "Ben bir tan d k. Ben Holt'um."

Nedenini bilmesede de içinde derinlerde bir şey, ilkel cad  merkezi ürperdi.

"Ben her zaman Holt'tum ve her zaman da öyle olacağım, bu yüzden on yıl sonra birinin kapınıza dayanıp beni aptalca bir lakapla  a ırmasından asla endişe duymanıza gerek yok. Eğer beni arayacak olursanız, bu sadece benim adımla olacaktır."

Harper sırtıtmamak için duda ını ısırdı, bı a ı tutu u gev edi. Kendisini on yıl sonra hâlâ burada, belki de çay d kk nında çalışırken, büyük teyzesinin verdiğini iddia ettiği cad  partilerine ev sahipliği yaparken ve bu ukala tan d k da katılırken hayal etmeye çalıştı.

"Ve soyuna alınma cad  kızım ama büyükannen her zaman küçük bir aptaldı. Sıradan bir yetenektir, meclis için gerçek bir değer olmaktan çok d   görünüş ve dedikoducu arkadaşlarıyla ilgilenirdi. I ine kapan k mı? Pernella? Yalnız mı? Pek sayılmaz. İzole tek grup, sıradan yeteneklere sahip diğer sıradan cad lardı."

Harper  fkeli kahkahası yüzünden neredeyse bo uluyordu. Büyükannesi mi? Onun tela lı, güzel mobilyalara oturmayan, ko mayan, ba ırmayan, garip nefes almayan büyükannesi mi? Harper'ın annesi kadar mükemmellikle meşgul olan mı? *Sence annem bunu nereden   rendi?*

"Authricia istifa edince," diye devam etti kedi adam, "büyükannenin kötü niyetli, küçük, sıkıcı zümresi kontrolü ele geçirdi ve bugün kendimizi bu kadar acınası bir durumda bulmamızın nedeni de bu. Neyse ki onların zamanı azalıyor." Adam omuz silkip bir kez daha arkasını dönerken Harper şaşkın şaşkın baktı. "Bu meclise aşırı derecede bağlı olduğun için üzgünüm, cadı kız. Dediğim gibi, alınma."

"Alınmadım," diye yineledi onun sözlerini bir başka boğuk kahkahayla. Şu anda eğitim almadığı için, cadılar meclisi onun gençlerle birlikte küçük toplantılara katılmaya devam etmesini bekliyordu ve o da en kısa zamanda bir Budist olacaktı. Kendini beğenmiş, kibirli büyükannesinin bu gotik tanıdık tarafından *sıradan* bir *yetenek* olarak adlandırılması fikri onu olumlu bir şekilde gıdıkladı. "Annemi tanıyor muydun?"

Tekrar döndü, kalın siyah kaşları bir an için bir araya geldi. "Hmmm ... hayır, yaptığımı sanmıyorum. Cadı ve ben bir süredir bir değişim içindeydik."

"Uzun zamandır bu cadılar meclisinin aktif bir üyesi değil. Babamla okulda tanıştı ve Collegium'daki işi biter bitmez evlendiler. Babamın memleketine geri taşındılar ve babam kardeşiyle birlikte aile demirhanesini işletti. Buraya daha yeni taşındık, o öldüğünden beri..." İşte yine, içindeki duygu girdabına ses vermek için içini kemiren o küçük kaşıntı. Sesinin nasıl dalgalandığını fark etmemesini umarak onu geri itti.

"Ve Ilemazer ona mı ait?"

"Evet. Ilea beri onunla birlikte."

Holt burnunu çekti. "O zaman sanırım büyükannenden biraz daha az sıradan bir cadı olmalı. Geriye doğru sayarsak, bu senin için iyiye işaret."

"Bundan pek emin değilim."

" sen öyle değil misin? Uzun cadı soyundan geliyorsun, bazıları büyük cadılar. *Sen* cadı değil misin, kızım? Yoksa sadece cadı gibi giyinerek rol mü yapıyorsun?"

Bıçağı sıkıca kavradı. Haklı olmasına aldırmadı. Şu anda ancak bir cadı olduğunu, büyük olasılıkla büyükannesi kadar sıradan ve sıradan olduğunu, gerçek bir geleceği olmayan ve kendisiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri olmayan bir okul terki ve başarısız olduğunu umursamadı. Burada durup uyuz, muhtemelen pire ısırıklı bir erkek kedinin kendi evinde *gardırobuna* hakaret etmesine izin vermeyecekti.

"Yaya ve sıradanlıktan bahsediyoruz. Böyle mi düşünüyorsun? Göz kalemin var ve deri ceket giyiyorsun, yani sen tanıdık bir bok musun? Bu oldukça yaltaklanma. *Bu*," diye kendini işaret etti, "bir estetik. Bu beni iyi giyinmekten başka bir şey yapmaz. Görünüşe göre giyinme oyunu oynayan tek kişi sensin, kedi çocuk. *Geriye doğru sayarsak*, kötü. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama gömleğin ve pantolonun tamamen farklı iki renk ve ikisi de botlarınla aynı değil. Amatörce bir çaba, on üzerinden üç. Orta. En iyi ihtimalle."

Daha sözünü bitirmeden gülmeye başlamıştı. "Estetik bir cadı yapmaz. Bu konuda tamamen hemfikiriz."

Harper kollarını kavuşturdu, sakinleşmemişti.

"Ve gömleğimin daha hafif olması gerekiyordu, bilmenizi isterim. Ama bu benim soruma cevap değil. Cadı mısın, değil misin?"

yutkundu, içini dolduran aşağılanmadan rahatsız olmuş bir şekilde omuz silkti. *O bir tanıdık, bir şeytan. Gerçek cadılarla uğraşmaya alışkın, okuldan terklerle değil. Ona gerçeği söylediğiniz anda muhtemelen perdelerinizi çizecek ve ayakkabınıza kusacaktır.*

"Öyle miyim bilmiyorum." Zayıfça güldü, kendi kulaklarına bile acınası, topal bir ses gibi geliyordu. "Hayatım boyunca küçükler meclisindeydim. Tüm hazırlık ve temel eğitimlerim için Collegium'a katıldım-"

"Collegium'a gittim," diye tekrar sözünü kesti, yakışıklı ve köşeli yüzüne hüznü bir ifade yerleşmişti. "Cadımla birlikte tabii ki. Yolunda yeni olan bir cadı için mükemmel bir deneyim. Kardeşliğin anlamını ve çemberin gücünü ilk kez orada öğrenirsin. Birlikte güçlüyüz. Bu kardeşlik bağları koptuğunda, kişinin diğer insanlardan hiçbir farkı kalmaz. Sadece daha iyi kitaplarla. Ne okuyorsun?"

Harper onu düzeltmek için ağzını açtı, artık Collegium'da okumadığını, bir disiplin seçmediğini, diğer insanlardan hiçbir farkı olmadığını söyledi ama o hızla uzaklaştı, koltuğunun yanındaki boş bir köşeye baktı. Dikkati değişken bir şeydi, sohbet konularını toplar ve aynı hızla terk ederdi. *Tipik bir kedi.*

Öfkeyle fark etti ki, adam bütün evi gözetliyordu. Dolapları açıyor, masanın üzerindeki posta yığınının göz atıyor, buzdolabını açıp içine bakıyordu. *Belki de senin bir cadı olduğuna dair kanıt arıyordur. Bulma ihtimali çok düşük. Belki de hâlâ seni öldürüp öldürmemeye karar veriyordur.*

"Kehanet mi?" Adam zaferle dönerek tezgâhın üzerindeki yıkanmamış çay fincanlarını işaret etti, kara kaşları beklemek için kalktı ve kadın ısındı. "Tasseomancy?"

Azathé'ye yaptığı son ziyaretten sonra aklına, çay yapraklarını okumanın belki de aradığı uzmanlık alanı olabileceği fikri gelmişti.

O gün çay salonuna girdiğinde, Harper ev sahibi standında duraklamış ve derin bir nefes almıştı. Küçük kedi miyavlayarak onu normalde oturduğu yerden odanın diğer ucundaki küçük bir masaya götürdü. Görünürde parşömen yoktu. Bunun yerine Harper, doğumunun saatini, tarihini ve yerini belirtmek için küçük bir ok işareti kullanmak zorundaydı. Sıralaması yükselen burcuna, ay burcuna ve güneş burcuna göre yapılacaktı. Başka hiçbir bilgi alınmadı.

Ok işaretini doğru noktalara getirdikten sonra koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Parmakları kitabını çıkarmak, zihnini sakınleştirmek ve kendini tanıdık olana kaptırmak için kaçınıyordu ama o gün yeni bir şey denemeye karar verdi. Bunun yerine odağı masasının yanındaki kitap sırasına kaydı. şaşırtıcı bir şekilde hepsi de kehanet yöntemleri üzerineydi. Tarot anlam günlükleri, runik anahtarlar, kemiklerin nasıl okunacağını gösteren bir izelge. Ve orada, rafın hemen ucunda, çay yapraklarını okumak üzerine bir kitap vardı. İlgiyle kitabı çekip açtı ve talimatlara kendini kaptırdı.

ay arabası masaya geldiğinde, her biri astrolojik burçları temsil eden üç farklı parmak sandviten oluşan zarif bir örnekleme içeriyordu - dumanı tüten bir demlik şeftalili ve zencefilli siyah çay ve üç ayrı çay fincanı. Harper başını sertçe kaldırıp arabanın fincanları başka bir yere bırakmak üzere hareket edip etmeyeceğini görmek için etrafına bakındı ama araba hareket etmeyince hepsinin kendisi için olduğunu anladı.

"Tasseomancy pratiği yapmak için."

Ses bir kez daha gölgelerin arasından eriyip gitmiş, siyah satenden bir dalgalanma Harper'ın omurgasını titretmiş ve kalçaları gerilmişti. Harper, sadece bir sestten bu kadar tahrik olmasının kendisi hakkında ne söylediğini bilmiyordu. A

bedensiz ses, daha az değil. *Ne dediğini bilmiyorum da ne demek? O kadar azmışsın ki derinden sürünerek çıkabilirsin demek.*

Depresyonun değişken bir şey olduğunu öğrenmişti. Çoğu zaman onu yıpranmış bir battaniye gibi sarıp sarmalıyor, ancak nadiren de olsa onu üzerinden atabildiği anlarda - çay dükkanındaki o öğleden sonra gibi - diğer dürtüleri canlanıyor ve onu aç bırakıyordu. Eğer masanın üzerine eğilip o yumuşak, ipeksi sesin onu gelecek haftaya kadar yönlendirmesine izin vermek için bir menü seçeneği olsaydı, eve götürmek için iki ve bir üçüncüsünü sipariş ederdi.

"Oh, um, teşekkür ederim. Bu mükemmel. Temel derslerimden birinde çay yapraklarını okumuştum ama kısa bir bölümdü. Bu kadar çok çay göre kısa sürede uzman olurum," diye şaka yaptı, kafasının içindeki sesin bunun deneyip başarısız olduğu bir şey daha olacağını hatırlatmasına izin vermek istemiyordu.

"Çatımızın altında zanaatınızı icra etmeniz bizi çok ," diye mırıldandı ses, sesini ısıtan bir eğlence notası vardı. "Çay, sıcak su ve birkaç kurumuş yapraktan daha fazlasıdır. Bir sağlık iksiridir ve bize basit zevklere zaman ayırmamız hatırlatır. Demlenen bir yaprağı hiçbir şey aceleye getiremez ve sıcak bir fincanın tadını çıkarmak için ara verilemeyecek hiçbir sorun yoktur. Çay bizi yavaşlamaya ve küçük bir anın içinde kesintisiz var olmaya zorlar. İşte fincanınızın dibinde kalan şey budur - sorunlarınızın tortuları. Yaprakları okumak, onları hayatınızdan çıkarmak için ne yapmanız gerektiğini anlamanıza yardımcı olacaktır."

"Bu çok iyi bir bakış açısı," diye mırıldandı, yüzünde hissettiği sıcaklığın dumanı tüten çay bardağından kaynaklandığını ve başka bir şey olmadığını söyledi.

Gölgeli ses ne erkek ne de kadındı, sadece karanlık ve kıvrımlıydı, kafa karıştırdığı kadar rahatlatan fısıldayan bir varlıktı. *Zeki, nazik ve tamamen becerilebilir.* İnsanlara aynı şekilde ilgi duymuyordu.

okul arkadaşlarının olduğu gibi. Önce kişiyi tanınması, sadece hormonlarını tetikleyen fikrinden değil, onunla ilgili bir şeyden etkilenmesi gerekiyordu ve neye benzediklerine bakmaksızın, gölgeli sesin sahibi onun ilgisini çekmişti. *Ya onlar gerçekten sadece menüye? Bir menüde öğütebilir misin?*

"Buraya gelmeyi sevmemin nedenlerinden biri de bu," diye devam etti bir süre sonra, kendine çeki düzen vermesini emrederek. "Zihnimi sakinleştirmek için."

"Mmm, evet. Bunun için iyi bir yer. Zihinlerimizi susturmak bir şeydir; onları bilgi ve şefkatle doldurmak daha iyidir. Umutsuzluğa daha az yer kalır. Her halükarda, perdenin her iki tarafında da sıcak bir fincan çay ve iyi bir kitapla hafifletilemeyecek hiçbir sıkıntı yoktur. Sizi çalışmalarınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

Harper yaprakları okumayı henüz tam olarak kavradığından emin değildi ama bu ona akşamları pratik yapacak bir şey veriyordu. Deli gibi çay içiyordu ama en azından susuz kalmıyordu.

Holt beklentiyle bir kaşını kaldırdı.

"Çay yaprakları," diye itiraf etti utanarak. "Ama hayır, henüz bir disiplin seçmedim."

"Kehanet çok değerli bir çalışma alanıdır. En iyi ve en zor alanlardan biridir. Ancak unutmayın - bilme defnesini taşıyan baş ağırdır. Bilgiyle birlikte güç, güçle birlikte de sorumluluk gelir."

"Az önce bana süper kahraman konuşması mı yaptın?"

"Sorumluluk," diye devam etti hışımla, "kaçınılmaz olarak fedakârlığa yol açar. Her şeyi aynı anda üstlenmek zorundasınız ve bu çok külfetli bir şey." Sesi kasvetli bir hal almıştı ve gözleri parlıyor gibiydi.

"Bu konuda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum çünkü çok iyi ."

Kedi adamın kahkahası ensesindeki tüyleri diken diken etti, sanki sesi bir elektrik yükü ürettiyordu. "Seçtiğiniz disiplin buysa öğrenmek için bolca vaktiniz var. Ayrıca kartomansi, scrying, pyromansi, bir dizi teknik ve beceri de öğreneceksin. Ama henüz çalışma alanınızı seçmediğinizi söylediniz. Neden?" Bu bir soru değildi. Dudaklarındaki sözcük bir meydan okumaydı ve kadının omurgası biraz dikleşti.

"Ben de onu diyordum. Bu dönem Collegium'a dönmem istenmedi. Çok fazla ders kaçırdım ve ... *Geri dönmem için davet edilmedim.* Ama geri dönmeyi umuyorum." Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Kelimeler ağzından çıkarken midesi bulandı, gelecek düşüncesi - özellikle de bir cadı olarak geleceği - onu neredeyse nefessiz bırakıyordu. "Belki. Umarım. Ama bunu yapana kadar meclis toplantılarına katılmama izin verilmiyor, yani dediğim gibi. Hâlâ bir cadı olup olmadığımı bilmiyorum."

"Bir meclis bir cadı yapmaz, küçüğüm. Kendini zanaata adanmak, kardeşine ve topluluğa hizmet etmek, ömür boyu çalışmak - önemli olan bunlardır. Meclis toplantıları ve popülerlik yarışmaları değil. Bunların hiçbir önemi yoktur."

"Ama bizi güçlü kılan şeyin çemberin gücü olduğunu söylemiştin," diye karşılık verdi, yumrukları sıkılmıştı, bifttek bıçağı bırakılmıştı, unutulmuştu. "*Az önce* kelimenin tam anlamıyla bunu söyledin. Bu olmadan," onun sesini taklit etmek için sesini derinleştirdi, bunu yaparken kaşlarını çatmasını görmezden geldi, "'Sıradan insanlardan farkımız yok. Ve son dakika haberi, göt herif, bazılarımız kardeşlikten güç almıyor. Bazen kardeşlik sinsi ve kötü kızlarla doludur. Bazen de yeterince iyi olmadığınızı bir kez daha hatırlatır."

"Bir cadının gücü yalnızca meclisinde saklıdır," diye karşı çıktı, sesi sabitti ve tekrar ona doğru ilerledi.

Bu sefer Harper yerini korudu. *İçinden geçmek için seni yere sermesi gerekecek.* "Dediğim gibi. Bu benim tecrübem değil. Sadece bu da değil. Sınıfta kaldım. Geri kabul edilmedim. Eğer çalışamazsam, cadılar meclisinin nasıl akredite bir üyesi olabileceğimi anlamıyorum."

"*Özellikle de,*" diye devam etti, sanki hiç konuşmamış gibi onu görmezden gelerek, "bir cadı meclisi bütünün birliğine değil de tekil egolara hizmet etmek için yönetiliyorsa. Ayın altındaki her cadının eğitim için özel bir okula gidecek kadar ayrıcalıklı olduğunu mu sanıyorsun? Cadılar ezelden beri var, ama sizi temin ederim ki Collegium kavramı oldukça yeni bir kavramdır. Bizi güçlü kılan daha ziyade zaman ve mekânı aşan bir kardeşliğin gücüdür. Hepimiz aynı ayın altında hizmet ediyoruz, Harper Hollingsworth, ister yalnız bir cadı olun, ister büyük bir cadı meclisine sahip olun. İster kendi kendini eğitmiş ol, ister bir öğretmenin rehberliği altında ol."

"Az önce tüyler ürpertici kedi büyüyle adımımı mı çaldın?"

Holt masayı işaret ederek, "Aslında postanızın her yerinde var," diye burnunu çekti. "Geri dönüşüm bedava, biliyorsunuz. Buradaki cadılar meclisi mükemmel bir örnek. Ego. Kör bir hırs. Dost bir cadıya kollarını açmak yerine ellerini kapatmak. Hepimizi bağlayan bağlara saygı yok. Toplantılarına katılmayarak hiçbir şey kaçırmıyorsunuz. Bu onlar için bir işaret, senin için değil. Anladın mı?"

Kadın tereddütle başını salladı. Sesi keskinleşmişti ama bu keskinlik ona yönelik değildi. *Annesine ve arkadaşlarına.* Birdenbire bu sinir bozucu derecede yakışıklı kediye her şeyi anlatmak istedi, o gün çayda söylenen her kelimeyi ve sonrasında Ilea'nın şifreli yorumlarını, öğrenciler arasında kayırmacılık yapan her profesörü, kardeşlik bağını güçlendirmek yerine dışlamak için tasarlanmış gibi görünen her küçük meclis toplantısını.

"Dışarısının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Katıldığım neredeyse her cadılar meclisi toplantısı bir popülerlik yarışmasıydı ve bu

okul."

"Bunun bir şey olduğunu biliyorum. Ve korkarım bunun büyük bir kısmı insan doğasından kaynaklanıyor. Genç kadınlar, hormonların ve genç yetişkinliğin gelgit dalgası gibi olduğu bir yaşta birbirleriyle rekabet etmeyi öğrendiler. Ne yazık ki, kapalı bir toplulukta yetişmediğiniz sürece bundan kaçma şansınız çok az. Bir cadılar meclisinin gerçek işareti alt değil, liderliğindedir." "Buraya taşındıktan hemen sonra annemin bazı arkadaşları geldi. Ona kocakarı hakkında her şeyi anlattılar, ne kadar *dinamik* olduğunu. Zamanın yarısında, sanki kendilerini onun bu kadar olduğuna inandırmaya çalışıyorlarmış gibi geliyordu,

Ama hiçbirisi kötü bir şey söylemedi. Sadece etrafında dans ettiler."

"Çünkü yarattığı kültür bir kontrol kültürü," diye araya girerek kemik beyazı elini gür saçlarında gezdirdi. "Bu kocakarı kendisine itaat edilmesini istiyor; yarının cadılar meclisini teşvik etmekle ilgilenmiyor. Biliyorsun, önceki baş kocakarı, 'İlmeğe başımız dik yürürüz, çünkü yalnız yürümeyiz,' derdi. *Bu* bir cadının gücüdür. Sadece kız kardeşlerini ve çağrısını unuttuğunda işimiz bozulur. Yolunuzda gençsiniz ve kederiniz ağır. İhtiyacın olan tek şey olduğun cadıyı besleyecek bir cadı meclisi bulmak, kendi standartlarına uymanı talep edecek bir meclis değil. Anlıyor musun? Zaman geliyor, Harper Hollingsworth. Yemin ederim."

Harper bilip bilmediğinden emin değildi ama onun sözlerinden, ses tonundaki sertlikten ve gözlerindeki yeşil ateşten nefesi kesilmiş ve bunalmış hissetti. Bir tanıdığın amacının *bu* olup olmadığını merak etti, çünkü hayatı boyunca Ilea'nın ona bir cadı *olması* için ilham verdiği tek bir zamanı bile hatırlamıyordu.

"Cadınla birlikte mi yaşıyorsun?" Neden sorduğunu bilmiyordu. *Hayır derse ne yapacaksın, onu kalmaya mı davet edeceksin? Ona küçük bir yatak mı alacaksın, Ilea'yla garaj yolunda kedi dövüşü yapmalarına izin mi vereceksin?*

Holt bu soru karşısında irkildi ve birdenbire dondurucusunun yetersiz içeriğiyle ilgilenmeye başladı. "Aslında şu anda bir cadım yok." Birkaç saniye önce tutkuyla dolu olan sesi birden ilgisizleşmişti. *Bu tipik bir saptırıcı kedi.*

"Ama Collegium'a gittiğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

"Evet, öyle," diye omuz silkerek kabul etti. "Ama bu yıllar önceydi, sen doğmadan çok önce."

Görünüşünün, ödünç alınmış bir deriyi giymek gibi, varsayılan bir cazibeden başka bir şey olmadığını hatırlatınca yutkundu. "Familiar'ların teslim edildiklerinde yeniden görevlendirilmeleri gerektiğini sanıyordum."

"Ben *teslim* olmadım!"

"O zaman cadına ne oldu?"

Adam başını kaldırdı ve kızın gözleriyle buluştu. "O öldü."

Harper onun beklenmedik sözlerini fiziksel bir darbe gibi hissetti, kaburgalarının altından geçip içindeki esneyen boşluğa temas edince hafifçe kamburlaştı.

"O öldü ve ben de *yeniden atandım*." Sesi isyankâr, bakışları ölümcüldü. "Ve sonra o cadı işi tamamen bırakmaya karar verdi."

"Bu son derece şanssız görünüyor," diye mırıldandı zayıf bir sesle. "Evet, ben baştan aşağı bir kara kediyim." "Ve o zamandan beri yeni bir cadıya gönderilmedin mi?"

Holt kayıtsızca omuz silkti ve bu hareket o kadar kedimsiydi ki Harper onun kuyruğunu sallamasını bekledi. "Evrakları yanlış dosyalayıp süreci yavaşlatmış olmam tamamen mümkün. Ama özellikle yeniden atanmak istemiyorum, henüz değil."

Onun cadısının nasıl biri olduğunu merak etti. Onun kaybının yasını tutup tutmadığını, onun gibilerin bir şeyleri bu kadar derinden hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Ilea yaşıydı, tıpkı önündeki kedinin kaç yaşında olduğunu bilmediği gibi, ama yaşlılardı, göründüklerinden onlarca yıl daha ve bu kadar uzun yaşamış bir yaratık kesinlikle bir cadının ömrü kadar önemsiz bir şeyi umursamazdı.

"Pernella Teyzen," diye söze başladı aniden, "sana söylenen yalanlara rağmen, tılsım yapma konusunda parlak bir zekâya ve gördüğüm en etkileyici büyü kitapları kütüphanesine sahip cesur bir cadıydı. Çocukluğundan beri koleksiyon yapıyordu. Grimoire'lar, alan kılavuzları, eski büyü parşömenleri ... Hepsi çalışma odasında, hemen aşağıda -" Okuma köşesine döndü ve basma çiçekli duvar kağıdına kaşlarını çattı. "Üzerine *kuru duvar ördüğünüz* kilerde mi?" Adam öfkeyle kekeleyerek döndü. Dudaklarını kıvrarak ona baktı ve Harper'ın aklına onu gözünden bıçaklamak için kararlılığını yenilemek geldi. "Neden böyle bir şey yaptın?!"

"Daha yeni taşındım!" diye bağırdı, bifttek bıçağını tekrar sallayarak uyardı ve adam gözlerini devirince ofladı. "Bir kiler olduğunu bile bilmiyordum! Sence kitaplar hâlâ orada mıdır?"

Ne zaman bu kadar pervasızca aptallaştığından emin değildi. *Neden onun fikrini soruyorsun?! Muhtemelen bir dolandırıcıdır. Mektuplarını okudu ve seni internetten araştırdı, Pernella Teyze'yi böyle biliyor. Muhtemelen kafanı kırmak için kızartma tavalarından birini çıkarmasına üç dakika var.*

"Hâlâ buradalar," dedi Holt kendinden emin bir şekilde, derin derin nefes alarak. "Her yer hâlâ aynı şekilde kokuyor. Her halükarda güvende tutuldukları anlamına geliyor. Eğer yeniden tadilat yapmak isterseniz, lütfen bir şeylerden kurtulmadan önce bana haber verin, çok iyi bir fiyat karşılığında hepsini elinizden alırım." Sözlerini noktalamak istercesine uzun, siyah lake pençelerini tezgâha yapıştırdı ve Harper kaşlarını çattı. Bu pençeleri *tanıyordu* ama

Nasıl olduğunu anlayamadım.

"Neden yeniden atanmak istemiyorsun? Cadılarla çalışmaktan sıkıldın mı? İşsizlik parası falan mı topluyorsun?" *Tanıdığım olup bana nasıl cadı olunacağını öğretmek ister misin? İlea'yı terörize etme bonusu da var.*

"Birini bekliyorum," diye yavaşça itiraf etti, sorunun tamamına cevap vermeye tenezzül etmedi. Sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi başını sağa çevirdi ve Harper onun bir fare sorunu olup olmadığını merak etti. "Özellikle biri. Bir tanıdık istediğini sanmıyor."

"Belki de kedi . Bu çok mu aşağılayıcı?"

"Değil," diye güldü. "Şu anda bana ihtiyacı yok ... ama olacak. Yakında bir gün bana ihtiyacı olacak. Ona verebileceğim her türlü yardıma ihtiyacı olacak. Ve o gün geldiğinde başka birine bağlı olmak istemiyorum."

Bireysel düşüncelerinin ağırlığıyla bir an için aralarında sessizlik hakim oldu. "Onu özlüyor musun?" Sözcükler bilinçsizce ağzından çıkıverdi ve yüzü yeniden ısındı. "Yani senin cadını. Ölen cadıyı."

Uzun, ağır bir duraklama daha. Harper nedenini bilmiyordu ama bu yabancı adama tüm hayat hikâyesini anlatmak, ona son iki yılın her acı verici ayrıntısını, kendini ne kadar kırık ve değersiz hissettiğini, içinin ne kadar boş olduğunu anlatmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ona, kulübesinin arkasındaki sokakta bir yerlerde, komşulardan birinin neredeyse her gece ateş yaktığını söylemek istiyordu. Duman, ılık yaz sonu havasında sürükleniyor ve esinti, kokusunu açık pencerelerine taşıyor, uykuya dalarken onu tanıdık bir pusla sarıyordu, her zaman uyumasına rağmen huzur içinde uyuyabildiği tek zamandı.

"Benim türüm zaman gibi insani kavramlarla dikkati dağıtmak için yaratılmadı," dedi sonunda. "Bu varoluş mekânında geçirdiğiniz zamanın önemsiz olduğunu söylemekten korkuyorum. Kardeşliğin kökü için bir cadının hayatı nedir ki? Sizin türünüzün yaptığı gibi günleri, haftaları ve yılları saymamız gerekmiyor. Bir cadının hayatındaki bir gün, yanındaki tanıdık için ancak bir dakikadır. Bir hafta ancak bir saattir. Bir yıl, bir günden daha fazla değildir."

Harper ağzından kaçırmak istediği her şeyi yuttu. Bu tuhaf, esrarengiz kedi adamlarla hiçbir akrabalığı yoktu, annesinin çatısı altında yaşayan ve fırsatını bulsalar onu beşiğinde seve seve boğacak olan tanıdıklarla olduğu kadar. Yalnız bir denizde sallanıyordu ve onu anlayan kimse yoktu. Onun gitmesini istiyordu, boğazının düğümlendiğini hissederek karar verdi. Her zaman olduğu gibi kederiyle baş başa kalmak istiyordu.

Holt döndü, doğal olmayan yeşil gözleri parlak ve canlıydı. "Ama onu düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Olağanüstü, eşsiz bir cadıydı ve bundan da öte, tanıdığım en verici insandı. İyilik, nezaket ve fedakarlıkla dolup taşardı. Adını hatırlayacak başka birileri hayatta kaldıktan çok sonra bile onun yasını tutacağım. Bazı şeyler vardır ki bizi aşar, çocuğum. Hepimiz aynı ayın altında yürüyoruz ve keder ebedidir. Bu yüzden evet, onu çok özlüyorum."

Arkasını döndü ve acıya karşı gözlerini sıkarak tekrar kamburlaştı. Boğazında bir hıçkırık düğümleniyordu ve konuşmaya çalışsa bile onu tutamayacaktı. *Eğer keder sonsuzsa, neden acı çeken tek kişi benmişim gibi görünüyor?*

"Keder, aşkın kalbimizde bıraktığı yaradır," diye devam etti, yine sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi ve bunun üzerine kadın gözyaşlarını bir saniye daha tutamadı.

Hıçkırıkları boğuk bir hırıltıyla çıkıyordu ama duyguları sanki utanç duyması gereken iğrenç, utanç verici bir şeymiş gibi davranan hayatındaki diğer herkesin aksine, Holt umursamaz görünüyordu.

"Ne zaman acıması bitecek?" Omuzları kasıldığı için kelimeleri zar zor çıkarabildi ve bu da tanıdık olanı rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

"Öyle değil."

Yine omuz silkti, ilk kez biri ona içindeki boş, okyanus benzeri uçurumun sonu olmayacağını söylemişti. Son bir buçuk yıl boyunca karşılaştığı her insan aynı güzel yalanı söylemişti

- Zaman, içindeki acıyı yok olana kadar hafifletecekti. Bu - bu sonunda gerçek gibi hissettirdi.

"Bu acının gücü aşkın azmidir ve asla kaybolmaz." Kısa bir süre önce öylesine şiddet dolu olan sesi şimdi kasvetli ve yumuşaktı ama daha az inanç dolu değildi. "Olan şey, kalbinin onun etrafında iyileşecek olmasıdır. Öyle mi? Bu asla geçecek bir şey değil ve her çürük gibi onu dürtmek de acı verecek. Ama kalbin onun etrafında büyüyecek, onu koruyacak ve o senin bir parçan haline gelecek. Bu acının geçmesini asla bekleme küçüğüm. Ama bunu olumsuz bir şey olarak görmeyi bırak. Keder bir armağandır. Anlıyor musun?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı ve gerçekten anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama denemek istedi. *Keder bir armağandır.* Başka hiçbir şey olmasa bile, bu ona *zamanın tüm yaraları iyileştirmesinden* daha mantıklı geliyordu. "Evet... belki."

"Belki yeterince iyidir. Belki sahip olduğumuz tek şeydir. Bilinemeyen şeylerin gerçeği, sonsuza kadar bilinemez olmalarıdır. Tek yapabileceğimiz çalışmak ve gücümüzü alabildiğimiz yerden almaktır. Bir cadının gücü budur."

İlk kez bir başkasının önünde ağladığını hatırlıyordu, yanında onu susturmaya çalışan biri olmadan. Görünüşe göre

Omuzları titrerken, Holt'un gözyaşlarına aldırmadan kendini tımar etmeye başlamasına hiç şaşırmadı. Duygularını kontrol altına almayı başardığında, muhtemelen utanması gerektiğini düşündü ama arkasını döndüğünde Holt odanın öbür ucunda, kitaplarını karıştırıyordu.

"Keşke onu tanıyabilseydim," dedi sonunda. "Yani senin cadını."

"Oh, yapacaksın." Sesi rahattı ve elindeki kitabı rafa yerleştirmek için acele etmedi, dikkati bir kez daha köşedeki bir şeye takıldı. Uzun bir süre öylece baktı ve sonunda ona döndü. "Karanlığın keşfettiklerini öğrenmelisin, Harper Hollingsworth. İpe başın dik gideceksin, çünkü *tüm* kız kardeşlerin yanında olacak. İşte bir cadının gücü budur."

Onu arka kapısına kadar götürdüğünde, asıl arayışının nesnesi tam orada duruyordu.

Harper Ilea'yı sanki ilk kez görüyormuş gibi süzdü. Büründükleri şekil de en az kedigil derilerindeki kadar mağrurdu - şehir kulübü modası, tertemiz saçlar ve küçümseyen bir hava. Holt'u görünce dudakları geriye kıvrıldı ama Harper bir panik parıltısı fark ettiğini düşündü.

"Ah, tam da aradığım fare yakalayıcı."

Eğer gördüğü şey gerçekten de panikse, Holt'un sözleriyle yeterince çabuk toparlandılar.

"Burada ne yapıyorsun?" Ilea talep etti.

Harper kaşlarını çattı, anında savunmaya geçti. "Beni ziyarete geldi. O benim misafirim. Daha iyi bir soru, yine kapımın etrafında sinsice dolaşarak ne yapıyorsun?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, yola saçılmış gevşek çakılları hatırladı. "Evimin yanında kazı yapan sen miydin?"

Kapı mı? Kes şunu, Ilea. Sana söyledim, burada istenmiyorsun. Mülküm garaj yolundaki şu çizgiden başlar. Onun ötesinde olman için hiçbir sebep yok."

Her iki familiar da birbirlerine bakarak onu görmezden .

"Görünüşe göre kasabadaki varlığını kaydettirmemişsin, kittling." Holt'un sesi rahattı ama Harper oradaki tuzağı hissedebiliyordu. Pençeleri kınında ama saldırmaya hazır.

"Şehre kadar gidecek zamanı bulamadım," diye burnunu çekti Ilea. "Koalisyon -"

"Koalisyonun çok özel tüzükleri var," diye araya girdi Holt. "Eğer bu civarda aktif olarak çalışan bir imp iseniz, varlığınızı kaydettirmeniz gerekir. Bunu yapmaktan kaçınmak, bir şeyleri saklamaya çalışıyormuşsunuz gibi görünmenize neden olur Ilemazer. Acaba bu ne olabilir?"

"Sana cevap vermiyorum." Harper Ilea'nın dudak büküşünü daha önce yüz milyon kez duymuştu ama arkasındaki hafif panik havasını daha önce hiç duymamıştı. "Bu konuda koalisyona da hesap vermem gerektiğini sanmıyorum. Ben cadıma bağlıyım ve onun şu anki cadılar meclisinin tüzüğüne göre hiçbir dış kurum ya da kuruluş onların yaptıklarının yerini alamaz. Sanırım 487 numaralı tüzüğü kontrol ederseniz -"

"*Bana* büyü yasalarından bahsetme." Holt'un sesi zifiri karanlık bir tıslamaydı ve Ilea'nın üzerine diğer tanıdığın yutkunmasına neden olacak şekilde ilerliyordu.

Harper olduğu yerde donup kalmıştı, kalbi küt küt atıyor ve iki kedinin konuşmasını izlerken ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Küçük kulübesinde Holt'un gücünün kanıtlarına tanık olduğunu düşündüyse de, şimdi gördüklerinin sadece bir ima olduğunu fark etmişti. Etrafındaki hava dalgalanıyor gibiydi ve gözleri yeşil bir cehennem gibiydi. Sadece

Ilea'dan gördüğü güç onların zehirli dilindeydi. *Nispeten sıradan bir yetenek.*

"Ben senden daha büyüğüm, kedicik." Holt'un yüzü Ilea'nınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, sesi siyah saten gibi ipeksi, tehditkâr bir fısıltıydı. "Ben de oradaydım, eski yöntemler ilk kurulduğunda ateşlerin önünde dans ediyordum. Bir şeytanı sahiplenene ilk cadı tarafından isimlendirilmek için oradaydım. Bana bir şey söylemeye cüret etme."

Holt geri adım atarak kollarını iki yana açtı ve gergin an sona erdi. "Bu yüce kocakarının yaptıklarının koalisyon tarafından fark edilmediğini sanmayın. Bu meclis zehirlenmiş, kökünden çürümüş." Harper'a keskin bir gülümsemeyle birlikte hızlı bir bakış attı. "Onlardan biri olmadığın için kendini şanslı say, güzel kız."

Holt bir kez daha onlara döndüğünde Ilea kaskatı kesildi ama birkaç dakikadır etrafında dalgalanan doğaüstü soğukluk çözülmüştü.

"Sakın rahatlama, kedicik. Zamanları neredeyse dolmak üzere. Şimdi git bakalım. Bakalım ben sizi rapor etmek için oraya varmadan önce kayıt yaptırmak için ofise gidebilecek misiniz?"

Onları kulübeye geri götürdü, kapıyı annesinin tanıdık yüzüne çarparak kapattı ve bir kez daha yalnız kaldıklarında Harper'a doğru döndü.

"Kapınızla ilgili bir şeyden mi bahsettiniz? Sence içeri girmeye mi çalışıyorlar?"

Sertçe yutkundu, dönen düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Bir ya da iki hafta önce eve geldiğimde kapının önünde gevşek çakıllar vardı. Belki bir hayvan kayaları kazıyordur diye düşündüm."

"Ya da pencere pervazından kayalıklara atlayan bir hayvan."

Ilea'nın kabarık beyaz formunun penceresinden içeri baktığını düşününce öfkeyle kustı. "*Siktiğimin Ilea'sı!* Başka bir zaman daha vardı.

taşındı. Aynı gün. Kapıyı açtım ve merdivende durmuş geriniyorlardı."

"Esnemek mi?"

Gözlerini kapadı, Ilea'nın kapının pervazına nasıl gerildiğini hayal etmeye çalıştı, ne yaptıklarını anladığında nefesi kesildi. "Ben küçükken, Morgan ve ben okuldan sonra dışarıda kalırsak diye kapının üst pervazında bir anahtar bulundururduk." Tekrar nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü. "Sence - sence kilerdeki kitapların peşindeler mi? Orada nadir, değerli büyü kitapları mı var?" Kafasında kendi kendine yazdığı hikâyeye kapılmış bir halde adımlamaya başladı. "Belki de Ilea baş rahip için çalışıyordur! Cadılar meclisi sadece Pernella Teyze'nin büyü kitaplarından birinde bulunan bazı kara büyüleri çalışacak, ya da belki -"

Adamın kendisine güldüğünü fark edince sözünü kesti.

"Vay canına, sakın ol Nancy Drew. Bu konuda sıfırdan altmışa çıktın."

Holt kıkırdamaya devam ederken Harper kaşlarını çatı.

"Değerli olan her şey çoktan taşındı. Kitaplar hala orada, bu doğru, ama Pernella'nın yıllar boyunca yaptığı bazı son derece nadir ritüel aletleri, tarifler ve büyüler ölümünden önce hediye edildi. Hepsi Brackenbridge'in evinde güvende ve ne bu şehirde ne de başka bir yerde daha güvenli bir yer yok. Ilea'nın oraya girmeye çalışmasını görmeyi çok isterim. Aslında bunu organize etmek eğlenceli olurdu. Bu *iyi* bir fikir..."

Kadın ofladı ve adam bu düşüncüyü omuz silkerek gülümseyerek ona döndü.

"Ama haklısın. Ilea muhtemelen bunu bilmiyordur. Sana söz verebileceğim şey

kurnazlık yapacak kadar zeki olmamalarıdır. Eğer değerli bir şeyiniz olduğunu düşünürlerse, karaborsada satmak isteyeceklerdir. Kötü haber

Çünkü ben karaborsayım. Cesaretini topla, ufaklık. Yakında yeni bir meclis kurulacak. Ailenle biraz gerginlik yaşayabilirsin ama ait olduğun yeri ve seni karşılayacak bir kız kardeşler çemberini bulacaksın. İşte bir cadının gücü budur."

Neredeyse iki saat önce girdiği kapıdan çıktığını fark etti Harper. Çocukluğundan beri genç cadılar meclisine katılmış, şifalı otlar toplamış, tılsımlar üzerinde çalışmış, Collegium'da temel yetkinliklerini tamamlamış ve her hafta kendi türünden olanlarla omuz omuza bir çemberde oturmuştu. Son iki saatin hayatında ilk kez kendini bir cadı gibi *hissettiği* zaman olması ironik diye düşündü.

Her neredeyse, babasının tüm bu olanlara gülüp eğleniyor olmasını ve büyükannesinin şu anda bahçede kuyruğunu havaya kaldırmış tırıs giden kara kedinin ona sıradan bir yetenek dediğini duymuş olmasını umuyordu.

Chapter 6

O OTD: Şeffaf İsviçre noktalı bluz üzerine ezilmiş kadife slip elbise. Balık ağı ve fırırlı bilek çorapları. Lug taban Mary Janes. Büyük boy kablo örgü

Hırka.

Harper yavaş bir nefes aldı. Masa çok güzeldi. Altın kakmalı, koyu lekeli bir cevizdi. Üst kenarı boyunca ay döngüsü tasvir edilmiş, her iki yanında da burçlar sıralanmıştı. Talimatları tekrar okudu, daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

Destenizi karıştırın, ortadan kesin. Üç kart çıkarın ve desteye yerleştirin. Kartlar yerleştirildikten sonra onları rahatsız etmeyin. Desteyi yüzü aşağı bakacak şekilde kutuya geri koyun.

Kakma şablon basit bir üç kartlı formaydı. Geçmiş, şimdi ve gelecek. Küçük kedi onu ilk kez tarot masalarından birine götürüyordu ve çay seçimini bildirmek için kartlarının okunması fikrinin neden kalbini göğsünde güm güm attırdığını bilmiyordu. Masanın tepesinde, dar desteyi alacak kadar büyük, altın telkari bir sepet vardı. Harper düzenli bir şekilde nefes verdi. *Ya şimdi ya da asla.*

Desteyi karıştırın, ortadan kesin.

Tarot destesine yabancı olmadığı için kartları karıştırdı, düzenli aralıklarla bir o yana bir bu yana çevirdi. Majör Arkana'nın her birini ve her kartla ilgili birkaç özelliği tek tek sayabiliyordu ve Minör Arkana'nın temellerini de biliyordu ama tarot okuyucusu değildi. Kehanet annesinin pek ilgisini çekmemişti ve bu yüzden Morgan'la birlikte düzenli eğitim verilen bir evde büyümemişlerdi.

Temel yetkinliklerinin kehanet bölümü eğitmen tarafından geçirilmişti ve sonuç olarak Harper'ın bir kehanet küresinde makyajını incelemesi, henüz geçmemiş geleceğin bir ışıltısını görmesinden daha olasıydı. Tarot kartları güzel resimlerden başka bir şey değildi ama çayını içtiği gölgeli ev sahibinin kartlara ailesindeki herkesten daha fazla önem verdiği açıktı.

Üç kart çıkarın ve bunları yayının içine yerleştirin.

Desteden çektiği ilk kartta siyahlara bürünmüş yalnız bir figür vardı. Önlerinde dört altın fincan yan yatmış, mavi sıvı içerikleri kartın alt kenarı boyunca dökülmüştü. Figürün gözleri kapalıydı, üstlerindeki gökyüzü karanlık ve fırtınalıydı ve yanaklarından süzülen gözyaşları, ayaklarının dibinde, 5. fincana sıkışmış dökülen sıvıyla aynı deseni taşıyordu.

Lanet olsun. Bu harika bir başlangıç.

İkinci kart altı fincan gösterdi. Harper bilinçaltına zaten kızgın olan öfkeli bir nefes verdi. Görkemli güneşin altında parlak zümrüt bir tarlada dağınık altı fincan. Kartın üzerinde iki çocuk oynuyor ve fincanların her birinden stilize bir çiçek büyüyordu. Mutlu bir kart gibi görünüyordu. Ya da en azından dik olsaydı öyle olurdu. Kartı yerleştirdi

Kupa Altılısını şablondaki orta boşluğa ters çevirin ve derin bir nefes daha alın.

Sadece bir şansın kaldı. Sakın mahvetme. Üçüncü ve son kartı Kupa Yedilisi çıkınca Harper hayal kırıklığı içinde neredeyse masayı devirecekti. Tek bir işin vardı.

Geçmişte hiç itaat etmemiş olan kırık beyninin o gün neden kendisine itaat etmesini beklediğini bilmiyordu. Babası, o huysuz bir ergenken, bir şeylerin yolunda gitmediğini, kendisi gibi davranmadığını iddia ederek, tipik bir ilk gençlik öfkesinden daha fazlası gibi görünen bir şekilde onu zorlayan kişiydi. O zaman bile, diye düşündü Harper homurdanarak, annesi basitçe onun zor ve tembel olduğunu varsaymıştı. Annesinin, büyük kızına klinik depresyon teşhisi konulmasından dolayı utanç duyduğunu hissediyordu ama terapistini sevmişti ve bir süreliğine sanki daha iyiymiş gibi görünmüştü.

Gençken gittiği aile terapisti, o henüz üniversitedeyken emekli olmuştu ve o zamandan beri hayatına profesyonel bir müdahale olmamıştı. *Ve şimdi sana bir bak. Bütün travmalarını herkesin içinde masaya döküyorsun. Harika. Mükemmel. Bu utanç verici falan değil.*

Çay dükkânı sessizdi ama hafta ortasında her zaman olduğu gibi hareketlenmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yakında, onun üzerinde gezinemeyecek kadar meşgul olacaklardı ama şimdilik dükkân sahibi onun tekil emrindeydi ve Harper onların masasına gelip ürünlerini incelemelerinin sadece birkaç dakika alacağını biliyordu.

"Aman Tanrım."

Harper kulağının dibinden gelen sesle irkildi ve kartlarına bakarken elleriyle yüzünü kapattı. "Biliyorum. Bu çok utanç verici."

"O kadar ileri gitmezdim, tatlım, ama kesinlikle bir hikaye anlatıyor."

"Evet, duygusal düzensizlikten biri," diye mırıldandı, yanaklarının nasıl kızardığını görmemeleri için ellerine baktı. *Tatlı bir tane!*

"Duygusal yorgunluk" diye düzelttiler, "ve son zamanlarda yaşadığınız stres göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değil. Kupa Beşlisi-"

"Keder," diye başını salladı. "Bunu biliyorum."

"Keder ve kayıp," diye hemfikir oldular, sesleri onun tarafına doğru kayıyordu. "Kendini açıklayıcı, sanırım. Ama aynı zamanda kendine acıma. Durağanlık. Bitmek bilmeyen bir keder ve acıma döngüsüne hapsolmak. Ve hakkını teslim edelim tatlım, çünkü bu kart senin geçmişini gösteriyor."

"Şimdiki zamanın çok daha iyi olduğundan emin değilim. Yine de bunun tam anlamını bildiğimi sanmıyorum."

Yanında gürledi, alçak bir eğlence mırıltısı ve neredeyse koltuğundan havalanacaktı. Bu sese aşık olmanın saçma olduğunu o hafta en az yüzüncü kez kendine hatırlattı ama Harper'ın elinden bir şey gelmiyordu.

"Bence bu kartın yerleştirilmesiyle ilgili en eğlenceli şey, mevcut koşullarınız için potansiyel olarak taşıyabileceği anlamların çokluğu," diye sıcak bir şekilde kıkırdadılar. "Bu bir nostalji kartı, mutlu çocukluk anıları, bir nesilden diğerine aktarılan şeyler. Eve dönüşün kartıdır. Ters çevrildiğinde de anlamı çok farklı değildir. Belki daha mutsuz nedenlerle olsa da, hala bir eve dönüş kartıdır. Eve dönüş, insanın bir daha asla gerçekten eve dönemeyeceğinin farkına varmasıyla birlikte gelir, çünkü çocukluğunuzun evi artık yoktur, çünkü artık çocuk değilsinizdir."

"Hiçbir şey bir daha asla evim gibi hissettirmeyecek," diye neredeyse fısıldayarak kabul etti.

"Geçmişimizin mutlu anılarını hatırlamak iyidir, ancak onların içinde kalmak doğru değildir. Dik kartta geleneklerin tersine aktarılması istenmeyen yükümlölüklerle lekelenmiş olabilir. Çocukluğunuzda sizin için belirlenen yolun, takip etmeniz gereken yol olmayabileceğinin farkına varabilirsiniz. Kendi geleceğini kurmak için aile bağlarını koparmak. Gördüğün gibi, tatlım, temelde kendi seçimimizi yapabiliriz."

Bunun üzerine Harper kahkahayı patlattı. Karanlık ev sahibi o noktada hikâyesinin çoğunu biliyordu. Her ziyaretinde masasında fazla oyalanmazlardı ama *oyalanırlardı. Başkalarının masasında olduklarından daha uzun süre.*

Birkaç hafta önce, çay dükkânının işlerinin çeşitlilik göstermesine rağmen, öğle yemeğinin tadını çıkarmak için oturan müşterilerin bunu ev sahiplerinin sohbeti olmadan yaptıklarını fark etmişti. Daha önce hiç başka bir misafirin masalarının boş köşesiyle konuştuğunu görmemişti, hiçbirine o gün için hangi kitabı seçecekleri konusunda talimat verildiğini görmemişti, hiç kimsenin kendisi hakkında konuştuğunu, gölgelerin sorduğu anlayışlı ve öngörölü soruları yanıtladığını duymamıştı. Sadece onunla konuşuyorlardı ve o da bu tekil ilgiden zevk alıyordu.

Babasının ölümüyle ilgili bu ilk açıklamadan sonra, nerede yaşadığını sordular. Ne kadar zamandır orada yaşıyordu ve ailesinin Cambric Creek'e taşınmasına ne sebep olmuştu? Raftan aldığı kabarık, paranormal aşk romanı sıcak, baharatlı bir tarçınlı chai ile eşleştirilmişti ve her yudum ılık ve rahattı, hikayenin sonbahar fonuna mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

Öklidçi olmayan bir şiir kitabı için seçilmiş olan narenciye-gül karışımının sıcak suyunu doldururken üniversitede öğrenci olup olmadığını sordular. Üniversiteyi bitirdiğini duyunca şaşırdılar.

birkaç yıl önceki lisans derecesi, insanlar söz konusu olduğunda yaş konusunda berbat bir yargıç olduklarını hafifçe dile getirdi.

Harper'ın gözleri onları algıladığı yeri takip ediyordu, gölgelerdeki bir ağırlığı, karanlıktaki biraz daha derin bir tonu seçebildiğine ikna olmuştu, siyahları eşleştirme konusunda uzman olduğu için gururla düşündü.

"Bilmiyorum, sanırım ," diye güldü, ilk kart çekilişindeki mahcubiyeti dağılmıştı. Bunu daha iyi bilmeliydi. Burası dünyada gerçek kimliğini gizlemesine gerek olmayan yegane yerlerden biriydi, çünkü gölgeler asla umursamıyor gibiydi.

"Olabilir. Ama bence her ikisinin de farkında olmakta fayda var. Her zaman mutlu anıların olacak, tatlım, ama geçmişte yaşayamazsın. Başkaları kendin için çizdiğin yolda hayal kırıklığına uğrayabilir, ama onların hayal kırıklığının sadece ve sadece onlara ait olduğunu unutmamalısın. Bu senin sorumluluğunda değil. Ve belki de bu geçmiş gelenekleri geleceğine dahil etmenin bir yolunu bile bulabilirsin, ama bunu dikte eden başkası olamaz."

"Peki ya Yedi? Gelecek kartı?" Sesi temkinliydi ve Harper ne söyleyeceklerini tahmin ederek dudağını ısırdı.

"En uğurlu kart, tatlım. Her fincandan dökülen farklı yolları görüyor musun? Bunlar önünüzdeki olasılıklar. Hayalperest olmak iyidir, ancak bu hayallere ulaşmak için harekete geçmek gerektiğini unutmamak gerekir. Sonuç olarak, bu oldukça iyi işlenmiş bir serpmeye."

Harper'ın gözü geçmiş karta geri döndü, görünmez bir şey dikkatini çekti, orada hiçbir şey olmamasına rağmen gözünün ucuyla gördüğü bir dalgalanma.

"Mutsuzluk ve keder. Bir sefalet döngüsüne hapsolmuş. İlerleyememek. Ve bu artık geçmişte kaldı."

Havada aynı dalgalanma oldu ve gözleri ortadaki karta kayd1. Harper onların elini takip ettiğini düşünmekten hoşlanıyordu.

"Eve dönüş ve anılar. Başkalarının sizin için istediğı şeyin, sizin kendiniz için yapmanız gereken şey olmayabileceğı bilgisi. Önünüzdeki yolu yalnızca siz seçebilirsiniz. Ve işte - o yol için tüm olasılıklar."

Hayal ettiğı tüm gelecekleri, girebileceğı tüm işleri ve yaşayabileceğı tüm yerleri düşündü. *Bu hayallere ulaşmak için harekete geçmek gerekiyor.*

"Bunun çok iyimser bir dağılım olduğunu düşünüyorum. Kalbinizdeki duygusal merkeziniz tarafından yönetiliyorsunuz, tatlım. Bu utanılacak bir şey değil. Senden önce beş köşeli bir dağılım bulmak çok daha garip olurdu. Şimdi, kitabınıza gelelim. Kurgusal olmayan, sanırım, bugün için. Ön köşedeki astrolojik harita tablosuna giderseniz, iğnelenmiş bir mavi morfo kelebeğı bulacaksınız. Elbette etik olarak temin edildi. Yanındaki küçük rafta, hepsi sırtta numaralandırılmış bir dizi ders kitabı bulacaksınız. Sanırım istediğimiz kitap üç numara."

Harper, talimatlara uygun olarak ders kitabını raftan çekerken sırttı. *Duygusal Gösterim, Düzenleme ve Tükenmişlik: Kupa Takımını Anlamak.*

"Aferin kızıma. Seni bir kehanetçiye dönüştüreceğiz. Ben çayını koyayım. İyi okumalar."

Sevgi sözcükleri karşısında yine dudağını ısırđı ve kalçalarının masanın altında bir parça açılmasına izin verdi. Eğer bir gölge açık bacaklarının arasından geçip külotunun önünü gıdıkласaydı, hiç şikâyeti olmazdı. *Beni becer ve bana iyi bir kız de. Ben basit ihtiyaçları olan basit bir kızım.*

Harper bir insanın nasıl olup da önce bir parçalar topluluğuna, sonra da onları kullanan kişiye ilgi duyabildiğini hiç anlamamıştı. Toplumun ona birinin ne kadar çekici olduğunu söylediğinin bir önemi yoktu - onları tanıyana kadar, elbisesinden bir yuvarlağın düşme ihtimali, birinin karın kasları yüzünden libidosunun aşırı hızlanmasından daha yüksekti.

Kız kardeşinin büyük penisli lakros tutkusunu sosyal medyada görmüştü, Morgan ona bir dizi fotoğraf göstermişti ve Harper objektif olarak genç adamın geleneksel olarak çekici insanların her zaman olduğu gibi yakışıklı olduğunu kabul edebilirdi. Kolları ve bacakları vardı, on sekiz yaşında bir gencinki gibi bir karnı, hoş bir gülümsemesi ve - kız kardeşinin çok sayıda fotoğrafta işaret ettiği gibi - kasıklarında belirgin bir şişkinlik vardı. *Bir parça koleksiyonu.* İyi bir kız kardeşin yapması gerektiği gibi, Morgan yatışana kadar tüm uygun sesleri çıkarmış ve anlaşmaları yapmıştı. Yine de hala anlamamıştı. *Adamın çok dik bir iskeleti var! Dişleri eksiksiz! Doğru sayıda parmakları var, aferin!*

Parçalara duyulan çekim beynine hiçbir anlam ifade etmiyordu ama *bu* kıvrımlı, kıvrık sese duyulan çekim? Nezaketleri ve bilgileri? Mükemmel bir fincan çay demleme yetenekleri? Kolları, kanatları ya da dokunaçları olup olmadığını, iki ayak üzerinde dik yürüyüp yürümediklerini ya da bacakları olup olmadığını bilmiyordu.

Harper hangi parçalara sahip oldukları hakkında hiçbir fikre sahip değildi, ama her ne iseler, onu zevkten çığlık attırabileceklerinden emindi, çünkü zaten sert bir şekilde eziliyordu.

Çay arabası dışarı çıktığında, tarot okumasından bu yana gelen müşterilerin her biriyle ilgilenerek odanın etrafında birkaç kez durdu. Hiçbiriyle konuşulmadığını söyleyebilirdi.

"Hoş kokulu pembe çilekler, koyu kakao uçları ve tatlılığa biraz ısı katmak için pembe karabiber ile zenginleştirilmiş topraksı bir yerba mate.

Karanlığa karşı parlaklık ve tatlıya karşı baharat ile topraklanmış. Her şeyde denge, tatlı olan. Keyfini çıkar."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Harper, ensesindeki elin hayali ağırlığı karşısında koltuğunda bir kedi gibi kamburlaşarak.

Cazibe parçaları aptalca bir şey gibi görünüyordu, ama *buna* karşı cazibe? Ona çok mantıklı geldi. *Ve eğer biri anlamıyorsa, bu da sizin sorunuz değil.*

OceanofPDF.com

Chapter 7

O OTD: Güve kanadı şallı yapılandırılmamış maksi elbise, muhtemelen sadece üç dakika rahat edecek düz ayakkabılar, mücevherli kulak Manşet.

Sadece gölgeler arasında hareket ediyorlardı. Dükkânın pencereleri uzun ve yüksekti; kitap yığınları ve ilginç eşya kutuları, ışığın dükkânın her tarafına yansımaya izin verecek şekilde yerleştirilmişti ve gölgeli ev sahibinin geçmesi için uzun gölgeler oluşturunuyordu. Ne olduklarını bilmiyordu ama gölgeler bir gereklilikti.

Hareket etmek için gölgelere ihtiyaçları olduğunu ilk kez yemek odasının bir bölümünün kapatıldığı öğleden sonra fark etmişti. Evden ayrıldığında kasvetli bir sabah geç saatlerde başlayan yağmur, öğleden sonra bir muson yağmuruna dönüşmüş, yağmur yağarken gök gürültüsü binayı sarsmış, gökyüzü koyu gri kümülonimbustan oluşan tek tip bir duvarla güneşin o gün ortaya çıkabileceği umudunu yok etmişti. Elbette diğer insanlar için umut. Beklenmedik tufan onu heyecanlandırmış, bütün öğleden sonra gök gürlerken küçük köşesinde oturup çay içmekten memnun olmuştu.

"Neden bu havanın sana yakıştığı izlenimine kapılıyorum?" diye suçladılar, çay arabası odadaki gizemli turunu tamamladıktan sonra masasına kayarak tabakları ve dumanı tüten tencereleri diğer bir avuç müşteriye bıraktı.

Köşeye bakıp sırtıttı. Yarım ton daha koyuydu, muhtemelen çoğu insan için fark edilemezdi ama tüm gardırobunuz siyah olduğunda, *kömür* ile *kuzgun* ve *katran* arasındaki farklar belirginleşiyordu. "Haksız değilsin," diye gülerek kabul etti. "Böyle havaları seviyorum. Okumak için mükemmel."

Yemek odasının büyük bölümünde birkaç şamdan yakılmıştı ama odanın cam çatılı solaryuma açılan arka kısmı kordon altına alınmıştı. Titrek mum alevleri odanın her tarafına zıplayan gölgeler düşürüyordu ama odanın arkası loşluğuyla tekdüzeydi. *Gölgeler. Karanlığa ihtiyaçları yok. Sadece gölgelere.*

Artık nereye bakacağını biliyordu. Harper onların karşısında oturduklarını, kendisini yalnız bırakmak yerine sıcak çaylarını yudumlayarak çöreklerini yudumladıklarını hayal etmekten hoşlanıyordu ... ta ki onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini fark edene kadar. *Ne kabalık. Her zaman seni soruyorlar. Ev hayatını, ruhsal durumunu, diplomanı biliyorlar; senin bir cadı olduğunu biliyorlar. Sen onların ne olduğunu bile bilmiyorsun!*

Fırsatını hemen ertesi gün yakaladı. Yine fırtına bekleniyordu ve oraya vardığında yemek odasının daha da büyük bir kısmının kordon altına alınmış olduğunu gördü.

"Böyle günlerde hiç kapatır mısınız?" diye sordu masasına geçtiklerinde. "Gölgeler için yeterli ışık yoksa?"

Yankılanan birkaç uzun an boyunca sorusuna sessizlikle karşılık verildi. Harper onları gafil avladığı izlenimine kapılmıştı. Normalde önce onlar konuşurdu ama bugün o izliyordu. Şamdanlar

tekrar aydınlanmıştı ve zemine yaydıkları dalgalı gölgelerde, içlerinden bir ürperti geçtiğini izlemişti. Normalde, yüksek pencerelerden gelen uzun gölgeler sabit ve düzdü. Buna karşılık, titreyen mum ışığı geçmeleri için sallantılı, titreşen bir yüzey oluşturunuyordu ve ona sanki küçük masasına ulaşmak için defalarca ileri geri kaymaları gerekiyormuş gibi geliyordu.

"Bugün bunu düşünmüştüm, şimdi siz söyleyince aklıma geldi. Ama yine de sizi gördüğüme çok sevindim."

Bu dikkatli yanıt karşısında güldü. "O zevk bana ait. Her zaman. Ama eğer bu çok fazla sorun yaratıyorsa, gitmemi söylersen duygularımı incitmeyeceğine söz veriyorum."

Yanıt olarak dudak büktiler. "Daha kötüsü olursa, açabileceğim ışıklar var. Bugün kartlarını mı çalışıyorsun?"

Onlara biraz daha ciddi bir şekilde kehanet çalışma arzusundan bahsettiğinde, onu gayretle eğitme fırsatına atladılar. Çay dükkânına her gelişinde tarot falı baktırıyor ve fincanın son damlalarını okuyana kadar oradan ayrılmasına izin verilmiyordu. Harper her iki disiplinde de becerisini geliştirdiğini söyleyemezdi ama bu derslerden, okuldaki tek bir ders gününden bile daha fazla keyif alıyordu.

"Ben hazırım. Zaten hazır bir destem var."

"Çok güzel. Bugün ne okuyorsun?"

Sırıttı. *Bugün ne okuyorsun sorusunun* sipariş vermenin başlıca yöntemi olduğu bir lokantanın bir daha asla olmayacağını umuyordu. Önündeki masada açık duran kitabı kapatarak kapağını gösterdi. Birkaç ziyaret öncesinde onun için seçtikleri bir kitaptı ve incelemek için acele etmiyordu. Resimde fırtınalı bir gökyüzü ve çalkantılı bir deniz tasvir edilmişti.

Deniz, dalgaların arasında beliren dokunaçlar ve gözlerden oluşan devasa bir kütle ve suyun kenarında duran küçük bir kız.

Gölgeler düşünceli mırıldandı. "Hangi bölüm?" "Kız kıyıdaki eve bir yetişkin olarak geri döndü."

"Hmmm . . . hüzünlü nostalji. Her şeyin asla eskisi gibi olamayacağının acı tatlı kesinliği."

"Kupa Altılısı."

"Aynen öyle, tatlım, aynen öyle. Aferin kızıma. Sadece çayı biliyorum."

Harper onların masadan ayrıldıkları anı tam olarak hissetti, hava düz bir nitelik kazanmış olsa bile küçük köşe biraz daha aydınlık görünüyordu, çatırdayan enerjilerinin yokluğu neredeyse elle tutulurdu.

Tam o sırada dükkânın zilinin tınısız iniltisi duyuldu ve bir çift kapıdan içeri adım attı. Küçük kedinin minderinden fırlayıp aceleyle yeni gelenleri selamladıktan sonra onları koridordan aşağıya, parşömenlerin bulunduğu masalardan birine doğru sürmeye çalışmasını izledi.

"Bakın, onu takip etmemizi istiyor. Ne kadar şirin!"

Harper, kedi hayal kırıklığı içinde miyavladığında kahkahasını peçetesine sakladı ve bıyıklarını öfkeyle sallayarak oturduğu yere dönmeden önce girişte dolaşmaya devam eden şaşkın çifte ters ters baktı. *Düşünsenize, başlangıçta siz de bu kadar bilgisizdiniz.*

Çay arabası masasına doğru sarsıntılı bir yolculuk yaptığında, "Görünüşe göre bugün ellerin dolu olacak," diye mırıldandı ve çenesiyle şu anda ruh tahtası üzerinde kafa yoran yeni gelenlerin masasını işaret etti.

"Sanırım haklısın," diye iç geçirdiler ve Harper bu fırsattan yararlanarak ayak parmağıyla masasındaki ikinci sandalyeyi itti. "Onlar gittikten sonra gelip biraz oturacağına söz ver."

Çay arabasını odanın öbür ucuna götürmeye çalışmanı izlemek bile beni yoruyor. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Bir uzun duraklama daha. Gölgelelerin içinden onları takip etme yeteneğini rahatsız edici bulduklarını hissediyordu.

"Bana soran başka biri olsaydı, çoktan gitmişim gibi davranırdım. Bu vanilyalı ve armutlu beyaz çay ve vanilyalı madlen."

Masadan ayrıldıklarında kahkahalarla gülmeye başladı ve bir an sonra alçak bir ışık yandı. Yere yakın konumundan bir gece lambası olduğunu düşündü. Teker teker yandılar, toplamda üç taneydiler ve yerde uzun, tanıdık gölgeler oluşturdular. Normal şartlar altında bu lambaları neden yanık tutmadıklarını anlıyordu - çay salonunun estetiğinin genel etkisini azaltıyordu ama sadece mumların titrek alevlerini rehber olarak kullanarak başka bir masaya servis yapabileceklerini hayal edemiyordu.

Çayından aldığı ilk yudumun tadı tuhaf bir şekilde eski modaydı. Çayını tekrar yudumlarken Harper misafir odalarına, nemli mobilyalara, gıcırdayan eski zeminlere, çocukluk seslerine özlem duyduğunu hissetti. Üçüncü yudumda biraz melankoli vardı ve dördüncü yudumda kitabını yeniden açtı.

Sayfalardaki kız, çocukken bildiği evin odalarında gezinirken gözleri yaşardı. Kız fantastik ve travmatik bir şey yaşamıştı, dönüştüğü kadını şekillendiren bir şey, ancak tüm Eldritch maceralarına rağmen, önceki bölümlerde orada olan her şeye rağmen ev sadece bir evdi. Odalar sadece boş tahta kutulardı, orada oynayarak geçirdiği zaman rüzgârda kaybolmuştu ve çaydan aldığı her yudumda kalbinin daha da ağırlaştığını hissediyordu. Hiçbir şey bir daha asla ev gibi hissettirmeyecekti ve bunun da yaşı ya da türü ne olursa olsun herkes tarafından paylaşılan ebedi bir duygu olup olmadığını merak etti.

"Ne düşünüyorsun?"

Masaya yaklaştıklarında hayallere dalmış bir halde sıçradı. Bir anda diğer çiftin çoktan gitmiş olduğunu fark etti.

"Otur."

Kıkırdamaları ensesine yaklaşan bir kâğıt mendilin kırıışması gibiydi ve onu ürpertti. Masanın üzerindeki gölgenin en ufak kararmasını bile fark edebildiğinde rahatladı.

"Çay mükemmeldi. Bunu tek başıma denemezdım. Tadı nostaljik olan bir şeyi demlemeyi nasıl başardınız bilmiyorum. Bunun evrensel bir deneyim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kupa altılısı mı? Evin bir daha asla ev olamayacağı gerçeğı mi?"

"Bence," diye mırıldandılar bir süre sonra, mırıltının melodik süzölüşü teninde geziniyor gibiydi, "duygusal tepkilerin çoğı, çoğı için evrensel deneyimlerden ."

"Babam öldükten sonra annem evimizi sattı." Çay fincanını geriye doğru eğdi ve posasına kadar boşalttı. "Evin içinde son kez yürümenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım. Her şey bomboştu. Orada kimsenin yaşadığına, ağladığına ya da çocukların orada büyüdüğüne dair hiçbir iz yoktu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbirimizden geriye bir şey kalmamıştı. Birbirine bantlanmış karton kutulardan oluşan bir koleksiyon gibiydi. Bir daha asla evimiz olmayacaktı. Kitaptaki kızın neler hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Sanırım türünüzün çoğı bu duyguyla empati kurabilir, tatlım. Yetişkin özgürlüğünün ilk tadına vardıktan sonra eve dönmek ve sana hala çocukmuşsun gibi davranmaya çalışan ebeveynlerin tarafından kısıtlanmak. Bir ölüm, boşanma ya da hayatınızı derinden şekillendiren başka bir dehşet verici olaydan sonra bir zamanlar yaşadığınız yere geri dönmek. Bir yere geri döndükten sonra

Kendi varlığını ondan uzakta inşa ettiniz. Bu konuda haklı olduğunuzu düşünüyorum. Kupa Altılısı evrenseldir."

Harper şiddetle başını salladı ve gözlerini sildi.

"Ama bir düşünün, tüm kartlar kendi tarzlarında evrensel değil mi? Her biriniz hayatınızın bir noktasında Asılmış Adam'ın ilmiğini takacaksınız. Fedakârlık, durgunluk. Herkes Şeytan kartının ayartmasıyla yüzleşecek. Materyalizm, bağımlılık ve şehvet. Hepiniz yıldırım çarpmış kulenin uyumsuzluğunu yaşarsınız. Ama aynı zamanda Kupa Onlusu'nun taşan neşesini de yaşarsınız. Kule tersine döndü, uyum yeniden sağlandı. Hierophant'ın bilgeliği ve katılığı ve Aşıkların mutluluğu. Ölüm nihai birleştiricidir - aynı anda hem bir başlangıç hem de bir son. Bunların hepsi evrensel deneyimlerdir. Kartlar sadece rehberlik ve farkındalık sunar. Ve eğer tüm bunlar evrensel duygular ve deneyimlerse, bana öyle geliyor ki kendine çok fazla yükleniyorsun, tatlım."

Harper bir kahkaha daha attı ve yanaklarını kurulamak için kolunu kullandı.

"Sanırım. Peki ya sen? Bunlar sizin için de evrensel deneyimler mi?" Bir kez daha cevap vermek için acele etmediler. "Ben başkalarının gözetmeniyim. Ve bu yine de sayılmaz mı? Eğer burada keder ve sevinci deneyimlemenizi izlemek için bulunuyorsam, bu keder ve sevincin bir kısmı sizin aracılığıyla deneyimlediğim için bana ait olmaz mı?"

"Bu benim için tamamen fazla derin," diye gülerek itiraz etti. "Okuldan sınıfta kaldığımı bilmiyor musun?"

Onlar da onunla birlikte gülerken siyah satenden bir dalgalanma omuzlarını sardı.

"İşte bu yüzden çayı seviyorum. Dünyada duyguları bu kadar derinlemesine harekete geçirebilen başka bir içecek yoktur. Bugün bir demlik nostalji demledik, ama yarın belki de enerji verecek, duyuları ateşleyecek ve

yaratıcı ilham. Ertesi gün, hasta bir çocukken size sunulan ve anne bakımını hatırlatan aynı demleme olabilir. Tekrar söylüyorum, kendinize çok yükleniyorsunuz. Senin kadar yetenekli ve öğrenme aşkı olan başka bir insan tanımıyorum."

"Belki de çok iyi bir öğretmensinizdir. Biliyor musun," diye duraksadı, dudağını ısırды, "adını bile bilmiyorum."

Bu konu üzerinde epeyce düşünmüştü bile.

Hiçbir şey bir isim kadar güçlü olamazdı. Kitapları ve dilleri seven biri olarak bunun doğru olduğunu özellikle biliyordu - tüm kelimelerin bir anlamı ve önemi vardı ama isimlerin ayrı bir önemi vardı. Bir isim süreksiz olana kalıcılık, gözden kaçana hatırlanma hissi verirdi. Bir isme sahip olmak, en kısa an için bile olsa, kişinin tartışılmaz varlığının kanıtı olarak *görölmek* demekti. Bir başkasının adını bilmek bir armağandı; insanlar tanışma konusuna ne kadar gelişigüzel yaklaşırsa yaklaşınsın, onları tanımanın, hesaba katmanın bir yoluydu. Ne de olsa yıllar boyunca periler, cinler ve iblisler hakkında yeterince hikâye okumuştı - isimlerini kıskançlıkla korurlardı, çünkü isimler güç barındırırdı.

Gölgede kalmış aşkının adını bilmediği birkaç hafta önce aklına gelmişti ve bu düşünce bir kez zihninde kök saldıktan sonra başka bir şey düşünmesi imkânsızdı. Harper her gün tramvayda pencereden dışarı bakarken anadillerini merak ediyor, isimlerinin sehpasının üzerinde duran arkaik Sümer metinlerinden daha eski, bilinmeyen bir dilde olabileceğini düşünüyor, her akşam uygun bir isim bulmak için sayfaları karıştırıyordu.

"Bir isim," diye yavaşça düşündüler, sanki bu kavram hiç düşünmedikleri bir şeymiş gibi.

"Bir isim mi? İnsanların seni çağırmak için kullandığı şey mi? Kişisel etiketiniz mi?"

"Benim türümün böyle şeylere pek ihtiyacı yoktur," diye itiraf ettiler bir an. "Bizler bu dünya ile öteki dünyanın eşiğinde, gölgeler içinde var oluruz. Varlığımızdan haberdar olan çok az kişi vardır. Dediğim gibi, ben bir gözcüyüm. Üst taraftaki dünyayla bu kadar yakın iletişim kurduğum için biraz aykırı biriyim, ancak bu kapılardan gelen bireyleri büyüleyici buluyorum. Ama görünmeyen biri için isme gerek yoktur. Hal böyleyken, sesime bu kadar hassas bir şekilde nasıl hitap edebildiğiniz beni biraz şaşırttı. Benim türümden birini görebilen bir insan hiç tanımadım."

"İşte böyle. Ben sadece bir insan değilim. Ben bir cadıyım." Bunu söylemek iyi hissettirmişti. Aptalca olabilirdi ama Harper bir yerlerde Holt'un onunla gurur duyacağından emindi.

"Yine de. Başından beri sesime doğru şekilde hitap ettiniz. Bana söylenmeden gölgeler arasında hareket ettiğimi anlamayı başardınız."

"Her gün siyah giyiyorum. Farklı tonları ve renkleri görebiliyorum. Ne bildiğinizde gerçekten o kadar da zor değil."

"Açıkçası, bir daha asla okuldan atıldığını duymak istemiyorum."

Tekrar güldü, masanın karşısındaki karanlığın titriyor gibi görünmesi onu rahatlattı.

"Fiziksel bir form mu alıyorsunuz?"

"İstenilen her şekle girebilirim. Ancak ne yazık ki, üst tarafta o kadar az zaman geçiriyorum ki, bunu çok uzun süre koruyamıyorum."

"Ne gerekiyorsa mı? Bu ne anlama geliyor?"

Sorusuna yanıt olarak, karanlık onun önünde birleşti, gölgeler beklenmedik bir şekilde şekil aldı. Bir kol, sonra iki kol, duman gibi değişiyor ve yılanlar gibi kıvranıyordu, yoğun ve siyahtı. Siyah kütleden bir kanat çekildi

dağılmadan önce. Kol, başının üzerindeki kitap yığınlarından birinin tepesine uzandı ve yığından bir kitap kopardı. Kol geri çekilirken Harper oturduğu yerde donup kaldığını hissetti, kitabı bırakıp kitaplığın köşesine geri döndü. Nefes nefese oturdu, masanın kenarını sıkıca kavradı, nabzının kalçalarının arasında zonkladığını hissetti. *Beni korkmuş ve azgın olarak . Yani, çok çok azgın.*

Volantines'in Adanmışlığı. Okuyacağı bir sonraki kitabın bu olacağına hemen karar verdi.

"Belki ... belki de sadece pratik yapman gerekiyordur?" diye hafifçe nefes aldı, sesinin sakın çıkmasını umuyordu. "Ya Güz Festivali'nde benimle birlikte dönme binmeni istersem? Ve sen formunu korumak için hiç pratik yapmadığın için rüzgârda kaybolursan? Düşüp ölebilirim."

"Muhtemelen arabanın içinde korkuluklara tutunuyor olurdunuz, bu yüzden kullanılmış bir peçete gibi koltuğunuzdan kaymanızın suçunu neden benim cismani ya da cismani olmayan formumun üstlenmesi gerektiğini anlamıyorum."

Kahkaha atarken omuzları titriyordu, ısırgan mizahı beklemiyordu ama yine de çok hoşuna gitmişti. "Yine de. Dönme dolap. Sonbahar Festivali. Kendini hazırlamaya başlamalısın."

"Korkmuyor musun?"

Sesleri temkinliydi ve Harper yutkundu. Aralarındaki tuhaf ilişkinin geleceğinin bu konuşmanın geri kalanına bağlı olduğuna dair sarsılmaz bir his vardı içinde.

"ne var ki?" diye sordu sonunda. "Bazı gölgeler mi?" "Öğrendiğime göre çoğu varlık bilmediği şeylerden korkar."

"Ben bir cadıyım," diye karşı çıktı kararlılıkla. "Karanlığın keşfettiklerini öğrenmeliyim. Ve sen benim için yabancı değilsin. Fiziksel formunu benimle istediğin zaman çalışabilirsin. Ama - sana ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum."

"Azathé şimdiye kadar seçtiğim tek isim," diye düşündüler, "bu çay dükkânı şimdiye kadar adlandırdığım tek şey."

"İsminizin bu olmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu kuşkuyla.

"Ne?!" diye homurdandılar. "Bence oldukça zekice."

Harper savunmak için ellerini havaya kaldırdı. Bu ismin ne kadar zekice olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, kendi dilleri ve kültürlerine dayanan bir şaka olduğunu varsayıyordu. "Mükemmel o zaman. Azathé olsun."

Gölgeler dalgalandı ve Harper bunun bir zevk gösterisi olduğunu hayal etti. "Seninle konuşan başka kimse yok mu?"

Bir kez daha cevap vermekte acele etmediler. Harper kendileri hakkında soru sorulmasından rahatsız olup olmadıklarını merak etti. Bu rollerin tersine dönmesiydi, çünkü aylardır ona sivri sorular soruyor ve geri kalanını tarot falı bakarak ortaya çıkarıyorlardı ve ziyaretleri sırasında onları başka bir müşteriyle konuşurken hiç görmemiş olsa da, muhtemelen pek çok şeye kulak misafiri olduklarını düşünüyordu. *Tarot çizimleri ve konuşmaları dinlemek arasında, muhtemelen kasabadaki herkesin sırlarını biliyorlardı.*

"Kendimi tanıtmak gibi bir alışkanlığım yok," diye dikkatle cevap verdiler. "Yeni başlayanlar için, çay odasının gizemini ortadan kaldırıyor. Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de-"

"Sen bir hilesin," diye bitirdi sözlerini, onlar onaylarcasına homurdanırken kocaman sırıtarak.

"Bir misafirle nadiren konuşurum, o da ancak acil müdahaleye ihtiyaç duyduklarını hissedersen. Aksi takdirde, görünmez bir varlık olarak kalırım ve büyük çoğunluğu bana karşı oldukça duyarsızdır."

Dudağını ısırdı, gölgeli arkadaşı için oldukça üzgün hissediyordu. "Bu senin için yalnızlık olmalı. Ama bekle, sen benimle konuş."

"Evet," diye onayladılar ve küçük kedi yeni bir patron getirirken gölgelerin değiştiğini hissedebiliyordu. "Ve sen yeterlisin."

"Çoğu zaman iyi bir arkadaş değilim," diye itiraz etti, ama sesi tam kulağının dibinde kesildi ve yakınlığı arzuyla titremesine neden oldu.

"Sen *her zaman* yeterlisin."

O akşam mahallede yürürken, önünde ne tür bir şekil alacaklarını merak etti - kanatları ya da kolları, bir canavar gibi toynakları olacak mıydı, yoksa kitabındaki yaratık gibi dokunaçlı bir leke mi olacaklardı. *Peki bunun bir önemi var mıydı?* Olmadığına karar verdi. Kollar ve kanatlar kitabı almadan önce şekillerinden sıyrılmıştı ama neye karar vereceklerini kimse tahmin edemezdi.

Morgan o akşam arka kapısını tokatladığında, Harper ikinci bir kaşık hazırlamıştı.

"İlea'ya mı bulaştın? Öyle umuyorum. Lütfen bana yaptığını söyle. *Haftalardır* tırnaklarını tükürüyorlar. Bugün onlara kulak misafiri oldum, senin *baskıcı kişilerle* komplo kurduğun hakkında mırıldanıyorlardı. Scientology'ye mi katıldın? Devletin çifte ajanı falan mısın? Lütfen bana onları aileleri nereden geliyorsa oraya sınır dışı ettirdiğini söyle."

Harper bütün boğazıyla güldü, o gün bunu ikinci kez yapıyordu. Güzel bir hafta olmuştu.

"Ben çifte ajan değilim ve Scientology için yeterince zengin değilim. Yine de başka bir tanıdıkla tanıştım. Buradaydı ve Ilea ile araba yolunda tartıştılar. Görünüşe göre Ilea bazı evrak işlerini yanlış yapmış ve diğer kedi de onları ispiyonlayacakmış."

Morgan yuhaladı. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey. The Familiars of Cambric Creek havası veriyor. Bayıldım buna. 10 üzerinden 10, bir arkadaşıma tavsiye ederim."

Bir bardak dondurmayı paylaştılar ve Harper'ın dizüstü bilgisayarında sıraya koyduğu değersiz reality şovunu izleyerek sessizliklerini korudular. Güzeldi. Rahattı. Neredeyse evi gibi hissettiğini fark etti, o anda ilk kez altı fincanın tüm ağırlığını anladı. Hiçbir şey bir daha asla evi, çocukluğunun evi gibi olamayacaktı. Hâlâ aynı evde olsalar bile, babası gitmişti. Asla geri dönmeyecekti ve onun yokluğu, evin asla aynı şekilde ev olamayacağı anlamına geliyordu.

Keder bir hediyedir. Belki de tanıdık, kalbinin kederinin etrafında iyileşmeye başlayacağını söylerken bunu kastediyordu. Belki de sonunda burası ona evi gibi gelecekti. Kız kardeşi, kitapları ve çay evi aşkıyla birlikte yeni bir ev. Harper, Azathé'nin kupa yedilisi hakkında söylediklerini hatırlayarak, bunun düşünmek için o kadar da kötü bir gelecek olmadığını düşündü. Hayalperest olmak iyi bir şeydi ama hayallerini gerçekleştirmek için emek harcaması gerekiyordu.

Depresif dönemlerine rağmen her zaman çalışkan biri olmuştu ve bu geleceğin düşüncesi - yeni bir ev, kederin hassas yarasını sarmış kalbi, en azından bir iki yıl daha tam yağlı dondurmayı paylaşmak için yanında olan kız kardeşi ve belki de daha fazlası haline gelen gölgeli arkadaşı - uğruna çalışmaya fazlasıyla istekli olduğu bir gelecekti. *Hiçbir şey olmasa bile, Güz Festivali her zaman var.*

OceanofPDF.com

Chapter 8

O OTD: Yere kadar uzanan dantel tozluk, yakalı mini elbise. Domino tayt ve yarasa kanat sırt çantası.

Kitap onun önüne konduğunda tamamen masum ve zararsız görünüyordu. *Volantines'in Adanmışlığı*. On dokuzuncu yüzyıldan kalma deri ciltli bir kitaptı ve oldukça yıpranmıştı, sade kapağı ona sayfaların ne içerdiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sayfalar ince ve yazılar küçüktü, bu da onu okurken çok dikkatli olmaya zorluyordu ki bu zor bir iş değildi.

Harper vücudunun bir yay kirişi gibi gerildiğinden, dudağının dişlerinin arasında sıkıştığından ve kalçalarının masanın altında görünmez bir şekilde eğildiğinden emindi. Kitaptan başka hiçbir şeye dikkatini veremiyordu ve eğer o okurken binada yangın çıkarsa, itfaiye onu bu şekilde bulacaktı - gergin bir şekilde konsantre olarak.

Her birkaç sayfada bir derin bir nefes alıyor ve kendine bu kitabı *seçtiklerini* hatırlatıyordu. Mükemmel bir seçimdi. Oldukça keyif alıyordu ... ama dürüst olmak gerekirse, bundan keyif almayı tercih ederdi

yatağının mahremiyetinde, klitorisine tuttuğu vibratörle, kalçalarını herkesin içinde ritmik bir şekilde birbirine vurarak değil, kırık bir çan ve lanetli broş koleksiyonu arasındaki küçük köşesinde, sandalyesinde sürtünebileceği bir eyer boynuzu olmasını dileyerek.

Kendini hizmete veren bir tapınak rahibesi, pek de orijinal bir arketip değil, dedi Harper kendi kendine, uyluklarındaki zıplayan kaslar, aralarındaki karıncalanmayı heyecanlandırıyordu. Rahibe sunağın önünde çırlıçıplak soyundu, iki küçük tapınak görevlisi onu yağla meshetti. Muhtemelen o gün çay salonunda cereyan vardı, dedi kendi kendine meme uçları çakıllanırken, sayfadaki rahibe, görevlileri meme uçlarını sertleştirmek için sıkıştırırken, yağla kayganlaştırılmış göğüsleri ateş ışığında parlarken coşkuyla inliyordu. Rahibe ayinine başladı, eline bir kesik attı ve bir kadehe damlamasına izin verdi. Onun arkasında, tapınak görevlileri birbirlerine zevk vermeye başladılar, kalçalar birbirine dolandı, pelvisler gıcırdadı ve Harper kitabı kapadı.

En son ne zaman bu kadar alenen tahrik olduğunu ve o durumun nasıl sonuçlandığını hatırlamamak mümkün değildi.

Çalışma arkadaşı onun birkaç dersine girmişti. Bir akşam geç saatlerde kampüsteki kütüphanedeydiler, binanın kendisi çoğunlukla boştu ve üst katları tamamen ıssızdı. Normalde kütüphanede yalnız olmak onu ürkütürdü ama o akşam, yalnızlık eylemleri için mükemmel bir zemin sağlamıştı.

"Bu beni çok azdırıyor." Diğer kız bunu ilk kez dile getirmiyordu. Seks büyüü ve sürekli zevk üzerine bir bölümü gözden geçiriyorlardı ve Kel, Harper'a o geceki çalışma seanslarının sadece birkaç dakikasında tahrik olduğunu bildirmişti. "Eğer bu bölümden gerçekten bir şeyler öğrenmemizi istiyorlarsa, okurken birbirimize oral seks yapmamız gerekir. Birinin klitorisimi yalaması için para verirdim. Cidden, şu anda çok ıslağım."

"*Keser* misin şunu?" diye gülerek itiraz etti Harper. Konu tek başına onu tahrik etmeye yetmiyordu, ama her zaman telkine açık olmuştu ve diğer kızın sürekli ne kadar azgın olduğunu söylemesi Harper'ın oturduğu yerde kıvranmasına, külotunun sıırıslıklam olmasına neden olmuştu. "Klitorisimi yalaması için de birine para verecek kadar paran var mı? Çünkü *beni* azdırıyorsun."

Diğer kız canlanmıştı. Okumaya devam ettiler. Sessizlik sadece birkaç sayfa daha sürdü ve diğer kız, Kel, bacaklarını açarak ayağını masaya doğru kaldırdı. Üniforma eteğinin altındaki mor tangasının köşebenti neredeyse siyaha boyanmıştı.

"Cidden, eğer ikimizin de amı ıslaksa, neden bu konuda bir şey yapmıyoruz? Sen beni yala, ben de seni yalayayım."

O ana kadar başka bir kadın tarafından hiç dokunulmamıştı. Kel elini Harper'ın kalçasına götürüp bir elini külotunun içine soktuğunda ve kaygan kıvrımlarını okşadığında nefesini tutmamak için ağzını kapatmıştı. Dilinin diğer kızın klitorisine ilk dokunuşu Kel'i inletti, Harper'a nereyi yalaması ve emmesi gerektiği konusunda talimat verirken gözleri kapalıydı. Sıra ona geldiğinde, Harper Kel'in diline karşı ne kadar hızlı orgazm olduğunu görünce utandı, ama daha sonra ona söylendiği gibi, "Merak etme, bir profesyonel gibi kedi yalıyorum."

Kel bacaklarının arasında dururken masanın kenarına oturmuş, şişmiş klitorislerini birbirine sürtüyor, birbirlerine sürtünüyorlardı. İnemeleri yumuşaktı ve pistonlu kalçaları vücutlarının birleştiği yerde ıslak bir gıcırta sağlıyordu, başka bir öğrencinin veya profesörün her an merdivenden çıkabileceği bilgisi çılgınlığa katkıda bulunuyor ve uyarılmalarını artırıyordu. Önce Harper boşaldı, diğer kızın kalçalarını kavradı ve ona karşı çılgınca çırpındı, klitorisinin Kel'inkine doğru kayması ona sınırı aşmak için yeterli sürtünmeyi sağladı.

O dönem birkaç kez daha seks yapmışlardı ve hiçbir kütüphanede olduğu kadar iyi olmamıştı. Şimdi herkesin içinde olmak, tapınak görevlilerinin onun yaptığı gibi birbirlerine karşı hareket ederken çıkardıkları yumuşak iniltileri okumak, rahibenin hizmet ettiği karanlık tanrıyı çağırmaya hazırlanması ... çok fazlaydı. Harper masasından kaçarak yemek salonunun arka tarafındaki kısa koridordan tuvalete doğru ilerledi. Kalbinin dudaklarının, gözlerinin arkasında, kalçalarının arasında güm güm attığını hissedebiliyordu. Yüzüne sıçrattığı soğuk su, derisinin altındaki sıcaklığı soğutmak için çok az şey yaptı, ama yapabileceği en iyi şey buydu.

Masasına döndüğünde çayının getirildiğini fark etti. O kitap okurken Azathé uğramamıştı ve o sırada Harper bunun çay salonunun kalabalık olmasından kaynaklandığını düşünmüştü ama okuduğu kitapların dikkatlerini çektiği açıktı. *Almaları da gerekirdi. Onu seçtiler.* Tepsinin önünde küçük bir kart duruyordu ve içinde bulunanları listeliyordu - satsuma ve zencefilli siyah çay. Meyvemsi baharatlı tadı ilk yudumda yanaklarını ısıttı, önündeki daha baharatlı okuma materyalinin açık bir tamamlayıcısıydı.

Tuzlular da bu trendi devam ettirdi: karabiberle kaplanmış jambon ve brie, jalapeno soslu yenibahar peyniri ve sriracha ile kızartılmış domuz ekmeği. Tatlı olarak çökmekte olan bitter çikolatalı mus vardı ve Harper bu menüyü ne kadar zamandır planladıklarını merak etti. *Kirli kitapları önünüze sermek ve tüm baharatlı yiyecekleri yedirmek için bekliyorlardı. Cennet böyle bir yer mi?*

Yemek odası biraz boşalmıştı. Gülen goblinler, troller ve orklardan oluşan kalabalık bir grup gitmişti. Onların yerinde iki yaşlı satyresses ve Harper Azathé çay salonuna ilk girdiğinde ders çalışan aynı yeşil saçlı kız vardı. Salonun diğer tarafındaki birkaç masa ise

Kendisinden önce orada bulunan aynı gruplar tuvalete kaçmıştı ve muhtemelen yakında ayrılacaklardı.

Harper gizlice odanın etrafına baktı, gölgelerdeki dalgalanmayı, gölgeler arasında hareket eden daha koyu siyah şekli görmeye çalıştı, ama onları göremeyince neredeyse isteksizce kitabına döndü.

Rahibenin hizmet ettiği karanlık tanrı, boynuzları ve kanatları, taş gibi derisi ve lal kırmızısı gözleriyle iblis görünümündeydi. Fiziksel formlarının buna benzer bir şey olup olmadığını merak etti. Kuyruk ve kanatlar, güçlü kollar ve kıvrılan boynuzlar. Ne düşünürlerse düşünsünler, korkmayacaktı. Tam tersine, bu düşünce içini dolduruyordu.

Canavar, rahibe tarafından sunak taşının üzerine yatırılarak çağrıldı, sırtüstü ve savunmasızdı, yağlı teni tapınağa açıldı. Tapınak görevlileri onun arkasında çılgınca kıvranıyor, birbirlerini umursamadan tatmin ediyor, şehvetleri içinde gürültülü bir şekilde, rahibe karanlık tanrısı görünene kadar taş kaidesine doğru dönüyordu. Harper onu da aynı şekilde tutup tutmayacaklarını merak etti, onu önlerinde küçük ve savunmasız bir şekilde yayıyorlardı.

Harper, rahibenin iblis tanrısının çağrısı için ödediği haracın bedeniyle olduğunu fark etti ve dudağını yeniden ısırdı. Masanın altında kalçaları sıkıştı. Bir sonraki sayfada, rahibeyi dizlerinin üzerinde, sunak taşının üzerine çökmüş ve iblis tanrısı arkadan ona doğru hamle yaparken gösteren, ağaç baskı tarzında bir illüstrasyon vardı. Kadının ağzı bir çığlıkla açıktı, acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu söylemek imkansızdı, çünkü arkasındaki iblis onu kavrama biçiminde hiçbir kısıtlama göstermiyordu.

Harper ona bu şekilde sahip olup olamayacaklarını, onu daha önce hiç olmadığı kadar sert ve derin sikip sikemeyeceklerini merak ediyordu. Ne de olsa gölgeler cinsiyet ikileminde var olmuyordu ve ikincil cinsiyetleri olmadığından emindi

organlar . . . ama ne gerekiyorsa o şekle girebileceklerini söylediler. Bu bir naga gibi iki sik anlamına mı geliyor? Tekrar dudağını ısırđı ve gözlerini kapatıp kendi seksini başka bir kadınıninkine doğru kaydırmanın lezzetli anısını hayal etti. *Bunu yapabilirlerdi. Ya da sana şimdiye kadar gördüğün en büyük siki verebilirler. Başka neler yapabileceklerini kim bilebilir.*

Tapınak görevlileri çılgınlıklarına devam ederken, rahip sadece tapındığı kişiye saygılarını sunuyordu - ağızıyla, amıyla, yaratık ona nasıl sahip olmak isterse, tekrar tekrar. Harper en sert esintinin bile onu boğacağından emindi ve Azathé'nin karanlık, kıvrımlı sesi hiçbir uyarıda bulunmadan kulağına dolandığında irkildi, kitabı kapatırken çayını hüpürdetti.

"Tatlım, sorun nedir? Yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi titriyorsun. Sadece eşleşmenizin tadını nasıl çıkardığınızı görmeye geldim."

Sert nefes alıyordu, göğsü kabarıyordu. Yüzü, onların olduğunu hissettiği tarafa doğru döndü ve yüzündeki ifadenin kesinlikle isyankâr olduğunu biliyordu. "Çay çok lezzetli, teşekkür ederim. Bu eşleştirme için çok *düşünüldüğünü* söyleyebilirim."

Mırıldandılar, parazit benzeri bir ses, tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Senin için sadece en iyisi, tatlım. Her zaman olduğu gibi, edebiyat seçimleriniz menüyü belirler."

Harper kuşkulu bir kahkaha attı. "Kitap önüme konmuşken onlara seçimlerim demeniz ironik. Ama mükemmel seçiminiz için teşekkür ederim. Oldukça öğretici buluyorum."

"Öyle mi? Ben her zaman, konu ne kadar ezoterik olursa olsun, günlük hayatta bulunabilecek uygulamalar ve paralellikler olduğunu düşünürüm."

"O kadar da ezoterik değil. Bir noktada neredeyse otobiyografik bir kitapmış gibi hissettim. Tapınak görevlileri arasında bir bölüm vardı ki

Bana kendi üniversite deneyimlerimi hatırlattı. Yasadışılık, kamusal yönü . . . Bugün bu kadar meşgul olman çok yazık. Kendi özel küçük kitap kulübümüz gibi en sevdiğimiz bölümleri tartışabilirdik."

Parazit gibi bir kahkaha daha patladı ve sonra çay salonundaki diğer konuklarla ilgilenmek üzere yanından ayrıldılar. Boşalmak yerine işler sabit kaldı ve sonunda yenilgiyi kabul etti. O öğleden sonra özel bir görüşme olmayacaktı ama onlara haksızlık etmedi. En sevdiği çayevinin açık kalmasını ve gelişmesini istiyordu ve bunu tek başına gerçekleştirmek için hayatı boyunca yeterince çay içemezdi. Büfeden çıkış yaparken küçük kedi ona miyavladı, o gün için vedalaşmaya bile fırsat bulamadı.

Eve döndüğünde Harper hiç vakit kaybetmedi. Bir partner kadar tatmin edici değildi, bir başkasının dili kadar tüyler ürpertici değildi, kalın bir yarakla doldurulmak kadar ayak parmaklarını kıvrıcı değildi ve Collegium kütüphanesinde makas yapmak kadar heyecan verici değildi ama parmakları güvenilirli ve dildosunun üzerindeki vantuz güçlüydü. Fallik silikonun şeklinin hangi türe öykündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu - tabana doğru büyüyen, kalın, nervürlü bir alt tarafı olan üç birleşik küre - ama alternatiften daha iyiydi.

Bunun alternatifinin çay salonuna girip masalardan birine tırmanmak ve kendini şeytanına bir rahibe gibi sunmak olacağından emindi ve Harper olası bir reddedilmeyi kaldıramazdı. İşleri evde halletmek çok daha iyiydi ve akşam boyunca birkaç kez bunu yaptı. İçinde çalkalanan şehveti bastıracak, kafasını boşaltacak, iyi bir gece uykusu çekecek ve hafta sonundan sonra çay yapraklarında ustalaşmak, tarot okumasını geliştirmek ve bir cadı olma işine geri dönmek için yeni bir kararlılıkla geri dönecek ve aşkının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Adam ona saldırdığında Gryphon'dan eve doğru yürüyordu.

Siyah araba küçük ve sportifti, öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu, gümüş krom ızgarası neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Kaldırıma yanaştı, kaldırımında onun yanında rölantide durdu, camlar açıldı. Harper yavaşladı ama durmadı. Daha önce de böyle tipler tarafından çağrılmıştı.

" , ezik. Alışverişe gidiyoruz."

Holt'tu, sırtarak yolcu koltuğuna doğru eğilmişti. Harper kaşlarını çattı.

Kelimenin tam anlamıyla "catcalled" olmak.

"Ah, kaba. Geçen gün sen gittikten sonra tüylerden kurtulmak için mobilyalarımı süpürmek zorunda kaldığımı sana söylemedim."

Başını geriye attı ve inledi. "Unutmuşum, sen bir fetüssün. Bin hadi. Yapacak işlerimiz var. Antidepresanlarla başlayalım, Tanrı biliyor ya ihtiyacın var."

Yine kaşlarını çattı ama arabaya bindi. Şaşırtıcı bir şekilde, adam ana yola geri dönmedi, yön duygusu çok zayıf olan birinin kestirme diyebileceği bir yoldan birkaç sitenin içinden geçerek Cambric Creek'ten geçip Oldtowne'a vardılar.

"Eğer beni sadece eve bırakacak olsaydın, böyle tuhaf davranmadan bunu söyleyebilirdin."

Holt, Magnolia'nın sonundaki devasa İkinci İmparatorluk yapısına varana kadar annesi ve kız kardeşinin oturduğu sokağı geçip arka tarafa, akşam yürüyüşlerinde hayranlıkla seyrettiği büyük evlerin birkaçının yanından geçerek göz ucuyla baktı.

"Buraya mı gidiyoruz?"

Sözcükler çıkar çıkmaz Harper onun taş konağın kapılı garaj yoluna değil, yandaki garaj yoluna girdiğini fark etti. Kule ve zencefilli süslemeler, devasa eğimli çatılar ve hayali dış cephe boyasıyla hayran olduğu süslü Viktorya dönemi. Üçüncü kat pencerelerinde gördüğü kocaman gölgeyi düşünerek yutkundu. Holt yakın zamanda restore edildiği anlaşılan geniş ön verandanın basamaklarını tırmanırken onun peşinden gitti. Ön kapının karmaşık doğramaları, güzel bir vitraylı vasistası, göz kırpan yan pencereleri ve özenle işlenmiş pirinç bir tokmağı vardı. *Brackenbridge*. Bu isim aklının bir köşesini gıdıklıyordu ama nasıl ve neden olduğunu çıkaramıyordu.

"Araknofobin mi var?" Holt aniden sordu, kaşlarını birleştirerek ona baktı.

"Sanmıyorum. Neden?"

Belli ki tuttuğu nefesini bıraktı ve pirinç tokmağı kullanarak kapıya vurduktan sonra hızla ona döndü. "Tamam, bak. Sadece sakın olmanı istiyorum, tamam mı? Bugün ne dediğinizi bilmiyorum ama çıldırmak yok, tamam mı? Bir cadı olarak onurunuz buna bağlı."

"Aman Tanrım, burası nasıl bir yer böyle? Beni kime götürüyorsun?!"

Sorusuna cevap alamadı, çünkü tam o sırada, kıvrık bukletlerden bir hale oluşturmuş ve burnunun ucuna yuvarlak gözlükler takmış, yıpranmış görünümlü bir kadın koridorda aceleyle belirdi. Holt'u görünce gülümseyerek yan pencereden dışarı baktı.

"Merhaba! İçeri gel, içeri gel. Tanrım, onu da mı yanında getirdin?! Pekala, bu iyi. Bu işi kolaylaştırır. İçeri gelin, ikiniz de. Holt, yolu biliyorsun."

Harper onu koridorda takip etti ve geniş, ferah bir çalışma mutfağına gelene kadar evin içinde kıvrıldı. Harper, Collegium'a döndüğünde başlıca disiplininin ne olacağını bilmiyordu. Annesinin kristallerine hiç yakınlığı yoktu ve Azathé'nin iyimserliğine rağmen kehanet konusunda oldukça umutsuz olduğunu hissediyordu ama bir it cadısının mutfağını gördüğünde tanırdı ve bu belki de kendi gözleriyle gördüğü en büyük, en iyi donatılmış cadı mutfağıydı.

"Siz Harper olmalısınız," dedi kadın ciddiyetle, arkalarından koşarak içeri girdiğinde. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Holt bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı."

Buzdolabını karıştırmakla meşgul olan tanıdığına hızlıca bir bakış fırlattı.

"Ben, . Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, um ..."

"Oh, ne kadar kabayım. Uğur Böceği. Uğur Böceği sadece bir takma isim. Elizabeth Amaranth Brackenbridge, ama kimse bana öyle demez. Küçüklüğümden beri Uğur Böceği'yim. Büyük teyzem bana Lilibet demeyi denedi ama hiç tutmadı. Uğur Böceği her zaman cevap verdiğim isim oldu."

Gevezelik ediyordu ama sevimliydi. Konuşurken ateşin üzerinde fokurdayan kazanın kaldırdı, karıştırırken gözlükleri buğulanıyordu. Harper buklelerinin neden sürekli kıvrıcık bir görünüme sahip olduğunu anladı.

"Harper, bildiğin herhangi bir alerjin var mı? Ayrıca, tuğla fırının yanındaki tartıya çıkabilir misin? Holt, eğer

o granola barları yiyin, size ne olacağına dair söz veremem. Bu siz ve yaratıcınız arasında bir seçimdir ve benimle hiçbir ilgisi yoktur. Sadece bunu söylüyorum. Ve kahveye dokunma."

Holt tasarım protein barını sıcak bir kömür gibi yere bırakırken Harper sırtıttı. Söylendiği gibi tartıya çıktı ve bunu neden yaptığını merak etti. "Hayır, herhangi bir alerjim yok. Bildiğim kadarıyla yok."

"Mükemmel. Pekâlâ, hazırladığımız şeyi size anlatayım. Öncelikle bir tıp doktoru olmadığımı belirtmeliyim. Bu bitkisel ilaçların doğruluğu konusunda herhangi bir iddiada bulunmuyorum ve anormal kalp atışı veya uyku eksikliği konusunda herhangi bir endişeniz varsa, doktorunuza danışmalısınız. Bununla birlikte, bu tarifler yüzlerce yıllıktır. Bizim gibi kadınlar daha doktor kelimesi yokken bile toplumlarını bu bitkilerle tedavi ediyorlardı, o yüzden bunu istediğiniz gibi değerlendirin."

"Tabii, doğru."

"Mükemmel. Temel şeylerle başlayacağız: çinko ve magnezyum, D vitamini ve safran, harika ruh hali destekleyicileri. Asıl sihir adaptogenler ile gerçekleşmeye başlıyor. Şimdi, Rhodiola rosea ile kökleri kullanıyoruz. Sarı kantaronda ise çiçeklerini ve yapraklarını kullanıyoruz. Size her ikisini de kullanarak bir tisane hazırladım. Umarım çay tiryakisisinizdir."

Bunun üzerine Harper güldü, bu çekici, beceriksiz kadının ne gevelediği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Oh, güzel. Bu çok iyi. Rahatladım. Tamam, şimdi Rhodiola ve sarı kantaron kullanarak bir tisane içeceğiz. Bunu her sabah içeceksiniz ve safran, çinko ve D vitaminini çiğnenebilir bir ürüne koyduk. Ben sadece meyveli bir tat yaptım ama eğer beğenmezseniz değiştirebiliriz. Sonra eleuthero ve ashwagandha var. Bunların ikisi de bitki özüdür; biri sahte ginseng, diğeri ise kış kirazıdır.

meyve yemeyeceksin. Kapsülleri öğle yemeğinizle birlikte alın. Sonra, akşam yemeğinde, sarı kantaron kapsülünü almanı istiyorum. Endişelenmeyin, bu güvenli bir dozaj miktarıdır.

Rhodiola ve ashwagandha anksiyete ve strese iyi gelir. Vücudunuzun stresli durumlara ve ortamlara uyum sağlama yeteneğini artırır. John's wort klinik depresyon içindir ve size söylemeliyim ki, birçok çalışmada geleneksel antidepresanlar kadar etkili olduğu kanıtlanmıştır. Tüm başlıklar size plaseboda daha etkili olmadığını söyleyecektir, ancak geleneksel ilaçların da plaseboda daha iyi performans göstermediğini öğrenmek için genellikle makalenin ortasına kadar okumanız gerekir. Yani, ruh hali düzenleyicilerimiz ve stres adaptörlerimiz var. Bunlar uykunuza yardımcı olacak ve genel enerjinizi artıracaktır. Herhangi bir şeyin yan etkilerinden muzdarip olduğunuzu hissederseniz, beni aramaktan çekinmeyin. Tarif her zaman biraz değiştirebiliriz. Her parti belirli bir müşteri için formüle edilmiştir. Ayrıca en çok satan çilekli gül şampuanım ve saç kremimden de bir şişe ekliyorum. Bunun sağlık açısından herhangi bir faydası yok ama harika kokuyor."

İşini bitirdiğinde Harper başının döndüğünü hissetti. Kadın neredeyse hiç hava almıyordu. Bitkilerin ve takviyelerin farklı kombinasyonlarını açıkladığı süre boyunca kazanının başında çalışıyor, kesiyor, ekliyor ve karıştırıyordu.

"Bu mantıklı mı? Özür dilerim. Muhtemelen küçük parçalara ayırmalıyım. Bu konuda iyi değilim. Şey, asıl müşteri kısmında iyi değilim. Ama sizin için her şeyi kartlara yazdım, neyi ne zaman ve ne kadar alacağınıza dair talimatlar var."

"Oh, iyisin. Bu gülünç derecede etkileyici miydi? Ben sadece temel herbcraft müfredatını aldım ama gerçekten zor olduğunu biliyorum. İstesen de istemesen de büyük bir hastane doktoru oluyorsun."

Uğur Böceği adlı kadın gülümsedi, başı öne eğildi ve yanakları kızardı. "Tüm bunlar için size ne kadar borçluyum?" Harper nefesini tutmuş, cevabı bekliyordu. Gözyaşı lokantasına yaptığı haftalık ziyaretler birikiminde gözle görülür bir azalmaya neden olmaya başlamıştı ve artık bu işten kurtulması gerekiyordu.

kıcını kaldırıp bir an önce iş bulsun.

"Oh, henüz bir değişiklik yok. Her şeyi alıp bir rutine oturtmanı ve yarayıp yaramadığına karar vermeni istiyorum. Daha sonra daimi bir düzen oluşturabiliriz."

"Emin misiniz? Bu çok fazla ve belli ki şimdiden çok emek vermişsin -" Uğur Böceği itirazını elinin tersiyle itince sözünü kesti.

"Eminim. Dediğim gibi, Holt bana senin hakkında her şeyi anlattı. Yardıma ihtiyacı olan bir kardeşmişsin. Bilmem gereken tek şey bu. Ve eğer devam etmek istersen, bir şeyler ayarlayabiliriz. O köprüye geldiğimizde geçelim."

Formüllerde Harper'ın ağırlığına göre ayarlamalar yapılması gerekiyordu ve Uğur Böceği çalışma masasının üzerine eğildiğinde Harper ağır bacaklı antika sandalyelerden birini çekti. "Sen cadılar meclisinin çit cadısı mısın?"

"Oh! Oh, hayır. Hayır, ben cadılar meclisine ait değilim. Artık değilim."

Başka bir şey söylemedi ama Harper bunun mutlu bir hikâye olmadığını hissedebiliyordu. Bu inanılmaz derecede nazık kadın için içinde yükselen bir empati dalgası hissetti. "Şey, bu ikimiz için de geçerli. Geçen dönem okuldan atıldım ve aktif olarak kayıtlı olmadığım için cadılar meclisi toplantılarına katılmama izin vermiyorlar. Okula dönene kadar gençlerle birlikte kalmam gerektiğini söylediler ve bunun ne kadar zor size anlatamam. Önce yılanlarla ilgileneceğim. Küçükler meclisinde zamanımı geçirdim. Korkunçtu ve bir daha asla geri dönmeyeceğim."

Uğur Böceği güldü. "Bu gerçekten de en kötü deneyim, değil mi? Seni suçlamıyorum. Ama üzgünüm. Dışlanmanın nasıl bir his olduğunu bilirim ve bu bir

Bırakın bir kız kardeşi, herhangi birine yapılabilecek en nazık şey. Okumak için geri dönmeyi planlıyor musunuz?"

Harper nasıl cevap vereceğini düşündü. "Sanırım mı? Dürüst olmak gerekirse, günden güne değişiyor. Neye odaklanmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. şu anda kehanet üzerinde çalışmaya çalışıyorum ama bu konuda doğal bir yeteneğim olduğunu sanmıyorum."

"O bir gölge büyücüsü."

Harper, Holt'un kulağa sıkılmış gibi gelen sözleriyle irkildi. Tezgâhın üzerine oturmuş, kolunu dolaba dayamıştı ve eğer diğer derisini giyiyor olsaydı, bacağının başının üzerinde, kendini yalıyor olacağını hissediyordu.

"Bu çok iyi. Bu nadir bir beceri, aferin sana."

Harper ikisinin arasına baktı, ağızı açık kalmış, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. "Ben- ben neyim-?"

Holt gözlerini devirdi ve hafifçe yere zıpladı. "Gölge halkıyla iletişim kuruyorsun. Onlar senin emirlerini yerine getiriyor. Dürüst olmak gerekirse, sabahları giyinmeyi nasıl başardığından bile emin değilim."

"Holt!"

Kadının sesi skandala uğramış gibiydi ama Harper sadece ters ters baktı.

Siktiğimin kedileri. "Kaba."

Çalışma mutfağından, loş ışıklı ve örümcek ağılarıyla kaplı bir arka koridora geçtiler. Bu hoş kadının evinin herhangi bir bölümünün karanlık köşelerle dolu olduğunu hayal bile edemiyordu ama duvarlardaki kalın ağılarda kesinlikle ürkütücü bir şey vardı.

"Oldukça kötü durumda. Burada çok fazla su hasarı var. Ciddi bir koleksiyoncunun bunu kabul edeceğinden emin değilim. Bunun için 300 dolar veririm."

Holt ve Uğur Böceği atlıkarıncaya benzeyen bir atın önünde duruyorlardı, koridorda bulundurmak için garip bir şeydi ama Harper

yargılamamalıyım. Bir karnaval aracı için bile tuhaf bir görüntüsü vardı. Ağzı hırıltıyla açılmış, cilalı yelesinde deniz yosununa benzeyen bir şey olan gri benekli bir at. Keskin, sivri dişleri olan atların olduğu bir atlıkarıncaya bindiğini hiç hatırlamıyordu ama her koyun kendi bacağından asılırdı.

"Aklını mı kaçırdın sen? Tabii ki su hasarı var. Sudan çıkarıldı! Buna bir sıfır daha ekleyin, belki o zaman konuşuruz."

Ellerini havaya kaldırdı. "Mantıklı ol! Hâlâ satmak zorundayım."

"Satmak zorundasınız, ama bu süreçte beni soyabileceğiniz anlamına gelmiyor. Bunun zaten etik olduğunu düşünmüyorum, şahsen bununla hiçbir ilgim istemiyorum. Ben sadece-"

"Çit," diye homurdandı Holt.

"Bu doğru. Çit. 1500 dolar ve bir kuruş eksik değil."

Üstlerindeki tavandan bir gümbürtü geldi ve Harper evin çökmekte olduğundan endişelenerek neredeyse yere düşüyordu.

Uğur Böceği içini çekti ve Holt'a umursamazca omuz silkti. "3000 dolar demek istedim. Bir kuruş bile az değil."

Kısa bir süre sonra ayrıldılar, Holt ürkütücü atlıkarınca atını o hafta içinde almak için ayarlamalar yaptı. Gökyüzü çoktan kararmıştı ve Harper'ı mahallenin etrafında dolaştırırken ay tepelerinde parlıyordu.

"Önden mi gitmek istersin arkadan mı?"

"Arka taraf sanırım. Öğleden sonra nereye gittiğimi görebildiğim zaman ön tarafı keşfetmem gerekiyor. Gerçekten ön kapı mı?"

"Öyle," diye onayladı. "Bahçenin kenarı boyunca kaldırıma çıkan kaldırım taşından bir yol var. Ne aradığınızı bilmiyorsanız gözden kaçırmanız çok kolay."

"O ürkütücü atı ne yapacaksın?"

"Şimdi onu satın alacak bir milyoner bulmam gerekecek," diye homurdandı. "Ve o bir at değil. Bir kelpie. Çok yaşlı bir kelpie. Trampeti kayıp, bu yüzden kemiklere bağlanmış. Ama nasıl bu donduğunu bilmiyorum. Müzayedeye çıkarmadan önce biraz araştırma yapmalıyım. Altı ay sonra hayata döndüğünde talihsiz bir salağın oturma odasında yenmesi yüzünden dava edilmek istemiyorum."

Annesinin evinin önündeki kaldırıma vardılar ama Harper inmek için hiçbir hareket yapmadı. Başını tanıdık adama çevirdi, ağzı açık kalmıştı. Adamın elini ay ışığına tuttuğunda, itirazına aldırmadan kolunu geri çekti. Kemik beyazı, iyi biçimli, uzun parmaklı. Tendonları kabartma olarak göze çarpıyordu, kıvrımlı ve güçlü, uzun, sivri siyah lake pençelerle kaplıydı.

"Bu sensin! Müzayededen!"

Ağzı geniş, keskin dişli bir sırıtışa dönüşmeden önce gözleri bir kalp atışı kadar kısıldı ve kadın onun neden kamerada hiç gösterilmediğini anladı. Çekiciydi ama açıkça *ötekiydi* ve insanlar muhtemelen onun tuhaf yoğunluğunu, keskin dişlerini ve pençelerini itici bulacaktı.

"Kedi ve Karga mı?" Holt neredeyse mırıldandı. "Ben sahiplerinden biriyim. Müzayedelerimizi izlediniz mi?"

"Ben izledim! Her hafta izliyorum. Bekle, o cadı kim? Arabeth mi? Sadece birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Holt gözlerini devirdi ve Harper onun diğer dört ayaklı formunda olsaydı tıslayabileceğini düşündü. "*Bethany*," diye alaycı bir şekilde telaffuz etti. "Yolunu terk eden o. Artık bir cadı ve tanıdık ilişkimiz yok. Tamamen ortak sahibiz. Gerçi batıya taşınmaktan bahsediyor, yani onu satın alıyor olabilirim. Neden, iş mi istiyorsun?"

"Evet!" diye bağırdı, bir an sonra duraksadı. "Bekle, yani, bilmiyorum. Evet, biliyorum. Ama dükkan Bridgeton'da, değil mi? Yarı zamanlı bir iş için uzun bir tren yolculuğu. Yine de dükkânı gerçekten çok seviyorum. Yani, internette gördüğüm kadarıyla." "Eğer ciddiysen, sana geri döneyim. İlgileneceğini düşünüyorsan uzaktan çalışabileceğim işler olabilir. Eğlenceli bir iş değil, seni şimdiden uyarayım. Veri girişi, elektronik tabloların düzenlenmesi, fiyat araştırması. Bunun gibi şeyler. Ama gelip bizi şahsen ziyaret etmeniz gerekecek. Müzayedede sadece meraklılara yer veriyoruz. Ritüel yardımcıları ve sunak aletlerinden oluşan iyi bir stokumuz var. Her disiplinle ilgili kitaplar. Yalnız bir cadı için iyi bir yol.

onun eğitimi."

Harper yutkundu, başını salladı. *Collegium'a kimin ihtiyacı var ki?* Her gün çay dükkanında çalışabileceğini fark etti. Ya da her sabah burada, kulübesinde birkaç saat çalışabilir, çay yapraklarını incelemek için Azathé'de öğle yemeği yiyebilirdi. *Potansiyel yeni bir cadılar meclisi ve hatta belki de bir iş vaadi. Yabancı erkeklerin kapısını daha sık çalmalısın. Kim bilir, belki de seni tam zamanlı olarak ister. Bridgeton'da küçük bir daire tutabilirsin, dükkâna yakın bir yer, böylece yürüyebilirsin. Her hafta izin gününde Cambric Creek'e gelip Morgan'ı ziyaret edebilir ve çay dükkanında kitap okuyabilirsin.*

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? İyi bir yumurta, değil mi?"

Harper silkinerek kendine geldi. "Uğur Böceği mi? Kesinlikle, çok tatlı görünüyor. Vibe kontrolünü geçti. Ve gerçekten işini biliyor. Meclis onun gitmesine izin vermekle aptallık etmiş."

"İnanılmaz derecede yetenekli bir cadı," diye kabul etti. "Sosyal yönü pek iyi değil ama bu vitrin süsü. Birinin inançlarının cesareti, anlamsız çene çalma becerisinden daha önemlidir."

Harper yavaşça başını salladı ve Harper ona bir kez daha sırtıttı.

"Senin kehanet yeteneğın olmayabilir Harper, ama benim var. Değışim yaklaşıyor. O zaman senin yeteneğın değerli olacak."

"Gerçekten bir yeteneğim olduğunu mu düşünüyorsun? Kız kardeşime bile emirlerimi yaptıramıyorum ve o benden yedi yaş küçük."

Kadın arabanın kapısını açarken Holt omuz , beyaz köpek dişleri ay ışığında göz kırpyordu.

"Sanırım denmeden asla öğrenemeyeceksiniz."

OceanofPDF.com

Chapter 9

O OTD: Tavşan kafası düğmeli siyah ve gri süveter elbise. Kurdele süslemeli kap kollu tişört. Gri çizgili diz altı çorap ve pabuç taban mokasen ayakkabılar. Örgü ve sıçrayan tavşan kulağı manşeti boyunca gri saten kurdele.

Aynı ayın sonunda şansını yakaladı. Pek çok şey gibi bu da pornonun geri kalanına rastladığında oldu. Harper neden şaşırdığından emin değildi. Ne de olsa, değerli her edebi koleksiyonda en az bir ya da iki erotik kitap bulunurdu.

Ancak önündeki raflara bakarken *bunun* aşırıya kaçmak olduğunu düşündü. *Belki aşırı ama tamamen takdire şayan.* Kitapların nerede olduğunu zihnine not ettikten sonra raflardan birinden bir tarot destesi çekti. Zaten masasında onu bekleyen iki tarot kitabı vardı ve sadece çalışmalarına yardımcı olacak ilginç bir deste aramak için ayağa kalkmıştı.

Desteyi açıp gözleri kapalı bir şekilde kartları karıştırırken ne beklediğinden emin değildi. Ne beklediğinden emin değildi ama gözlerini açtığında karşılaştığı görüntüler öyle değildi.

Ama yine de takdir ettim. Ağırbaşlı, tanıdık illüstrasyon tarzı Rider Waite destesiyle aynıydı, ancak bu karakterler daha önce hiç bu kadar skandal gibi görünmemişti.

Kupa Üçlüsü - coşkulu bir üçlü. İmparatoriçe - tahtında oturan muhteşem bir figür, nar desenli kaftanını açmış ve bacaklarını iki yana açmış, farklı cinsiyet ve türlerden birkaç görevli onu yalıyor. Asaların Biri - dizlerinin üzerine çökmüş bir kadın, tek bir erkekle sevişiyor. Asaların Altılısı - aynı kadın, hâlâ dizlerinin üzerinde, damarlı bir dildonun üzerine çökmüş, bir diğerini dudaklarına götürüyor, geri kalan dördü de etrafına dağılmıştı. Harper neredeyse bayılacaktı.

Depresyon vefasız ve hileciydi ve onu pençesine aldığı anda, tek yapmak istediği neredeyse kendi adını unutana kadar uyumaktı. *Ama..* Garip cadının mutfağından aldığı iksirler, tentürler ve çaylar işe yarıyordu. Her gün daha enerjik kalkıyor, yataktan kalkmak için biraz daha hevesli oluyordu ve en önemlisi, depresyonu ile kederi arasındaki farkı görmeye başlamıştı.

Keder içinde bir okyanus, kalbinde bir çürüktü ve Holt'un ona söylediği gibi, onu dürtmek acı veriyordu. Dürtmenin nereden geleceğini asla bilemezdi - uyurken onu rahatlatan komşusunun bahçesinden gelen aynı odun dumanı kokusu, bir akşam sözde ön kapısının yanındaki sandalyede bağdaş kurup otururken, babasına demirhanede yardım ettiği zamanları hatırlayarak neredeyse gözyaşlarına boğulmasına neden olmuştu. *Bir gün bu anılar sizi de gülümsetecek.*

Arabada her çaldığında hep birlikte avazları çıktığı kadar söyledikleri eski bir şarkı onu marketin otoparkına sürüklemiş, sepeti dondurulmuşlar reyonunun zeminine bırakmış, omuzları çökmüştü. *Aynı şarkıyı çocuğunuzla ya da annenizle söyleyeceksiniz.*

Bir gün Morgan'ın çocukları olur ve onlara bu şarkıyı büyükbabalarıyla birlikte söylediğinizi anlatabilirsiniz. Çürükler her zaman olduğu gibi ağrıyordu, ama kederin bir armağan olduğunu ve kalbinin dirençli bir şey olduğunu kendine hatırlattı.

"İyi misin?"

Kız, Food Gryphon otoparkında on yıl önce daha iyi günler görmüş eski model bir arabanın kenarına yaslanmış, içtiği sigaranın izmaritini parmak uçlarına kadar zorlukla tutabiliyordu. Harper'ın yaşlarında, belki de birkaç yaş daha büyük görünüyordu. Siyah bir atletin altına file bir üst, yıpranmış duman rengi bir kot etek ve kalın tabanlı savaş botları giymişti. Gözleri yoğun bir şekilde siyahla kaplıydı; kalın, elma şekeri kırmızısı perçemleri dışında saçları da aynı şekilde boyanmıştı. Genel etki gelişigüzel ama Harper ne kadar yerinde olursa olsun bir gotik arkadaşının çabalarını takdir ediyordu.

Bir süre sonra titreyen bir nefes alarak başını salladı. "Evet. Teşekkürler. Gerçek hayat bir an için biraz fazla gerçek oldu." Kız anlamış gibi başını salladı ve Harper belki de anladığını düşündü. "Çantana bayıldım. Buralarda bir yerden mi aldın?" Siyah çantanın üzerinde parlak gümüşle ayın evreleri işlenmişti ve altında yumuşak yeşil Luna güvelerinden oluşan bir sprej vardı.

"Ben yaptım." Kız boştaki eliyle çantayı karıştırdı ve bir süre sonra Harper'a uzattığı bir kart buldu. *Kara Peçe ~ Okültist Sanat*. Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Sen cadılar meclisinden misin?"

Sigarasından son bir nefes daha çekti, izmaritini ön panelindeki boş su şişesine bıraktı. "Hayır. Olmalı mıyım?"

"Evet," diye kıkırdadı, kartın üzerindeki gliflere bakarak. "Muhtemelen. Bu düşünceni unutma. Ben cadılar meclisinden değilim, beni . Ama sanırım bir

yenisi yakında başlıyor mu? Başladığında sizi arayabilirim."

Kız gülümsedi ve gülümsediğinde en az on yaş daha genç görünüyordu. "Güzel. Kesinlikle kontrol edeceğim, özellikle de uyumsuzlar kulübüyse. Tuhaf bir kasabaya göre, etrafta yeterince tuhaf insan yok."

"Anlaştık. Bu arada ben Harper."

"Lex. Sanırım oraya gitmem gerekiyor. Bana şans dile, genelde mısır gevreği reyonu civarında bir yerde panik atak bekler."

"İyi şanslar. Gerçek hayatın çok gerçek olmasına izin verme."

"Evet, sen de," diye güldü kız arabadan inip otomatik kapılara yönelirken.

Keder kalbinde bir yara açmıştı ama kalbi hâlâ başka şeyler yapabilecek durumdaydı.

Öte yandan depresyon yalan söylüyordu. Depresyon, bilincinin arkasındaki, onu her zaman aşağı çeken ve ona eksikliklerini hatırlatan o küçük kertenkele sesiydi. Depresyon, Ilea'nın söylediği nefret dolu, zehirli şeylere, yeterince iyi bir cadı, yeterince iyi bir kız kardeş, yeterince iyi bir kız evlat olmadığına haftanın yarısını yatağında kaybetmekti.

Depresyon onu koza gibi saran bir battaniyeydi ama melankoli geçtiğinde vücudunu açıkta kalmış bir sinir gibi kıvrandır halde bırakıyordu ve sikilmek için yanıp tutuşuyordu. Becerilmek, yalanmak ve tekrar becerilmek, bastırılmak ve kullanılmak, bitkin ve doygun düşene ve sonunda yerinde duramamaktan çıldırmayacağını hissedene kadar tekrar tekrar.

O gün çay salonunda şok içinde kartlara bakarken vücudu canlı bir tel gibiydi ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi ararken bilinçsizce kalçalarını eğmeden hareketsiz oturamıyordu. Harper, resimli kadının yüzündeki mutluluktan uçmuş ifadeye, cinsel organının dudaklarına baktı

Oyuncağının başını ayırdı ve eve gidip aynı şeyi yapıp yapmayacağını, kendisiyle kıvrımlı gölgeler arasına mesafe koyup koymayacağını merak etti.

"Bugünkü kehanet çalışmamız nasıl gidiyor?"

Yerinden sıçradı, oturduğu yerde kıpırdanırken yüzündeki kan çekiliyordu. Yaklaşırken hiç ses çıkarmazlardı ama normalde Harper gölgelerin arasından yaklaştıklarını gösteren kısa bir hareket dalgasını fark edebilirdi. Belli ki bugün değil. Dikkati bu kadar dağınıkken olmazdı.

"Her şey yolunda mı?" -kendini kontrol etmeye çalışarak sertçe yutkundu-
"İyi gidiyor mu?"

Yanı başındaki Azathé ofladı. "Görüyorum ki erotik destelerden birini bulmuşsun." "Buldum. Oldukça . . öğretici."

"Bugün ne okuyorsun?" diye kıpırdandı. "Aslında hiçbir şey okumuyorum,"
diye omuz silkti Harper. "Evde bir şeyler seçmeye çalıştım ama hiçbiri iyi görünmüyordu. Burada da çok fazla seçenek var. Sadece kartlar üzerinde çalışacaktım. Henüz denemediğim yeni formalar içeren birkaç kitap aldım
ama ne kadar çalışacağımı bilmiyorum.

halledeceğim. Sanırım bugün biraz dikkatim dağınık."

Yanındaki gölgeler hışırdadı ve Harper kısa bir an için onların fiziksel bir şekle bürünmek üzere olduklarından emin oldu.

"Çok fazla seçenek, çok az seçeneğe tercih edilebilir gibi görünüyor, değil mi? Hafif yürüyüşçülerin tercih ettiği şeyin geniş bir seçenek yelpazesi olduğunu düşünmüştüm. Neden, sadece menümüze bakın, aralarından seçim yapabileceğiniz yüzden fazla farklı gevşek yaprak seçeneğimiz var -"

"Evet, ve bazı günler seksen beş fazla oluyor. En azından benim için. Haklısınız, pek çok insan ne olursa olsun seçebileceği çok sayıda ürün olmasını seviyor - kitaplar, çay, kraker markaları, aynı lezzette

Sekiz farklı markadan soda. Ama ben onlardan biri değilim. Çok fazla seçenek bunaltıcı."

Şaşkına dönmüşlerdi. Köşeden gelen küçük suç sesleri, cildindeki elektrik patlamaları, buruşuk kağıtlar ve kararsız bir radyo gibiydi. "Ama - ama bu hiçbir şey yapmaz -"

"Sana mantıklı gelmesine gerek yok. Ben böyleyim işte. Bazı insanlar seçenekleri sever. Ben ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanırım. Beni yere yatırın ve tüm seçeneklerimi elimden alın, kulağa mükemmel bir öğleden sonra gibi geliyor."

Sözler ağzından çıkarken yanakları kızarmıştı ama bu doğru olmadığından değildi. Hâlâ Asa Altılısı'na kıskançlıkla bakıyordu; kadın kendini şişman, damarlı sakin üzerine bırakmıştı. Harper onun biraz kendini beğenmiş görüldüğünü düşündü ve nedenini anladı.

"Volantines'i çoktan bitirdiniz mi?"

Yutkundu, yüzü kızarmıştı. "Evet. Bununla ilgili bazı takip sorularım var ama bugün değil. Düşüncelerimi biraz daha iyi organize etmem gerekiyor. Dediğim gibi, bu öğleden sonra biraz dikkatim dağınık."

"O zaman sanırım sadece bir okuma için çekmeniz gerekecek. Aksi takdirde bugün ne içtiğinizi nasıl bileceğiz? Bu arada, solaryumun ağzına gidin. Hemen içeride solunuzda, ilk rafta. Hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm bir şiir kitabı var."

Onlar masadan kalkar kalkmaz derin bir nefes çekti ve o anda dükkânda bulunan diğer iki müşteriyle ilgilenmek için odayı geçti. Bir süredir oradaydılar, çaylarını çoktan içmişlerdi ve gitmelerinin uzun sürmeyeceğinden emindi, dükkân ve karanlık sahibi tamamen kendisine kalmıştı.

Ne dönüşlerinde ne yapacağının söylenmesine ne de dönüşün kendisinin anlatılmasına ihtiyacı vardı. Tam olarak ne zaman döneceklerini

Enerji masasının gölgesine doğru kaydı, köşedeki kalınlığı, renkteki en hafif değişikliği fark edebildi. Belki de Holt haklıydı. Bir konuda gerçekten iyiydi.

Harper talimatı biliyordu. Bunların hiçbirinde yeni değildi ve talimat levhasını okumasına gerek yoktu. *Desteyi karıştır. Ortadan kesin. Her seferinde bir tane olmak üzere üç kart seçin ve şablona yerleştirin. Kartlar sepete geri konulduktan sonra diğer kartlara dokunmayın.* Desteyi karıştırdı. Ortadan kesti. İlk çektiği kart şeytan olunca, Harper büyük olasılıkla patlama kaygısından öleceğine karar verdi.

Kartta, Baphomet'in ayaklarının dibinde gevşekçe zincirlenmiş tipik bir çift resmedilmişti, ancak dünyevi eşyaların tipik ziynetleri yerine diz çökmüşlerdi ve boynuzlu şeytan bakarken hayvanlar gibi sevişiyorlardı. Kıpırdadı, kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu, dizlerinin üzerine çöküp kendini kızışmış bir orospu gibi sunmaktan başka bir şey istemiyordu.

"En bedensel haliyle ayartma. Hedonistik zevk, sonuçlarına aldırmadan."

Rahibe, iblis sevgilisi tarafından böyle bir şekilde ele geçirilmişti ve kitabın ortalarına gelindiğinde Harper, sevgilisinin kesinlikle çağrılan varlık olduğunu anlamıştı. Yüzü tapınağın zeminindeki toza bastırılmış, iblis arkasında kalçalarının üzerine çömelmiş, kalçalarını neredeyse rahibeyi devirecek bir güçle iterken kıcı havaya kalkmıştı. Harper kitabı bitirdiğinden beri milyonuncu kez Azathé'nin de aynı şeyi yapıp yapamayacağını merak etti.

"Hedonistik zevk, ama sefahat bedelsiz değildir. Arzu ve şehvet, ölçülü olunmadığı takdirde saplantıya yol açabilir."

İkinci kart Kılıç Sekizlisi'ydi. Kılıçlar normalde bir umutsuzluk takımıydı, ama bu destede değil. Asalar takımı fallık bir yapıya sahipken

Doğası gereği, Kılıçlar takımı acıdan zevk alır. Sekizinci kartta, normalde boyun eğdirme ve istismarın sembolü olan gözleri bağlı ve bağlı bir kadın vardı, ancak bu karttaki kadın tamamen farklı bir deneyim yaşıyordu. Hâlâ bağlı ve gözleri bağlıydı, ancak diğer destelerde sık sık tasvir edildiği gibi karanlık bir odada bir yatakta büzülmüş veya bir mızrağa bağlı olmak yerine, bu kadın bir Aziz Andrew haçına bağlı olarak kartal gibi açılmıştı. Ağzı bir zevk ifadesiyle açıktı, etrafındaki sekiz kılıçtan dolayı teninde kırmızı izler vardı, seksi sergileniyordu.

Harper kıvrandı. Hiçbir zaman S&M hayranı olmamıştı ve şu anda acı eşiğinin sınırlarını keşfetmekle özellikle ilgilenmiyordu ama hükmedilmek istiyordu. Bağlanmış kadın kadar çaresiz olmak, sikilirken zapt edilmek, kendini kurtaramamak, başkasının zevki için kullanılmak istiyordu.

Her zaman bunun yüksek sesle paylaşamayacak kadar utanç verici, rıza dışı eylemlere çok yakın olan sapkınlıklardan biri olduğunu düşünmüştü ve oraya nasıl geldiğini ya da açık bir zihin olmadan mahkemeye rıza göstermeden evet dediğini çok fazla yatakta uyanmıştı. Ancak seçim yükünden kurtulmak tamamen farklı bir şeydi. Bu gücü sadece güvendiği birine verebilirdi ve köşede yanı başında duran gölgeden daha fazla güvendiği kimse yoktu.

"Kişinin içinde bulunduğu koşullar üzerinde kontrolünün olmaması. Belki cinsel kölelik ya da başka bir iğrenç eylem."

"Hayır." Gözleri fal taşı gibi açıldı, kendi sesinin tınısı onu şaşırtmıştı ama kafasında canlanan fantezinin lekelenmesine izin veremezdi. "Bunun anlamı bu değil. Kontrolden isteyerek vazgeçmektir. Başkasının zevki için kullanılmaya izin vermek ve kendi zevkini bulmak."

hükmedilme eyleminden alınan zevk. Seçim yapmak zorunda olmamanın özgürlüğüdür."

Yanında yine o buruşuk hıçkırık patladı. "Yine mi seçimler? Tecrübelerime göre, insan doğası özgür iradeye her şeyden çok değer verir."

"Bu özgür iradenden vazgeçmek değil," diye araya girdi Harper. "Karar verme zorunluluğundan kurtulmaktır. Birine seçimlerinizi verecek kadar güvenmek ve onun sizinle ilgileneceğini bilmektir."

"Ve bu yüzden mi bir aydan fazla bir süredir yeşil sağlık çayı sipariş ettiniz?" diye sordular ve onu güldürdüler.

"İşte tam da bu yüzden. Benim yerime karar vermen için sana güvenmiştim. Hâlâ da güveniyorum. Ve benimle ilgileneceğini biliyorum. Çok basit ihtiyaçlarım var."

"Peki bunlar?"

Harper omuz silkti, dudaklarını birbirine bastırarak sırttı. *Denemeden asla bilemezsin.* "İyi kitaplar. Sıcak çay. Beni tutup gelecek aya kadar becerirken bana iyi kız diyecek biri. Belki şu küçük meyveli tartlardan biri. Sıcak çorba. Kapımın önünde bir balkabağı. Çok basit ihtiyaçlar."

Azathé üçüncü ve son kartını çekerken sessizdi ve onları şok ederek susturup susturmadığını ya da sözlerini düşünüp düşünmediklerini merak etti.

Son kart Temperance'dı, beklediği şey bu değildi. Diğer bazı kartlardaki açık cinselliğin aksine, Temperance kartında siluet halinde, yatağa uzanmış bir çift aşık görülüyordu. Açıkça cinsel ilişkiye giriyorlardı, ama parmakları birbirine dolanmış, uzuvları iç içe geçmiş, birlikte uyum içindeydiler.

"Bu kartın diğerlerine kıyasla dinginliği dengenin önemini gösteriyor." Sesleri kadife bir fısıltı gibiydi. Harper, omurgasını gıdıklayarak pelüş bir battaniye gibi etrafına yerleşirken titredi. " Aksiyonun mükemmel bir karışımı

ve pasiflik, heyecan ve rahatlama. Boyun eğme ve hükmetme, her ikisi de özgürce verilmiş, her şeyde denge, tatlım."

"İşte rüya bu," diye mırıldandı Harper. "Gölge büyücüsü diye bir şey duydu mu hiç?"

Bir parazit çıtırtısı, değişen ve biriken gölgeler, ayak bileğinin etrafına, aynı anda tanıdık ve güvenli hissettiren bir şekilde sıçramasına neden olacak şekilde bağlandı.

"Tanıdığım bir kedi bana öyle olduğumu söyledi. Gölgelerle iletişim kurduğum için olduğunu söylediler. Sana emirlerimi yaptırabilirim. Bu doğru mu? Eğer emredersem emrimi yerine getirecek misin?"

"Bunu benden istemen yeterli, ben de senin için yapacağım küçüğüm. Bir emre gerek yok. Ve sana daha önce de söyledim, senin yeteneğin son derece nadir."

Harper kalbinin göğsünde bir şeyler hissetti, timpani gibi tüm vücudunda yankılandı, çenesinde titreşti, dişlerini takırdattı, görüşünü yalpalattı. Ayak bileğine dolanan gölge sanki oraya aitmiş gibi hissediyordu. "Beni daha önce eve kadar takip ettin mi?"

Uzun bir duraklama. "Evet," diye itiraf etti sonunda, kelime tıslama şeklinde çıkmıştı. "Endişeliydim."

"Neden? Neden endişelendiniz?"

"Buraya ilk gelmeye başladığında büyük bir umutsuzluk içindeydin küçüğüm. Kendine zarar vermeyi düşündüğünden endişelenmiştim."

O uçsuz bucaksız, cam gibi denizi hatırlayınca gözleri doldu. "Sanırım öyleydin."

"Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu, merak ediyorum?"

"Gölgeler benimle konuşmaya başladı," diye mırıldandı, gözyaşları yanaklarında tuzlu izler bırakıyordu. "Ve ben de cevap vermeye başladım."

Karanlığın etrafını sardığını, bir anlığına onu sarmaladığını ve uyanık dünyanın kaybolduğunu hissetti. Kulağında bir kıvrılma ve yanağında bir ürperti, bir hayaletten gelen öpücük gibi. "Aferin kızıma."

O gece eve doğru yürürken sinirleri gerilmişti. Onu Oldetowne'a geri götürecek olan son tramvay çardaktan uzaklaşana kadar şehir merkezinde dolaştı, ayak bileğine tuhaf bir ağırlık takıldı. Alacakaranlıkla aydınlanan mahallesinin sokaklarında yürürken, yıldızlar tepesinde göz kırpmaya başlayana ve gölgelerin toplanamayacağı kadar karanlık olana kadar orada kaldı.

Holt'un ona bahsettiği küçük patikayı bularak uzun yoldan gitti ve evine ilk kez ön kapıdan girdi. Gerçek bir cadı evine benziyordu. *Öyle de olmalıydı. Çünkü sen gerçek bir cadısın.*

Seyircisi olduğunu bilerek soyunmak yabancı bir duyguydu. Teşhircilikle hiç ilgilenmemişti, biri ona para verse nasıl çekici olacağını bilemezdi ve baştan çıkarıcı olmaya kalkışırsa, her ne gerektiriyorsa, tüyleri yeni yolunmuş beceriksiz bir tavuk gibi görüneceğinden emindi.

Onun yerine, Harper sadece acele etmedi. Ne de olsa katil buydu, değil mi? Patlama kaygısı yüzünden kendini yanmaya hazır hissediyordu ve vinci

Tempoyu yavaşlatmak sadece gerilimi artıracak ve sonunda ödemeyi tatlandıracaktır.

Lake tavşan kulağı düğmelerini dikkatlice deliklerinden geçirdi ve kazak elbiseyi vücudundan aşağı kaydırıldı. Ayakkabıları çoktan dolaptaki ayakkabı rafındaki kutusuna yerleştirilmiş, kulak manşeti mücevher kutusunun kadife minderine özenle yerleştirilmiş, saç kurdelesini kasesine yerleştirilmişti.

Bir cadı olarak okul kariyerinin çok erken dönemlerinde kendisi gibi gotik kızların bir düzine olduğunu öğrenmişti. Harper gururla, onu diğerlerinden ayıran şeyin detaylara verdiği önem, renkleri özenle eşleştirmesi, eklektik aksesuar karışımı, ayakkabılarına ve çantalarına gösterdiği özen olduğunu düşünüyordu. Depresyonunun doruk noktasına ulaştığını hep o zaman anlardı - artık kıyafetlerine özen göstermeyi umursamadığında, ayakkabılarını kapıda tekmeleyip gelişigüzel bir yığın halinde bıraktığında, bağcıklarını dikkatlice açmak yerine, topuklarını kırmak yerine elleriyle çekip çıkardığında, temiz ve çiziksiz kalmaları için kutularına yerleştirdiğinde. Bazı insanların evcil hayvanlara ihtiyacı vardır. Onun rugan topuklu ayakkabılara ve narin dantel tozluklara ihtiyacı vardı.

Elbisesini astıktan sonra, Harper ayağını yatağının kenarına kaldırdı, diz çoraplarını yavaşça bacaklarından aşağı yuvarladı ve süt beyazı "küçüklüğümde beri güneş görmedim" tenini her seferinde bir inç açığa çıkardı. Sırada sütyeni vardı; gömleğinin içinden ustalıkla çözdü, kollarını kayışlardan kurtardı ve gömleğinin altından çekerek çoraplarını sepete attı. *Şimdi ya da asla. Denemezsen asla bilemezsin.* Gömleğinin alt kenarını kavrayarak kumaşı salyangoz hızıyla vücudundan yukarı çekti, bunu yaparken göğüslerini en iyi şekilde ortaya çıkarmak için sırtını kamburlaştırdı.

siluet mümkündü. En son külotunu çıkarmış ve odaya karşı çıplak, dünyaya karşı çıplak, savunmasız ve gölgelere maruz kalmıştı.

Soyunmaya başladığı anda saldıracaklarını düşünseydi yanılırdı. *Tabii ki yanılmazdı. Önce senin bunu istediğinden emin olmak istiyorlar.*

Harper yatağının ortasına tırmandı ve gözlerini tavana dikti. Azathé gölgelerden çıkmak için hiçbir hareket yapmamıştı ve kısa bir süre eve yürürken ayak bileğinin etrafında oturan ağırlığı hayal edip etmediğini merak etti. *Hayır. Hayal etmediğini biliyordu.* Görünmez pranga, kapı arkasından kapanır kapanmaz odanın karanlık köşelerinde kaybolup serbest kalmıştı ve Azathé hâlâ enerjilerinin çatırtısını hissedebiliyordu.

Yalnız olduğunuzu varsayın. Şu anda evde yalnız olsaydın ne yapıyor olurdun? Gözlerini kapattı ve tarot destesini tekrar hayal etti. Pentacles Altılısı - kişisel bakım ve lüks. Tıpkı kendisi gibi yatağına uzanmış, bacaklarını açmış, elleriyle kendini tatmin eden bir figür. Kılıç Sekizlisi - gözleri bağlı ve zaptedilmiş, elleri bağlı ve bacakları açık, ona sahip olabilecek kişinin merhametine kalmış.

Harper bacaklarını açarak ayaklarını yatağın iki yanına, sanki yatağın direklerine bağlıymış gibi yerleştirdi. Bir eliyle vücudunu okşadı, yavaşça parmak uçlarını boynunun üzerinde gezdirdi, göğüslerinin arasındaki vadiye indi, her bir kremsi tümseğin üzerinden geçerek meme uçlarını daire içine aldı. Gözlerini kapalı tuttu ve diğer elini de sanki o da bağlıymış gibi başının üzerine kaldırdı. *Onlara ne istediğini göster. Onlara ne yapmalarını istediğini göster.*

Karnından aşağıya, düzgünce kesilmiş koyu renkli üçgen saçlarının arasından geçti ve sonra - sıcak, ipeksi kıvrımlarını okşadı, parmaklarını kayganlığıyla kapladı. İki parmağını içine kaydırды, bileğini bir, iki kez pompaladı, üçüncüsünde kalçaları yataktan kalktı, içinden küçük bir çığlık koptu

Boğazını. Parmak uçlarını klitoris üzerinde daireler çizmek için kullanarak nemi yukarı doğru sürükledi, ta ki ayaklarını yatağa sabitleme çabası gerçek bir kısıtlama olmadan zorlukla durana kadar. Tekrar inlediğinde, gölgeler nihayet değişti.

Hareketi hisseden Harper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yatağının ayakucunda dönen siyah bir kütlenin önünde birleşmesini izledi. Yoğun ve siyah, katrana benzer bir yumuşaklığa sahipti, o izledikçe değişiyordu. İzledi ve bekledi. Bir kol, sonra iki, sonra altı, kanat olabilecek şeylerin gerilmesi, dokunaç olduğu kesin olan şeylerin kıvrınması, bir düzineden fazla gözün kırılması. Hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu ama bir şekilde hayalini kurduğu her şeydi. Sonunda bir şekle karar verdiklerinde, Azathé'nin belli belirsiz insansı bir taslağı vardı, ancak birçok kolun gerilmesi hala hızlarıyla gözlerini bulanıklaştırıyordu.

Yavaşça yatağa doğru ilerlediler, gölgeler kurdele gibi çözülüyordu. Biri ayak bileğini sardığında Harper'ın nefesi kesildi; dokunaç benzeri, insanlık dışı güçte bir uzantı onu yerde tutuyordu. İkinci bir dokunaç diğer ayağını kısırdığında, Harper'ın çekirdeği heyecan ve hazırlık içinde sıkıştı. Evet. İsteddiği şey buydu. Kontrolün yokluğu, herhangi bir karar vermek için kırık beynini kullanmak zorunda kalmama özgürlüğü, zevkini ve güvenliğini hayatıyla güvendiği birinin ellerine bırakmak. Onun haberi olmadan bile kalp atışlarının mükemmel bir kâhyası olduklarını çoktan kanıtlamışlardı.

"İstedğin bu mu, tatlım? Arzuladığın teslimiyet bu mu?"

Daha hiçbir şey yapmamış olmalarına rağmen nefesi kesik kesik çıkmaya başlamıştı bile. "Evet. Beni tutmanı istiyorum."

Açılan dokunaçlardan bir diğeri bileklerine dolandı ve onları başının üzerinde tutarak yastıklara sabitledi.

"Sonra ne olacak?"

"Bana ne yapmak istersen. Beni zevkiniz için kullanın. Beni çığlık attır."

Ne yapacaklarından emin değildi ama misyoner tarzında etrafına dizilmeleri beklediği şey değildi. Kollar kafes gibi etrafını sarmış, uzun parmaklar başının üzerinde kısıtıldıkları yerde kendi parmaklarına dolanmıştı. Duman kıvamında uzun pençelere sahip başka bir dizi el, göğüslerini kavradı ve nefesi kesilene kadar sertleşmiş meme uçlarını yuvarladı. Boynunda, ağızlarından çıkan bir başka yılan dokunaç, buz gibi soğuk, boynunu yalıyordu.

"İşimiz bittiğinde tasseomancy üzerinde çalışacaksın." Sesleri sertti, emir pazarlığına açık değildi ve kız sallanan bir oyuncak bebek gibi başını sallayarak hemen kabul etti. Yanağına soğuk bir baskı uyguladılar, onu öpmeye en çok yaklaşılabildikleri an buydu. "Aferin kızıma."

Harper, şekillerini tarot kartlarından birine, belki de Pentacles Ası'nda tutulan kalın horoza benzeteceklerini düşündü - kartın tabanından filizlenmiş, bir kadının elinde tutulan, şişman bir mantar başıyla damarlı. Harper kendini hazırladı.

İkinci bir dil beklemiyordu. Başı geriye düştü, dil kıvrımlarına daldığında ağzı açıldı, bir kase krema ile bir kedi gibi klitorisine karşı yaladı. Dil aynı zamanda buz gibi soğuktu ama amının etrafını bir mühür gibi sardığında içinde bir sıcaklık hissetti. Harper, iblis sevgilisinin çatallı dili klitorisine değerken taş kaidesi üzerinde kıvranan rahibeyi düşündü ve sanki o meşale ışıklı tapınaktaymış, amcığı insanlık dışı bir ağız tarafından ziyafet çekiliyormuş gibi hissetti. Azathé'nin dili

Bir dili klitorisinde, diğeri boğazında, kolları ve bacakları çelik gibi dokunaçları tarafından sıkıştırılmıştı ve inledi.

İşte o zaman onu doldurdu. Başka bir dokunaç olduğunu fark etti, bir horoz kadar kalındı, yavaşça içine itiyor, duvarlarını girişine karşı geriyor, klitorisine karşı titreyen baskı hiç yavaşlamıyordu. İçindeki dokunaç hareket etmeye başladı, onu becerirken kıpırdanıyor, sanki dokunacın kendisi minyatür bir dil çıkarmış gibi G noktasını yakalıyordu ve Harper belki de öyle olduğunu düşündü. Çılgınca bir hız kazandı, G noktasına ve klitorisine birlikte hareket etti, uzantının kalınlığı onu hırıltılı hale getirdi. Elleri göğüslerini sıkıyor, boynunda buz gibi soğuk bir nefes, çenesinde rüzgâr kadar dayanıksız dişler vardı. Eğer Ilea'nın akli o gece penceresinin önünde dolanmaya çalışırsa, derin bir sikişin kusursuz ıslak sesini duyacaklardı ve bu onların işine yarayacaktı.

Harper kütüphanedeki o geceyi, Kel'in ağzının karşısında ne kadar çabuk dağıldığını, bu deneyimin yeniliğinin onu ne kadar etkilediğini ve sonrasında ne kadar utandığını düşündü. O gece, şu anda hissettikleriyle karşılaştırıldığında, bir maraton seks seansı olmuştu ve uzun ömürlülüğü ve dayanıklılığı için altın madalya kazanmalıydı. Yere yatırılıp sikilme hissi onu boşaltmak için yeterli olabilirdi. Buna bir de klitorisinin üzerindeki dil ve onu içeriden yalayan her ne onu eklemek? Harper sanki kemikleri eriyecekmiş gibi hissetti. Bu ezici bir duyguydu ve ölmeden önce boşalması gerekiyordu.

Daha sonra utanmak için zamanı olacaktı, çünkü gözleri geri yuvarlandı, serçe parmağından daha büyük olmayan başka bir dokunaç kıcının yarığına doğru itti, içine doğru kıvrıldı ve onu kısıtlamalarına karşı çırpınmaya zorladı.

Kasları sıkıştı, amı kasıldı ve dünya bembeyaz oldu. Sırtını yatağa yasladı, elektrik çarpmış gibi titriyordu,

İçindeki dokunaçlar hala hareket ediyor, hala sikişiyor, hala yalıyor, neredeyse hıçkırana kadar geri çekilmiyor, kemiksiz bir şekilde çarşaflara doğru sarkıyor.

Bir anda her şey geri çekildi. Başı öne eğildi ve yerinde tutulmaktan iğnelenen kolları, biriken kan yayılıp hisleri geri geldikçe nazikçe ovuldu. Harper kendini yorganına sarılmış, bir bebek gibi yastıklarına sokulmuş, eli saçında, eli sırtında, eli yanağını hafifçe okşarken buldu ve sonra gölgeler tekrar değişti. Azathé odanın diğer ucunda çaydanlığı ocağa koyuyordu.

"Yavaşça otur." Daha yumuşak olsa da bir başka komut, etrafını saran nazik bir fısıltı. Ona fincanı uzattıklarında titriyordu. "İyi misin tatlım?"

Harper başını salladı. Kontrolün yokluğu, onu önemseyecek birine verilmişti. İyi bir seçim yapmıştı.

"Peki istediğin bu muydu?"

"Ben de tam olarak bunu istiyordum." Onlara yaslandı, birkaç kolun kendisini sarmasına izin verdi, gölge gibi bir kurdele ayak bileğine dolandı, rahat, tanıdık bir ağırlık. "Bu iyi miydi? Yani, senin için?" Herhangi bir doruk noktası yaşamamışlardı ve Harper bunu yapıp yapamayacaklarını bile merak ediyordu. "Seksten hiç zevk alıyor musun?"

"Zevk mı, küçük cadı?"

"Evet," diye güldü hiç tereddüt etmeden. "Kesinlikle, ezici bir çoğunlukla evet. Bu harikaydı. Ama ... ama hoşuna gitmeyen bir şey yapmak istemiyorum."

"Eğer burada senin zevk almanı izlemek için bulunuyorsam, senin aracılığınla deneyimlediğim zevkin bir kısmı benim olmaz mı?"

Harper'ın bir cevabı yoktu. Dünyayı uzaktan izlemek yalnızlık olmalı. Onun bir parçası olmak ama aynı zamanda uzakta, görünmez ve fark edilmemiş olmak.

"Eğer Temperance her şeyde denge anlamına geliyorsa, zamanınızı bizim dünyamız ve gölgeler arasında eşit olarak bölmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Alaylarının sesi, dallarında sallanan yapraklar gibiydi. "Zaten üst taraftaki dünyada kardeşlerimin çoğundan daha fazla zaman geçiriyorum."

"Evet, küçük Johnny Shadowbutt köprüden atlamaya karar verirse, sen de atlayacak mısın?"

"Bu çok saçma."

"Hayır, bu çok mantıklı! Her şeyde denge. Kasabadaki herkesin sessiz bir gözlemcisisin. Bu gerçekten adil değil. İnsanlar, birisinin omuzlarının üzerinde durup kendilerini dinlediğini bilselerdi, öğle yemeklerinde sırlarını açığa vurmazlardı. Bence sen de bu dünyanın bir parçası olmalısın, *benim dünyamın* bir parçası *olmalısın* ve gerçekten onun bir parçası olmalısın. Konuştuğun tek kişi ben olamam. Şu anda sen Temperance'ın tersine dönmüş halisin. Ya hep ya hiç. Üç parçalı takım elbise giymeye ve kendine Ezekiel demeye başlaman gerektiğini söylemiyorum. Sen gölge alemindensin ve orada rahatsın, anlıyorum. Ama küçükler meclisinde geçirdiğim yirmi yıl bana başka bir şey öğretmediyse, o da rahatsız olma konusunda rahat olman gerektiğidir. Denge. Temperance."

"Bence çayınızı içerken dengeyi bulmalısınız."

"Kartları okuma becerisinin hayati önem taşıdığını söyleyen sendin!" Harper fincanının kenarından kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Belki de öyledir," diye izin verdiler, "ama çayınız soğuyor ve hiçbir konu üzerinde çalışmak buna değmez."

"Ama bir tek ben olamam-" Bir kesti, bilekleri hiç de fena olmayan bir şekilde kavranmıştı, çay fincanı ortasından çıkan bir kol tarafından tutuluyordu.

Göğüsleri gibi şekillenmiş.

"*Sen*, benim küçük cadım," dedi yılankavi bir kıvrımla, "*her zaman* yetersin."

OceanofPDF.com

Chapter 10

O OTD: Önü pilili, yüksek belli, askılı gabardin şort.
Kedicik fiyonklu İsviçre noktalı şifon üst. Beyaz balkabağı desenli diz boyu siyah hırka, çünkü bu benim sezonum. Balkabağı süslemeli şeffaf kalçalar. Yığma topuk ayak bileği botları. BFE - Büyük Sonbahar Enerjisi.

Kapının üzerindeki zil aslında bir zil değildi. Dükkânın derinliklerinden gelen melodik bir gong sesi, kız kardeşlerden birini onun varlığı konusunda uyarıyordu. Harper yavaşça nefesini içine çekerek buranın serin ve yeşil kokusunun tadını çıkardı. Saksı toprağı ve yeşil yapraklar, otsu ve ferahlatıcı.

"İyi günler! Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Karşısında gülümseyen böcek kadının gözlerinde en ufak bir tanıma kırıntısı yoktu ve Harper kendi kendine onlardan iki tane olduğunu hatırlattı. *Muhtemelen buraya son geldiğinde konuştuğun kız kardeşin bu değil. Ya da belki de öyledir ve seni hatırlamıyordur. Bu senin ahlaki bir değil. Bu sizin unutulmaz ya da değersiz olduğunuz anlamına gelmez. Bu*

Perakende sektöründe çalıştığı ve haftada düzinelerce müşteriyle konuştuğu ve her birini hatırlamasının beklenemeyeceği anlamına gelir.

"Merhaba. Sanırım etli bir şey almak istiyorum. Şu küçük taş tabaklardan birinde mi?"

Böcek kadın, Harper'ı dikenli küçük bitkilerin bulunduğu koridora yönlendirmek için elini kaldırdığında, deponun kapısı açıldı ve birbirinin aynı iki kadın daha dışarı çıktı.

"Ah, edebiyat aşığımız! İçine kapanık bir oda arkadaşın olması konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Kocaman sırttı, sıcaklık boynuna doğru ilerliyordu. *Gördün mü? Tamamen unutulmazsın.*

"Yaptım aslında. Sanırım şu küçük rozetlerden istiyorum, ekstra bir şeye ihtiyaç duymadıkları sürece..."

"Hayır. Pencerenin yanındaki köşede oturup hava durumu üzerine meditasyon yapmak istiyorlar. Mükemmel bir seçim."

Harper raftan sukulent tabağını aldıktan sonra kadının peşinden kasaya kadar gitti. Güzel böcek kadın tabağın altındaki barkodu okuturken, kız kardeşlerinden biri ambalajı hazırlamaya başladı. Hepsi aynı şekilde siyah giyinmişti ve Harper ipek karışımı hırkalarına, dar kalem eteklerine ve saten bluzlarına dikkat etti - hepsi mükemmel bir şekilde koordine edilmişti, hırka eteğe uyuyordu ve renk uyumu zayıftı. *Bunlar senin insanların.*

"Üç kişi fark etmemiştim," diyerek garip bir şekilde güldü.

"Ah, evet! Menekşe," diye koridorda duran kız kardeşleri işaret etti böcek kadın, "Menekşe," dedi kendi kendine, "Ve asma," dedi küçük kare bir kutuyu kağıt mendille dolduran kız kardeşe. "Bu yaz başında bahsettiğim, şiirimizi bilen müşteri."

Harper gülümsedi. *Parlama ve dünyaya ne kadar gotik bir inek olduğunu gösterme zamanın geldi.* "Lo, ölüm kendine bir taht kurdu, garip bir şehirde tek başına yatıyor."

Kız kardeşlerin sanki bir ilahideymiş gibi art arda konuşarak dizeleri üstlenmelerine hazırlıksızdı:

"Çok aşağılarda, loş Batı'da," "İyi olanın -

"

"Ve kötü -" "Ve en

kötüsü -" "Ve en iyisi -

"

"Ebedi istirahatlerine gittiler."

Harper şaşkınlıkla kısık bir ses çıkardı. "Vay canına. Ben de kendimi uç lordu sanırdım."

Üç kız kardeş güldü ve o tuhaf an sona erdi.

"Bu şiiri özellikle seçmenizin sebebi neydi? Aklıma bitki ve çiçekleri getirmiyor." Kasanın arkasındaki iki kız kardeş hep bir ağızdan omuz silkerken kredi kartını çıkardı.

"Emin değilim, gerçekten. Sadece bizde hep bir yankı uyandırdı. Bilirsiniz, biz burada büyüdük. Ben hep o şiirin özellikle Cambric Creek hakkında olduğunu düşünürdüm."

"Jack parlayan altın kulesinde kasabaya tepeden bakarken," diye güldü ikinci kız kardeş.

"Ama şimdi," diye etti ilk kız kardeş, ikincisini görmezden gelerek, "ben bunu daha çok açgözlülük ve bencillikle yozlaşır ve birbirimizi önemsemeyi bırakırsak bir yere neler olabileceğine dair bir uyarı olarak düşünüyorum. Son zamanlarda bu konuda epeyce fisıltı duyduk. Ama Poe yarı gnomdu, yani kim tahmin edebilir ki?"

"Sanırım bu insan doğasının bir yansıması," diye mırıldandı Harper, "'Rüzgârların uzakta, daha mutlu bir denizin üzerinde olabileceğini söyleyen hiçbir kabarma yok." İçinde dalgalanan o durgun, cam gibi denizi düşündü. Onu boğmasına izin verebilir ve batabilirdi ... ya da yüzebilir ve kendini sulardan çekebilirdi. Başını kaldırıp baktı, yanakları kızarmıştı. "Özellikle *insan* doğasını kastetmiyorum ama -"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi birinci kız kardeş küçük bir gülümsemeyle. "Ne de olsa bazı şeyler türleri aşar. Geri dönmene çok sevindim. Unutmayın - bu bir içe kapanık. Haftada üç kez bir şeyler içmeye gitmek, plaja gitmek, güneşin altında oturmak ya da diğer arkadaşlarıyla parti yapmak istemiyor. Pencere kenarında oturup kitap okumak ve yalnız kalmak istiyor."

"Kulağa rüya gibi geliyor," diye güldü Harper. "Bu hedefler. Teşekkür ederim. Eğer üçüncü ay doğum gününe kadar hiçbir aksilik çıkmazsa, belki ona oturup görmezden geleceği bir arkadaş bulurum."

"İşte böyle yapılır," diye güldü koridorda duran kız kardeş. "Üçümüz bütün gece aynı odada oturup telefonlarımızla birbirimize mesaj atacağız, tek kelime etmeyeceğiz."

Dalgacı, aynı kahkaha sesi kapıdan çıkarken onu takip etti.

"Seni nereye koyacağımı biliyorum," diye mırıldandı, çöpleri toplamadan bir gece önce birinin kaldırımından kurtardığı küçük ayaklı masayı düşünerek. "Ama önce durmamız gereken bir yer var."

"Her şeyde denge" onların yürekten benimsedikleri bir meydan okumaydı.

Kulübesinde geçirdikleri o geceden sonra yeni bir rutine girdiler. Azathé'ye yapacağı ziyaretleri günün ilerleyen saatlerine denk getiriyordu ki bu da birkaç ay öncesine kadar öğleden sonraya kadar yatakta kalmak için bir bahane anlamına geliyordu. Oysa şimdi kalkıp çayını yapması gerekiyordu. Uğur Böceği talimatlarında, bitkisel karışımları alması gereken belirli aralıkları belirtmişti ve Harper eski alışkanlıklarına kayarak kendi ilerlemesini engellemek istemiyordu.

Ayrıca, ayakta ve üretken olmayı *sevdiğini* fark etmişti. Evdeki son keşifleri sabahının çoğunu ve öğleden sonrasının erken saatlerini alıyordu ve öğleden sonra iki çanları bodrumda duran restore edilmiş büyükbaba saatinden yankılandığında, çay salonuna doğru yola çıkmak için can atıyordu. Kapanıştan kısa bir süre önce oraya varır, tarot destesi ve çayıyla sessiz bir köşeye yerleşir, onların da kendisine katılmasını beklerdi.

Son müşteriden sonra kapı kilitlendiğinde ve kadife perdeler ön pencerelere çekildiğinde, gölgelerin arasından eriyerek fiziksel bir şekle bürünüp onun yanında otururlardı.

"Bu güzel değil mi?" diye sordu iç çekerek, gözleri dalgalanarak kapandı.

O gün onun için seçtikleri çay harmanlanmış bir yeşildi. Uzun, sıkıca sarılmış yapraklar, büyük keskin kırmızı meyve parçalarıyla noktalanmış, aroması

kurutulmuş çileklerin kokusu burnuna geldi.

Dükkânın alışma saatleri boyunca gölgede kalmalarının nedenini anlıyordu - çay arabasını iten görünmez eller, kedi hostes, parşömenleri, tarot kartlarını ve ruh tahtalarını çevreleyen gizemli hava - insanlar bu yüzden geri geliyordu. Kendisi de itiraf etti ki, eğer sıradan garsonları olan sıradan bir restoran olsalardı, sadece bir öğleden sonra gelmeye cesaret edebilirdi.

Sebebini anlıyordu. Ama kapanıştan sonra yetki ondaydı.

"Güçlü bir tanıdık bana bir gölge büyücüsü olduğumu ve emirlerimi yerine getirmen gerektiğini söyledi. Benim teklifim fizikselleşmen, bu yüzden ona adım at."

Kendi yollarında homurdanıyor ve homurdanıyorlardı, cızırtılı bir sesle, ama gölgeler dönüyor ve birleşiyor, en rahat göründükleri şekle yerleşiyorlardı - insansı, uzun ve ince, iki çift kollu ve yarım düzine dokunaılı. Neyin *normal* olduğu konusunda hiçbir fikirleri olmamasının çok sevimli olduğunu düşünüyordu ama seçtikleri şekli değiştirmek için hiçbir şey yapmayacaktı. *Bu şekil sadece onlara aitti ve mükemmeldi.*

"Çöreğinin yanında reel var," diye fısıldadılar, rüzgârlı, fırtınalı bir gecede pencerelerin tıkırtısı ve ilk kez masaya koydukları küçük ilek reçeli kabını fark etti, kaymağın yanında oturuyordu, çörek dantel bir örtü üzerinde duruyordu.

kariştırılmış desteden üç kart çeken Harper, reel ve krema sürülmüş öreğinden bir ısırık alarak onları bir sıraya dizdi. Yıldız, ters çevrilmiş araba ve asılmış adam.

"Uğurlu çekiliş, tatlım."

Harper öreğinden bir ısırık daha alarak, ", değil mi?" diye düşündü.

"Yıldız." "Bir ayağı toprakta," diye işaret etti Azathé, "bir ayağı suda. Her şeyde denge. Yıldız destedeki en iyimser kartlardan biridir. řuna bakın

iyilik onu çevreliyor. İnsanın hayatındaki nimetleri görmezden gelmesi kolaydır ama bir düşünün: Yıldız, Yıldırım Çarpmış Kule'yi takip eder. Yıkım ve travma. Bu hayatta her zaman aşılması gereken zor zamanlar olacaktır."

"Ama izin verirsen işler her zaman daha gidecektir." Başını salladı. Babası da ona aynı şeyi söylerdi. "Yine de bu beni geriyor."

"Savaş Arabası. Kontrol etmemiz gereken iki karşıt güç. Birinin galip gelmesine izin verirseniz, asla ilerleyemezsiniz. Ters çevrildiğinde, bize -"

"Bana bir kez daha her şeyde denge olduğunu söylersen anneme yemin ederim," diye güldü Harper. "Neden tarotun en büyük efsanesinin kartların hepsinin aynı anlama geldiği hissine kapılıyorum?"

Kahkahaları teninde hoş bir vızıltıya dönüştü ve bir an için şekillerini kaybettiler, önünde dönen siyah bir şekilden başka bir şey değillerdi, bir kalp atışı sonra yeniden canlandılar. Kıvrılan bir duman filizi ayak bileğini sardı.

"Haksız değilsin, küçük cadı. Denge, korkarım, hayatın çoğu hastalığının cevabıdır. Acınızı hafifletmek için ekşi ile tatlı ve kahkaha. Asılmış Adam. Bir fedakarlık mı gerekiyor? Belki de daha önemli bir şeyi başarmak için kendi arzularını bir kenara bırakmalısın?"

Harper başını sallayarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Burada acele etmemek anlamına geliyor. Yeni bir ilişkinin rahat hissetmek için gerektirdiği kadar yavaş ilerlemesine izin vermek." Başını kaldırıp onların formunun masanın üzerinde dalgalanmasını izledi. "İstediğimin bu olduğunu söylediğimi biliyorum," diyerek masadaki bedensel varlıklarını işaret etti, "ama bu seni rahatsız ediyorsa ya da şu anda çok fazlaysa -"

"Biliyor musun küçük cadı, geçenlerde çok bilge biri bana seçim yapmamanın bazen için en önemli olan kişilere verdiğimiz bir hediye olduğunu öğretti. Bizim için seçim yapmalarına izin vermek ve onlara güvenmek

bize göz kulak olur. Bana öyle geliyor ki, bir başkasına güvenmek, sevgi ve şefkatin en derin ölçüsü olmalıdır."

Kalbi göğsünde sanki güzel siyah bir kelebek gibi kanatlanmış gibi çarpıyordu. "Öyle. Tamamen güvenmediğim birine asla seçimlerimi vermem ve birine ancak onu seversem güvenebilirim."

"Çok doğru," diye mırıldandılar.

O akşam, içinde dikenli yeşil rozetlerden oluşan küçük tabağının bulunduğu çantayı ayak bileğinde rahat ve tanıdık bir ağırlıkla taşıyarak eve yürüdü.

"Gölge büyücüsü diye bir şey gerçekten var mı?" diye sordu, yatağına uzandığında, gölgeler sırtına bastırılmıştı. Harper küçük kaşık olmaktan memnundu ve gölgelerin aldığı şekli görmek için başını omzunun üzerinden uzatmadı. Bunun bir önemi yoktu. "Süper ilham verici biri ama Holt'ta bir tutam sus yokmuş gibi davranmayacağım. Gece doğmuş olabilirim ama dün gece doğmadım. Kedilere güven olmaz, o yüzden benimle dalga mı geçiyordu bilmiyorum."

Soğuk parmak uçları omurgasında gezinerek onu ürpertti. Gölgeler âleminin soğuk olup olmadığını ve üst taraftaki dünyayı dayanılmaz derecede sıcak bulup bulmadıklarını merak etti.

"Kesinlikle böyle bir şey var, tatlım. Ne yazık ki, kariyer hedeflerin açısından, seni öyle biri olarak değerlendirebileceğimi sanmıyorum, ancak eğer istersen, bu yatkınlığa sahipsin."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?!"

Kıkırdadılar, alçak koyu, pelüş kadife sırtına bastırıyordu. "Sana daha önce de söyledim, küçük cadı. Çoğu insan gölgelerde yaşayan şeyleri göremez. Bunu yapabilme beceriniz oldukça nadirdir, özellikle de eğitimi almış olduğunuz bir beceri olmadığı için. Üsttekilerin çoğunluğu benim

Kardeşler bunu ancak benim sizin için yaptığım gibi, kendimizi tanıttıktan, biçim aldıktan sonra yapabilirler."

Omuz silkti. "Sana daha önce de söyledim; çoğu insan siyahlara uyum sağlayamaz. ık ve derli toplu göründüklerini düşünerek evden çıkıyorlar ama aslında yamalı bir palyaço gibi görünüyorlar."

"Evet, moda tercihleriniz bir yana, sizi temin ederim, yeteneğiniz yaygın değil. Gölge halkından biri evinize girdiğinde onu hemen fark etmeyebilirsiniz ama eninde sonunda fark edersiniz. Çoğu kişinin fark etmeyeceği, gözünüzün ucuyla görebileceğiniz bir hareket, köşelerde bir kararma -"

"Sadece bu değil," diye araya girdi. "Farklı bir enerjiniz var. Sanki . . . bir elektrik yükü. Tıpkı kolunuza bir balon srttğnzde oluşan statik elektrik gibi. Saçınızı ne çıkarır, evet, ama aynı zamanda size karşı o çatırtıyı da hissedersiniz. Ama evet, boş bir gölge ile senin içinde olduğun bir gölge arasındaki renk farkını da görebiliyorum."

Açıklamasından biraz rahatsız olmuş gibi görünerek arkasına geçtiler. "Hiç bu şekilde tanımlandığını duymamıştım. Dediğim gibi, kk cadı, sen nadir bir yeteneğiniz var. Yanlış ellerde tehlikeli bir yetenek." Harper yine iki büklüm oldu. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Azath omuz silkti, etrafındaki gölgeler bir is yığını gibi hafifçe yükselip alçalarak yer değiştirdi. "Tam olarak kedi dostunuzun belirttiği anlama geliyor. Varoluşta gölgeleri kendi iradelerine bağlayabilenler olmuştur. Bu ileri düzeyde bir byclktr, ancak gölgeleri görme becerisine doğal olarak sahip olmayan biri bunu yapamaz."

Harper sessizdi, sözlerini ve bu sırada dudağını çiğniyordu. İçinde rahatsız edici bir burkulma hissetti, onları haksız yere zorladığı duygusu boğazında safra gibi yükseldi.

"Bu yüzden mi çoğunuz gizli kalıyorsunuz?"

"Bu da işin bir parçası, evet," diye itiraf ettiler.

Sertçe yutkundu, onların fiziksel bir forma bürünerek yanında var olmaları konusundaki ısrarından dolayı kendini sefilce suçlu hissediyordu. *Ya senin yüzünden onlara bir şey olursa?*

"Aklından neler geçtiğini anlayabiliyorum tatlım ve seni temin ederim ki suskunluğumun karanlık bir büyücü tarafından bir koyundan farksız mışım gibi kement atılma korkusuyla hiçbir ilgisi yok. Benim türüm gözcüdür. Bizim işimiz bu. Etrafımızdaki dünyayı izleriz, tıpkı ağaçların yaptığı gibi. Bir ağacın kendi bilincine sahip olmadığını düşünerek asla aldanma, ufaklık. Ağaçlar dünyada dimdik durur ve onu sessizce izler, biz de karanlıktan sessizce izleriz. Güzel insanların perdenin diğer tarafında kalmalarıyla aynı nedenden dolayı gizli kalıyoruz. Seni tanımak zor, çünkü seni tanımak seni sevmektir ve türün ne olursa olsun ayrılık hüznüdür."

İçinde başka bir kıvrım, deniz sallanıyor, çürüğüne bir dürtme.

"Bu pek de adil görünmüyor," diye mırıldanarak kendini arkasındaki gölgeye doğru bastırdı. Harper onların dalgalanan sağlamlığını hissedebiliyor, bir an içlerinden kayıyor, bir sonraki an onlara çarpıyordu. "Hepimizin bu kadar farklı yaşam sürelerine sahip olması hiç mantıklı değil. Siz ölümsüzler için saatler, günler ve haftalar hiçbir şey ifade etmezken, her saniyeyi saymak zorunda olan bizler için bu süre çok az."

"Ölümsüzlük diye bir şey yoktur, sevgilim. Her şey sona erer. Ben bile. Benim türüm var olmak için doğmadı, biz sadece *varız*. Bir zamanlar karanlıktan oluşan büyük bir boşluk vardı ve üzerinde ışık parladı, tüm yaşam ondan doğdu. Gölge ışık olmadan var olamaz. Ölümsüzlük kurgusu kısa bir zaman dilimine dayanır, ancak sizi temin ederim ki her şeyin doğal bir sonu vardır. Gölge halk, güzel halk, hatta deniz. Bir gün orada

hepimizi yutacak bir karanlık olacak. Tek fark, birçoğunuzun bunu görmek için orada bulunmayacak olması."

"Çay dükkanını neden açtın?" Ayak parmaklarını çarşafaların arasından geçirdi, gevşeyen karanlığın bacaklarının etrafında kıvrıldığını hissetti. "Biz kısa ömürlülerle bir arada olmak istemiyorsan?"

"Ah, ben öyle demedim. Sizin türünüz ve sizin gibi diğerleri beni büyülüyor. Senin de söylediğin gibi, tepedekiler varoluşlarının her saniyesini hesaplamak zorundadır ve sen bunu dolu dolu *yaşıyorsun*. Bu benim türümün asla tam olarak anlayabileceği bir şey değil, ama bunu izlemeyi seviyorum."

İtiraf etmek korkunç derecede bencilce gelse de, bu fani dünyadan onlardan çok önce göçüp gideceği ve sevdiği birine ikinci kez veda etme acısından kurtulacağı için rahatlamıştı.

"Bu hafta içinde çok erken bir teslimatım var," diye fısıldadı boynuna doğru, uzun parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek. "Son derece heyecan verici, koleksiyonuma bir ekleme. Eğer orada olmak istersen, belki şoförü karşılırsın, böylece yeni ürünü herkesten önce görebilirsin..."

Kıkırdadı ve gölgeler hışırdadı. "Teslimatçının korkup kaçmaması için senin insan yüzün olmaktan mutluluk duyuyorum. Sadece söyleyebilirsin."

Harper çay dükkânının işleyişi hakkında çok şey öğrenmişti. Sınırlı ve belirli sayıda koltukları vardı ve her koltuk için üçer adet yer takımı bulunuyordu. Nefis hamur işleri her sabah yerel bir fırıncıdan taze olarak geliyordu ve tuzlu yiyecekler için kullanılan malzemeler de yerel bir çiftlikten geliyordu. Teslimatlar haftada üç kez arka kapıya yapılıyor, kamyon çekilip Azathé onları alıncaya kadar oyukta bırakılıyor ve imza gerekmiyordu.

Mırıldandılar, yumuşadılar.

"Eğer bunu yapmaya istekli sana minnettar olurum, tatlım. Teslimatlarımızın geri kalanı otomatik teslimat olarak ayarlandı, ancak bu ürünün satıcısı sorumluluktan kurtulmak için bir imza konusunda oldukça ısrarcı."

"Borçlu olmak zorunda değilsin," diyerek yastığına doğru güldü. "Değer verdiğin insanlar için iyilik yapmak zor bir şey değil. Bu bir iyilik sayılmaz, sadece sabah dükkâna gelip bir pano imzalamam gerekiyor. Ve eğer bunun için bana borçlu olacaksan, ben de sana çok daha fazlası için borçluyum."

Boynuna doğru bir uğultu daha. Biçimleri kaymıştı, bunu söyleyebilirdi. Katılıklarını koruyorlardı ama gölgeler şekillenebilir ve değişebilir hale gelmişti. Ayak bileğinin etrafındaki dokunaç benzeri bir dal çıplak bacağından yukarı doğru sürüklenmeye başladığında Harper kıpırdandı.

Bu düzenlemenin kendisini ne kadar rahatlattığından hâlâ emin değildi. Tanıdığı çoğu insanla aynı şekilde çekim oluşturmamasına rağmen, yine de cinsel bir varlıktı ve seksi *arzuluyordu*. Ama Azathé bundan zevk almıyorsa... gizli gölge adamlık yetenekleri nedeniyle herhangi bir doğaüstü esaret altında olmadıklarına dair güvence vermelerine rağmen, ilişkilerinin bu unsurunun herhangi bir şekilde zorlayıcı olmasını istemiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, hareket aniden durduğunda hafifçe sertleşti.

"Özür dilerim, tatlım. Bu hareketin hoş karşılanmayacağını fark etmemiştim."

Bunun üzerine Harper boynunu geriye doğru uzattı. "İstenmeyen bir şey değil. *Çok hoş* karşılanıyor. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hissettiklerime bakılırsa, sabah, öğlen ve akşam hoş karşılanabilirim. Pazar günleri iki kez. Brunch ve öğleden sonra atıştırmalıklarını unutmayın. Ama - ama kendinizi zorlanmış hissetmenizi istemiyorum

Senin için doğal olmayan bir Şey. Eğer sizin için zevkli değilse, bunu yapmak zorunda kalmamalısınız -"

"Sana zevk vermek bana zevk veriyorsa, nasıl oluyor da aynı Şey olmuyor, küçük cadı?"

Bir uzantı bacaklarını itti, uyluklarını aralarına rahatça oturana kadar açtı, hala giydiği külotun önünü gıdıkladı, haftalar ve haftalar önce, o öğleden sonra çay dükkanında hayal ettiği Şeyi tam olarak yaptı.

"Birinin bana, çok da uzun olmayan bir süre önce, kullanılmanın, bedenlerinin bir başkasına zevk vermek için, diğer tarafın istediği herhangi bir şekilde kullanılmasının zevkli olduğunu söylediğini hatırlıyor gibiyim. Eğer beni kendi zevkin için kullanmanı arzu ediyorsam, Harper'ım, bu da aynı Şey değil mi? Benim formumu kullanarak kendini tatmin ediyorsan, bu zevkin bir kısmı bana ait değil mi?"

Dokunaçların ön kısmı, sadece birkaç dakika önce var olmayan bir Şey için mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hassas bir şekilde okşadı. İleri geri, nemlendirici köşebente karşı, her geçişte klitorisine çarpıyordu. Her seferinde omuzları gerildi ve kalçaları *daha fazlasını* isteyerek baskıya karşı direndi. Anında, soğuk, hayalete benzeyen eller dirseklerinin etrafına dolandı ve onu yerinde tuttu.

"Tatlım, sanırım biraz önce yavaşlamanın ve acele etmemenin öneminden bahsetmiştin."

Onu kızdırmaya devam ettiklerinde, kumaş sıırılsıklam olana kadar pamukla kaplı amını okşadıklarında titredi. Mahvolmuş külot kalçalarından aşağı, bacaklarının üzerinden çekilip hiç Őikâyet etmedi. Ancak onu yerinde tutan kollar pes etmedi. Harper sırtını dönüp bacaklarını tamamen açmayı düşündü ama kalçaları birbirine bastırılmış halde yan yatmaya devam etti.

"Sanırım burası senin en hassas olduğun nokta, değil mi?" Bir başka kıpır kıpır duman parmağı, cinsel organının dudakları arasına girerek doğrudan klitorisinin üzerinde daire çizdi ve onu zorladı. "*Çok* hassas, öyle görünüyor. Bana kendini nasıl tatmin ettiğini göster tatlım. Benim formumu kullan ve bana göster."

Bu hayatının en erotik deneyimiydi. Harper kalçalarını eğerek, uyluklarının arasına geri itilmiş olan şişman dokunaçlara doğru sürtündü. İleri geri, onlara karşı sallandı, kalçalarını bir rodeo yıldızıymış gibi hareket ettirdi, dokulu sürtünmeyi seksinin dudaklarında hissetti. O daha küçük dal klitorisinin etrafında dönüyor, titreşiyor ve çekiyor, sanki bir kuklaymış gibi boğazından bir inilti çıkarıyordu. Kolları hâlâ ve ayak parmakları yatağa saplanmıştı. Bunu yaptığında, klitorisinin etrafındaki dokunaç bir ilmik gibi sıkılaştı. Rahatsız edici değildi ama içinde her titreşiminde gözlerini geri döndüren bir basınç boşluğu yaratıyordu.

Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, aynı anda onu beceriyor olmalarıydı, diye düşündü ve bu düşünce zihninde şekillenir şekillenmez, kalın bir horoz benzeri çıkıntı amının ağzına bastırmaya başladı. Harper alabilecekleri şekillerin, ona yapabileceklerinin sonu olmadığını fark etti. Aynı anda hem klitorisini yalayıp hem de onu becerebilir, onu tutabilir, bir kurt adamın düğümünü, bir devin kolanını, bir ejderhanın çift aletini alabilir, sahip olduğu her bir erojen bölgeyi aynı anda uyarabilirlerdi.

"Durma," diye soludu, bir gölge dil daha kaputsuz şişmiş inciye yalıyor, kalçaları hareketini hiç durdurmuyordu. "Durma. Boşalacağım. *Kahretsin*, çok sert boşalacağım."

Klitorisinde çalışan iki kıpır kıpır dal birlikte hareket etmeye başlamıştı - nabız gibi atan küçük ilmik, klitorisile aynı ritmi tutturmuştu.

Onu yalayan dil, içinde sıkıldığı baskı bandı sonunda koptu. Azathé'nin kesinlikle hissettiği yankılarla vücudu kasılırken ve sarsılırken, zevk iniltisi uzun bir sızlanmayla çıktı. Zirveden inerken tüm vücudu titredi, dokunaçlar yavaşça geri çekildi.

"Kahretsin," diye güldü, tekrar görebilecek hale geldiğinde hırıltılı bir sesle. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksin, katı bir formu olmayan biriyle olması nasıl mümkün olabilir? Bana bunun nasıl olduğunu açıkla."

Karanlık etrafını sararken yastıklarına gömüldü.

"Her şeyde denge, tatlım," diye mırıldandılar, Harper'ın açıkça kendini beğenmiş bir tonda olduğundan emin olduğu bir sesle.

Chapter II

O OTD: Kepçe yakalı, ay işlemeli etekli A kesim elbise. Mini kabarık etek. Pentagram koşum takımı. File . Platform topuklu ayakkabılar. Magpie far paleti ve Midnight mat dudak boyası. Kurdele gerdanlık ve HBIC tavrı.

Dolabının baştan aşağı yeniden düzenlenmesi, ayakkabılarının ve çoraplarının kataloglanması, nelerin değiştirilmesi gerektiğinin belirlenmesi gerekiyordu. Eğer gardırobuyla ilgilenmek istememesi depresyonunun kontrolden çıktığının bir işaretiyse, alışveriş yapma ve onu yeniden doldurma arzusu kesinlikle iyi yönetildiğinin bir işaretiydi, diye düşündü memnuniyetle.

Holt ona şaşırtıcı derecede rekabetçi bir ücret teklif etmişti ve tam zamanlı bir ofis işi olsaydı muhtemelen kazanacağı kadar olmasa da, ofis angaryasından kurtulmanın bonusuyla birlikte tipik perakende işinden kesinlikle daha iyiydi. Gün dönümü tatilinden sonraya kadar onu işe başlatamayacaktı, şu anda üzerinde oturdukları fazla envanter için homurdanıyordu, iş ortağı tarafından tamamlanan ve üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir satın alma çılgınlığı.

Adam ikinci kez kaldırımında, Harper'ın yanında belirmiş ve onu nereye götüreceğine dair başka bir işaret vermeden sadece arabaya binmesini söylemişti. Harper belli belirsiz bir tedirginlik hissetti ama her seferinde itaat etti ve adam hâlâ ciğerini pişirmemişti. Bu kez onu Bridgeton'a, eski cadısıyla birlikte sahibi olduğu metafizik ve okültist merak dükkânı The Cat & Crow'a götürmüştü. Küçük bir ara sokakta yer alıyordu, filmlerden fırlamış gibiydi, yerel cadılar dışında kimsenin bilmediği gizli bir hazineydi.

Holt onun bu açıklaması karşısında gözlerini devirmişti. "Evet, yerel cadılar ve tüm Cadılar Bayramı mağazası gotikleri. Cadı özentileri, sadece akıllıca bir ev hediyesi arayanlar, kafası kesilmiş bebek kafası koleksiyonu yapan psikopatlar. Ama evet, biz iyi saklanan bir sırsız."

Yine gözlerini devirdi ve Harper bir kez daha onu bileğinden bıçaklamak arzusuyla doldu.

"Tüm kediler mi pisliktir, yoksa bu belirli bir tanıdık özellik midir?"

"Noel için tüm bu ıvır zıvırdan kurtuluyorum," devam etti, önlerinde uzanan rafları işaret ederken onu görmezden gelerek. "Tüm gotiklerin tatil için birbirlerine almaktan hoşlandıkları şeyler bunlar - perili bebekler ve morg ekipmanları. Alınma ama. Bethany erkek arkadaşıyla kayak yapmaya gidiyor, bu yüzden hepsini işaretlediğimi görmek için burada olamayacak. Yılbaşından sonra tüm envanteri ben devralıyorum. Artık çöp yok. Eğer 18. yüzyıldan kalma *bir* cenaze aletleri seti istiyorsanız, seçebileceğiniz *bir tane* olacak, yedi değil. Taşıyamayacağımız ürünlere çok fazla sermaye yatırdık. İşte o zaman seni işe alabileceğim. Envanter yönetimi ve fiyat araştırması, çoğunlukla uzaktan."

Harper güldü. "Sen en kötüsüsün. Bunu biliyorsun, değil mi? Ama kulağa hoş geliyor, bunu kesinlikle yapabilirim. Başka bir olmasa bile, açık artırmada ne taşıdığınızı ve sattığınızı zaten biliyorum. Acaba

Böyle online satış yapan başka mağazalar da var mı? Eve gittiğimde araştıracağım ve birkaç tanesini takip edeceğim."

Holt neredeyse mırıldanarak karşılık verdi ve koridorlardan birinde gözden kayboldu.

Onun hayal kırıklığını anlıyordu, ürün sıralarında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ürünler tek tek ilginç ve sıradışıydı, tıpkı haftalık müzayedede gösterildikleri gibi. Ama hepsi bir arada, bir rafta uç uca dizilmişti. Küçük ve kısıtlı bir alana sahip dükkânda bu etki bunaltıcıydı ve ıvır zıvır ve efemeraların çokluğu birbirini izleyen her bir parçanın biraz daha az özel görünmesine neden oluyordu. *O en kötüsü, ama haksız da değil. Sadece çok fazla eşya var.*

Bir köşeyi döndüğünde, onu dükkânın en sonunda, ayin mumlarından oluşan bir duvarın önünde dururken buldu, kalbi göğsünde takla atıyordu.

"Şabat mumları, kadehler, sunak aletleri. Şu anda bir sürü kitap için yerim yok ama istediğiniz bir şey olursa getirebilirim. Bazı ıvır zıvırları temizlediğimde daha fazla yerimiz olacak. Ritüel bitki karışımları, eminim bunun için tedarikçimin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz. Türünün tek örneği sunak bezleri. Çağırma tılsımları, büyü parşömenleri. Bir cadının ihtiyaç duyabileceği her şey bizde var. Ve eğer fiziksel olarak stoklarımda bulunan bir şey değilse, malzemenin veya nesnenin ne kadar gizemli olduğuna bakılmaksızın, muhtemelen tedarik edebileceğim bir şeydir. Hem karaborsada hem de karaborsa dışında birçok tedarikçimiz var. Çalışmalarına devam etmemen için hiçbir sebep yok, Harper Hollingsworth."

Kaba, patavatsız ve birazcık hıyardan da öte biriydi. *Ve muhtemelen bir suçluydu?* Yine de Harper hayatında cadı olmak için bu kadar ilham aldığı başka bir zaman hatırlamıyordu. *Ve çalışmaya başladığında, yeni kıyafetler alabilirsin.*

Bu düşünceyle dolap projesini üstlendi.

Evinde bir okuma köşesi olması fikrini seviyordu, ama kıcı kanepe oluşunu daha çok seviyordu ve garip şekilli küçük odanın çoğu zaman boş durduğunu, evinin sahip olduğu minimum gayrimenkulü boşa harcadığını düşünüyordu.

Pernella'nın bu alanı ne için kullandığını durmadan merak etmiş, sonunda buranın onun Şabat yeri olduğu, aya tapınma ayini ve sunağı için kullanıldığı varsayımına varmıştı. Harper bunun da iyi bir açıklama olduğunu düşündü. Geçtiğimiz yıl içinde ritüellerini yerine getiremez hale gelmişti ve yoluna devam etme konusunda daha önce hiç olmadığı kadar enerjik ve hevesli olmasına rağmen, evindeki sadık bir sunak yine de alanın iyi bir kullanımı değildi. Gardırobu onun gurur noktasıydı, iyi bir ruh sağlığının barometresiydi ve onurlu bir yeri hak ediyordu.

Küçük odayı, iki tarafı raflarla, diğer tarafı da sağlam bir tekerlekli rafla kaplı bir gömme dolaba dönüştürecek ve yatak odasının sahip olduğu ufacık dolabın üzerindeki baskıyı azaltacaktı. Kendin yap ev tadilatı onun güçlü yanı değildi ama Harper bu özel proje için yardım istemeye de meyilli değildi. Güçlü olmadığı pek çok şey vardı ama bu onları denememesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ne de olsa mükemmelliğin ulaşılmaz olduğunu kendine hatırlattı. Braketleri takmak yeterince kolay olmuştu ve sadece iki kez yeniden yapması gerekmişti - her şey düşünüldüğünde bir zafer.

Hafif inşaat sırasında onu buldu. Holt haklıydı. *Lanet olası çok bilmiş kedi.* Koltuğunu ve sallanan kitap raflarını dışarı çıkardıktan sonra Harper, babasının her zaman yaptığı gibi duvarlara vurarak çivileri aradı. Duvar kağıdındaki tuhaf dalgalanmayı fark etti, neredeyse ayırt edilemez içinde eski moda desen, ve zaman o

duvarın o bölümüne vurduğunda, elinin altında hareket etti. Kiler kapısının üzerine kuru duvar örmemişlerdi - sadece duvar kağıdıyla kaplamışlardı.

Acele etmemiş, kapının şeklini bulana kadar duvarı baştan aşağı yoklamıştı. Duvarın geri kalanına zarar vermemek için bir maket bıçağı kullanarak dikkatlice kapıyı kesip açtı ve eski menteşelerin etrafını keserek açabildi.

Beklemelisin. Holt'u ara. Ya da Azathé'yi bekle. Aşağı yalnız inmemelisin. Mantıklı olarak, kafasının içindeki sesin haklı olduğunu biliyordu. Merdivenlerin ne kadar güvenli olabileceği ya da karanlıkta hangi hayvanların gizlenmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanında biri olana kadar beklemek daha akıllıca ve güvenli olurdu, yoksa düşer ve yardım çağıramazdı.

Beklemenin daha akıllıca olacağını *biliyordu* ama o anda Harper akıllı olmayı pek de umursamıyordu. Bir mıknatıs gibi çekiliyordu, Holt'un ilk ziyaretinde titreyen içindeki aynı cadı çekirdeği şimdi olumlu bir şekilde titreşiyordu. Burası büyük teyzesinin kütüphanesiydi, yaşlıları tarafından dışlanmış olan teyzesinin. *En azından bazıları. Seni her zaman dışlayanlarla aynı tipler.* Harper, Pernella Teyze'nin güçlü ve popüler bir cadı olduğunu, en azından bir avuç tuhaf arkadaşının olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Marketin otoparkındaki kız Lex haklıydı. Etrafta yeterince tuhaf insan yoktu.

Sıkıca kavradığı elinin altında pürüzsüz bir tırabzan bulunca rahatladı. Cep telefonunu el feneri olarak kullanan Harper, düşerse her zaman telefonundan yardım çağırmasını isteyebileceğini düşündü. Merdivenin dibine kadar kazasız belasız geldi, telefonunun ışığını odanın içinde dolaştırırken ağzı açık kaldı. Kiler, yukarıdaki kulübeyle aynı boyutlara sahipti ve yaşam alanını etkili bir şekilde ikiye katlıyordu. Harper raflar dolusu kitap görebiliyordu, sonsuz sayıda kitap,

uzun bir çalışma masası, bir kazanın asılı olduğu karanlık bir ocak ... Ve orada, köşede, bir lamba. Hayal ettiği gibi bir şamdan ya da elle daldırılmış balmumu mum kütüğü değil, bir mağazadan satın alınabilecek türden bir lamba. *Neyin var senin böyle? Neden büyükannen ve kız kardeşi Ortaçağ'ın yoksul köylüleriymiş gibi davranıyorsun? Burası banliyö ve 80'lerdeydik!* El fenerini duvara doğru salladı ve ışık düğmesini kolayca buldu.

Lambanın yanında dolgun, aşırı doldurulmuş bir koltuk, onun yanında da bir televizyon tepsisi duruyordu. Televizyonun kendisi duvara yaslanmıştı - küçük ve eski moda, sanki üç yüz kilo ağırlığındaymış gibi görünüyordu ve Harper sırtıttı. Örümcek ağları eski kara büyü kitaplarıyla dolu, muhtemelen tavana asılı bir kafeste birkaç çocuğun kemiklerinin bulunduğu, ormanın içinde, zencefilli kurabiyeden yapılmış ürkütücü bir cadı hayal ediyordu ama görünüşe göre büyük teyzesi burayı ayaklarını uzatıp televizyon seyretmek ve atıştırmalık bir şeyler yemek için kullanıyordu. *Sen tam anlamıyla bir cadısın. Neden bunun revizyonist bir peri masalı saçmalığı olacağını düşündün?*

Her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Her zaman toza alerjisi olduğu için mümkün olduğunca az nefes almaya çalışarak gömleğini burnunun ve ağzının üzerine çekti. *Holt bu kitaplardan herhangi birini satın almak istiyorsa, önce senin için bir temizlikçi tutacaktır.* Harper başını eğerek raflara yaklaştı ve sırtlarından okuyabildiği kadarını okudu. Kitaplar çok eskimdi. Görünüşe göre ayın altındaki her disiplinle ilgili, çağlar boyunca yazılmış büyü kitaplarından oluşan etkileyici bir koleksiyonu. *Çalışmalarına devam etmen için mükemmel bir yer.*

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, yüzü ısındı ve gözyaşlarına çok yaklaştığını fark etti. Ama yaklaşık iki yıldır ilk kez mutluluk onu sarmış, sonunda bir amaç duygusu onu bulmuştu.

◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆ • ◆

OOTD: İşlemeli önlüklü ve beyaz yakalı A-line krep elbise. Siyah tayt ve diz üstü çizmeler, çünkü lanet olası ürkütücü mevsim. Dumanlı göz paleti ve süet ceket dudak duvağı. Saten saç kurdelesı, mücevherli kulak manşeti ve PERNELLA TEYZE'NİN YARASA İĞNESİ.

"Buraya son gelişimden bu yana epey zaman geçti. Ama işler gerçekten iyi gidiyor. Kızım okulda çok başarılı. Öğretmenlerini seviyor, derslerini seviyor, milyonlarca arkadaşı var. O küçük bir sosyal kelebek, bu yüzden her gün gerçekten kendi alanında. İşimi büyütme sürecindeyim, bu hem heyecan verici hem de korkutucu." Kadın yüzünü buruştururken çemberin etrafından hafif kahkahalar yükseldi. "Yeni bir ilişkim var ve ... Onu sonsuz geleceğimizde görebiliyorum. Şu anda her şey büyüleyici." Birdenbire gözleri yaşlarla doldu.

Ava, diye hatırlattı Harper kendine. Her ay çemberin etrafındaki diğer insanların isimlerini hafızasına kaydetmek için çaba sarf ediyordu.

"Yakında on yıla yaklaşacağız." Sesi kesildi ve devam edebilecek kadar kendini toparlaması birkaç dakika aldı. "On yıl, yani birlikte olduğumuzdan daha uzun bir süre yok olacak. Ve her neredeyse, işlerin bu hale gelmesinden çok memnun olduğumu biliyorum. Yani, bizi izlerken mutluluktan uçuyor, bunu biliyorum. Ama göğsümde bir ağırlık var ve kendimi çok suçlu hissediyorum. Olmaması gerektiğini biliyorum. Tam olarak yapmamız gerekeni yaptığımızı biliyorum ama bazen bu beni boğuyor."

Harper duygusal tepkilerinin sadece kendi mutsuzluğuyla sınırlı olmadığını öğrenmişti. Grup ayda iki kez toplanıyor ve her bir kişinin hikayesini dinliyordu: Ava kocasını kaybetmişti. Bir güve çifti küçük çocuklarından birini kaybetmişti. Orta yaşlı bir goblin, üniversite çağındaki oğlunu bağımlılık nedeniyle kaybettiğinden bahsetti ve bitkin görünümlü bir trol kısa süre önce

Annesine uzun bir hastalık boyunca baktıktan sonra - Harper hıçkırarak hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Dışarıdan öyle görünmese de, gözleri kızarmış ve başı tıkanıklıktan ağrıyarak eve geldiğinde, grubun ona yardım ettiğinden emindi. Bunlar onun komşularıydı, toplumdaki insanlardı, tam buradaydılar ve hepsi aynı şeyi yaşıyordu. Her birinin içinde aynı sonsuz okyanus sallanıyordu ve bu ona kendini daha az yalnız hissettiriyordu.

Keder bir hediyedir.

Morgan'ın son bir yıldır ara sıra bir yas danışmanına gittiğini öğrendikten sonra, şimdi katıldığı grupta ilk kez Holt'un sözlerini tekrarlamıştı.

"Neden bana söylemedin?!" Kız kardeşi eve girip danışmanıyla yapması gereken görüntülü görüşmeden tesadüfen bahsettiğinde şok içinde nefesini tutmuştu.

Morgan omuz silkti. Okulun bunu onlar taşınmadan çok önce otomatik olarak ayarladığını açıkladı.

"Evde yaşamıyordun, hatırladın mı? Ve bu annemin yaptığı bir şey değildi, okul rehberlik danışmanı ayarladı. Taşındıktan sonra, onunla uzaktan randevulara geçtim ve şimdi sadece ayda bir kez görüşüyoruz. Önceden haftada birdi. Sonra. Bu . . . konuşacak birinin olması gerçekten yardımcı oldu. Gidebileceğin bir destek grubu olup olmadığına bakmalısın."

Harper çok öfkeliydi. O akşam mahallede , boğazı düğümlenene kadar öfkeyle bağırmak istemişti. Kız kardeşinin gittiği devlet lisesi ona danışmanlık hizmeti vermiş, bir destek sistemi kurmuş ve boğulmayacağından emin olmuştu. Pahalı cadılar koleji, tamamen koşulların farkında, tarafından

Buna karşılık, mücadele ettiği açıkça görüldükten sonra bile hiçbir şey yapmadılar - ona kapıyı gösterdiler, kırılğan soğukkanlılığına bir darbe daha vurmak için onu gönderdiler, sanki minimartın kapısının önüne konmuş bir çöp çuvalıymış gibi onu alenen bir kenara attılar.

Geri dönmeyecekti. O ana kadar kararsız kalmış, özellikle dönmek istememekle annesini hayal kırıklığına uğratmak istememek arasında bocalamış olabilirdi ama artık kararını vermişti ve vicdanı rahattı. Çalışmasına yalnız devam edecekti. Bodrum katında gerçek bir kütüphanesi vardı ve Holt boşlukları doldurmasına yardımcı olabilirdi. *Uğur Böceği de hemen köşeyi dönünce. Holt yeni bir meclis kurulacağını ve kurulduğunda senin de ona katılabileceğini söyledi. Sen bir cadısın.*

Yas destek grubu ayda iki kez toplum merkezinde toplanıyordu ve Harper bu grubu bir yıl önce bulmuş olsaydı, o cam gibi denize bu kadar derinden dalmayacağından emindi ama artık keşkelere ve pişmanlıklara yer yoktu.

O gece eve her zamanki kırmızı, şiş gözleriyle geldi ve doğruca bodruma indi. Çoğu akşam, özellikle de toplantıların olduğu geceler, çay dükkanında onlarla buluşmadığında yaptıkları gibi onu orada buldular.

"Bugün senin için bir kart çektim, tatlım. Asaların Yedilisi. Düşmanca etkilere karşı dayanma gücü. Azim. Şu anda seni daha iyi temsil eden bir kart düşünemiyorum."

"Dalkavukluk seni her yere götürür," diye güldü Harper, kollarını açıp filmi karanlığıyla sarmalanmak için. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Yarın cadı doktorumun evinde bir randevum var, dolunayın eşiğinde kurt adam gibi hissetmemin normal olup olmadığını ya da çayla beni uyutup uyutmadığını öğrenmek için."

Ertesi sabah Uğur Böceği'yle olan randevusu yüzünden utanç içindeydi ama Harper kendine, öz bakımın sadece kendini yatağa kapatıp dünyanın geri kalanını dışlamak değil, gerçekten kendine bakmak anlamına geldiğini hatırlattı. Gecenin bir yarısı uyandığında, alnında ter lekeleri belirdiğinde, çaresizlik ateşi içini yakarken çarşafına dolandığını hissettiğinde, kendine ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Annesi çocukluklarının geçtiği evi satın onları Cambric Creek'e taşınmaya zorladığı için şanslıydı. Büyük teyzesi, kendine ait şirin bir cadı kulübesi olan eksantrik biri olduğu için şanslıydı. Kahve yerine çayı tercih ettiği için şanslıydı.

Gölgeler etrafını sararak bacaklarını açarken ve onu en iyi tepki verdiğini belirledikleri kalınlıkla doldururken, başı geriye düştü ve soluk soluğa bir inilti kaçtı. Azathé ona sürekli, kendisini memnun etmenin onları memnun ettiğini hatırlatıyordu. Son zamanlarda bu kadar sık zevk almaya duyduğu için kendini suçlu hissediyordu ama sabahki randevusunun amacı da buydu.

Gölgeler onunla konuştuğu ve o da karşılık verdiği için şanslıydı.

"Hmmm, I Anlıyorum. Pekala,Hadi. bkz. . . . Bu muhtemelen
Ashwagandha. Ve ginseng. Oh, ve safran! Ve muhtemelen

genel olarak ruh hali geliştiriciler ... Bu bir sorun haline mi geliyor? Birkaç tanesini azaltabiliriz -"

"Oh, hayır, hayır. Sorun değil. Hiçbir şeyi değiştirmenize gerek yok. Sorun değil." Harper utançtan alev almanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Başını fırından yeni çıkarmış gibi hissediyordu, avuç içleri terlemişti ve Brackenbridge'lerin evinde zeminde kullanışlı bir delik olsaydı, hiç soru sormadan atlar ve doğrudan toprağa düşmekten memnun olurdu.

"Sadece bunun bir olasılık olduğundan ve delirmediğimden emin olmak istedim." *Her zaman azgın olmanın normal olduğundan emin olmak istedim.* Harper utanç içinde güldü ama Uğur Böceği sadece anlayışla gülümsedi.

"Artan kan akışı, SSRI'lar ve azalan stres tepkisi. Daha güçlü uyarılma ve daha hızlı cinsel tepki. Bir fark yaşamamış olsaydınız daha çok şaşırırdım. Eğer bir partneriniz yoksa, ticaret parkının orada çok çeşitli oyuncaklar satan bir dükkan var. Bir tanesine ihtiyacınız olabilir."

Resmi teşhis bir vibratör almak.

Harper mantıklı bir şekilde, klinik depresyona neden olan kimyasal dengesizliklerin cinsel tepki ve uyarılma eksikliğine de katkıda bulunduğunu anladı. Dolayısıyla bunun tam tersinin de doğru olması mantıklıydı.

Semptomlarının hafiflemesi onu her zaman azdırmıştı ama böylesini hiç görmemişti. Gece gündüz ıslaktı. Kasıklarına değen en ufak bir uyarı onu daha fazlası için çaresizce kamburlaştırıyordu. Bir önceki hafta sonu kız kardeşiyle birlikte şehirdeki bir brasserie'ye öğle yemeğine gitmiş, ev sahibinin uzattığı elektronik diski çantasının ön cebine yerleştirmişti. Kalçasında duran çapraz çantası, o anda kalçasının üst kısmı ile yemek saatini beklerken yaslandığı tezgâhın arasına sıkışmıştı.

Masalarına. Oturma zamanlarının geldiğini gösteren titreşim sesi duyulduğunda, Harper neredeyse o anda geliyordu.

Eğer bir partneriniz yoksa, şehirde size yardımcı olacak bir oyuncak dükkanı var.

Sorun şu ki, tek başına oynamasını izlemekten zevk alıyor gibi görünen bir partneri vardı ve bu onu daha da tahrik ediyordu.

O öğleden sonra kız kardeşiyle yediği öğle yemeğinden sonra çay dükkanına gitmemişti. Bunun yerine doğruca eve gitmiş ve belden aşağısı çıplak kalana kadar soyunmuştu. O akşam onu aramak için evine gelen Azathé yatak odasındaki gölgelerin arasından sıyrıldığında, onu aynı pozisyonda buldular - gözleri kapalı, dişleri gıcırıyor, zonklayan klitorisine bir vibratör tutarken boğazından umutsuz inlemeler çıkıyordu. O gün eve geldiğinden beri birkaç kez boşalmıştı ve gözlerini kapatıp uyuyabilmek için birkaç kez daha boşalması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Azathé isteyebileceği en verici gölge partneriydi ve ona yardım etmeye fazlasıyla istekliydi ... ama önce onun kendini tatmin edişini izlemek istediler.

"Volantines'in Adanmışlığı hakkında ne demiştin, cadıcık? Öğretici olduğunu mu? Bağışlayın ama ben bu performansı çok öğretici buluyorum. Umarım beni hoş görürsünüz."

Onları şımartmıştı. Vibratörün yardımıyla boşalmasını, nabız gibi atan amının birkaç santim ötesinde dönen gölge yığını, kasılmalarını ön sıradan izlediler. Onun dildosuna binişini izlediler - alt tarafında kalın bir çıkıntı çizgisi ve tuhaf şekilli bir kafa ile birbirine bağlanmış, azalan boyutta üç şişman küreden oluşan garip şekilli bir şey. Yıllar önce kampüs dışındaki bir dükkândan almıştı ve hangi türe benzetildiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Önemli değildi, çünkü

Kürelerin her birine inanılmaz bir şekilde batıyordu ve bunu da izlemişlerdi, nefesi kesilirken ve vücudu titrerken, seksinin dudaklarının çevresi etrafında nasıl gerildiğini yakından incelemişlerdi.

Sonunda onu rahatlatmak için önünde katılaştıklarında, Harper elleri ve dizleri üzerinde, sert, hızlı ve derin bir şekilde götürülmek için yalvarmıştı, başka biriyle gerçekten seks yapma eyleminin nihayet derisinin altındaki ateşi soğutacağına inanıyordu. Yarattıkları penis, dildo ile aynı şekle sahipti; bu da mükemmel bir çalışma olduklarının ve deneyin aslında oldukça öğretici olduğunun kanıtıydı.

"Başka endişeleriniz var mı? Tartışmak istediğiniz herhangi bir yan etki?"

Kendimi kızışmış bir kedi gibi hissedecek kadar azgın olmam dışında mı?

Takviyeler olduğunu duyunca rahatladı. Harper bunun arkasındaki bilimi anlamıştı. Geleneksel ilaçları kullanırken libidosunda hiç artış yaşamamıştı ama sevimli ve beceriksiz cadının hazırladığı bitkisel karışım kedisinin gece gündüz mırılamasını sağlıyordu. *Bu normal olduğu ve profesyonel bir tedaviye ihtiyaç duymaya başlayacağınızın işareti olmadığı sürece tüm Ketterling ekibinin yoluna müdahale etmek.*

Uğur Böceği, Harper'ın depresif semptomlarında iyileşme görülmesinden dolayı çok heyecanlıydı. "Açıkçası ilacı almaya devam etmek istiyorum. Daimi reçete düzenlemek için buradan sonra ne yapmam gerekiyor? Ya da sipariş, her ne diyorsanız?" Diğer cadıyı takip ederek merdivenden yuvarlak bir salona geçti, faturaları küçük antika bir sekreter masasında duruyordu. Fişi yazarken Harper odanın içinde dolaştı. Tüm duvarlarda fotoğraflar vardı, hepsinin de çağlar boyunca farklı Brackenbridge cadılarını gösterdiğini tahmin ediyordu.

Çelik grisi kabarık saçları ve vahşi tavırlarıyla güçlü bir kadının oval portresine bakan Harper hatta aracılığıyla ayırt edebiliyordu.

Fotoğrafta, küçük bir pirinç levhanın üzerindeki yazıyı okudu.

Authricia Brackenbridge

High Crone~ Cambric Creek Coven

"Bu eski baş rahibe! Akraba olduğunuzu fark etmemiştim. İnsanların onun hakkında konuştuğunu duydum, kulağa harika geliyor." Harper duraksadı. "Holt'un ait olduğu cadı o mu?"

Uğur Böceği şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Holt mu? Oh, hayır. Hayır, o Willow teyzeme aitti. Hemen şuradalar. . ."

Oturduğu yerden kalkarak Harper'ı duvarın ilerisine götürdü ve bir fotoğraf koleksiyonunu işaret etti. Kadın güzel, ruhani bir sarışındı, buz grisi gözleri ve dingin bir ifadesi vardı. Kadının güzelliği Holt'un insanlık dışı diken diken ve simsiyah saçlarını öne çıkarıyor, görüldüğü birkaç fotoğrafta onu daha da öteki gösteriyordu.

Geri kalan fotoğraflarda aynı cadı, başka bir kadınla kol kola gülümsüyordu. Yüz hatları aynıydı ama saçları daha siyahtı. Harper duvarda sarışın cadının güzel platin saçlarının yerini ipek bir türban alıyor, kaşları ve kirpikleri baş örtüsünün gizlediği kemoterapinin etkilerini gösteriyordu.

Fotoğrafların birçoğunda küçük bir kız çocuğu, aralık dişli gülümsemeleri ve parlayan gözleriyle, dağınık buklelerden oluşan faremsi kahverengi saçlarıyla görünüyordu. Fotoğraflardan birinde, iki kadın mumlarla süslü büyük bir pastanın önünde yan yana oturmuş, küçük kız da aralarında. Üçü de aynı ipek türbanlardan takmışlardı ve Harper arka plandaki doğum günü süslemelerini seçebiliyordu.

"Bu senin annen mi?"

Uğur Böceği dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını salladı. Bir süre sonra "Öyle," dedi ve Harper onun da cevap verebilmek için kendini toparlamaya ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

Acı asla dinmez. Bu da bir başka evrensel gerçektir. Keder kalbinde bir yaraydı ve her dürtüldüğünde acıyordu. Bir sonraki sorusunun cevabını zaten bildiğine bir his vardı içinde.

"O -"

"Öldü." Bir kez daha hızlıca başını salladı, dudaklarını sıkıca bastırdı. "Hepsi öldü. Geriye bir tek ben kaldım."

Belki bir gün duygusal tepkilerini kontrol edebilecekti. Bir gün, ama o gün değil. Harper'ın gözleri doldu taşı.

"Çok üzgünüm. Babam öldü. Geçen sene."

Uğur Böceği tekrar başını salladı, gözleri yaşlarla parlarken sıkı bir şekilde kontrol ettiği gülümsemesiyle başını salladı. "Biliyorum. Holt bana söyledi. Kaybınız için çok üzgünüm. Nasıl olduğunu soracaktım ama zaten biliyorum."

Hıçkırıklara sarılmış boğuk bir kahkaha attı. "Acısı hiç dinmiyor, değil mi?"

Diğer kadın başını sallarken gözleri doldu. "Asla. Onları çok özleyorum. Bazen zor nefes alıyorum. Hiç geçmiyor. Ama hayat devam ediyor. Günlerinizi başka şeylerle dolduruyorsunuz, kalbinizi yeni insanlara veriyorsunuz ve onlarla ilgileneceklerini umuyorsunuz. Hâlâ yanımızda yürüyorlar. Düştüğümüzde bizi tutarlar. Ve eninde sonunda onları tekrar göreceğiz."

"Güven," diye ekledi Harper, haykırmak istediği hıçkırığı yutup titreyen bir nefes aldıktan sonra. "Kalbine bakmaları için yeni insanlara güvenmek. Onların seni sevmesine izin vermek için kendine güvenmek."

Azathé onun endişelerini, korkularını ve özlemlerini biliyordu; keder zaman zaman onu ele geçirdiğinde saçlarını okşadı, depresyon zihnini bulandırdığında kararlı ve hazır kaldı. *Kendine gel ve üstesinden gel* kelimeleri ağızlarından hiç çıkmadı ve beklentileri de bundan başka bir şey değildi.

tam olarak ne olduğundan çok sarhoş ediciydi. *Aşk*, onlara karşı hissettikleri için tamamen yetersiz bir kelimeydi.

Uğur Böceği gülümsedi, yanaklarındaki ıslak izlere ve burnundan aşağı kayan gözlüklerine aldırmadan. "Onlara kalbimizle güvenerek gerçek olduğunu anlarız."

OOTD: Tayt, kapüşonlu, hayatta olmak için çok erken, wtf

Heyecandan kendilerinden geçmişlerdi.

Azathé'nin bilmediği nedenlerden dolayı teslimat birkaç kez ertelenmişti ama artık o gün gelmişti. Harper talep edildiği gibi sabahın köründe çayevine varmıştı ve kesinlikle sabah erkencisi *olmadığına* karar vermiş olsa da, sözünden dönmektense tüm gece ve gün boyunca dinlenmeden uyanık kalmayı tercih ederdi. Biri kıyafetini gördüğünü iddia etse bunu inkâr ederdi ama botlarına adım atarken gözleri hâlâ uykudan bulanıktı ve bunu umursayacak hali yoktu. Küçük kedi o saatte orada bile değildi ve kapıdan içeri girdiğinde Azathé yemek odasının ortasından ona değerlendirci bir bakış attı.

"Sen şimdiye kadar algıladığım en sevimli insansın, küçük cadı."

Harper hiç de hoş olmayan bir şekilde homurdandı, bir sandalyeye çöktü ve başını önündeki ruh tahtası masasına çarpmasına izin verdi. "Bu gece benimle dönme dolaba bindiğinde sana bu gerçeği hatırlatacağım." Bunu ilk söylediğinde yarı şaka yapıyordu ama Cambric Creek'te Güz Festivali düzenleniyordu ve bir dönme dolap *vardı*.

O sabah volta atıyorlardı. Dakikalar ilerledikçe yemek odası boyunca, ön kapıdan mutfığa gidip geliyorlar, yaklaşan varıştan duydukları heyecanla adeta titreşiyorlardı

"Bunun için tam uygun bir yerim var. Masaların yerini değiştirmemize bile gerek kalmadı. Sadece bazı kitapların yerini değiştirdik ve bir ya da iki rafa taşıdık. Bu koleksiyonumuzun baş tacı olacak."

"Bundan o kadar da emin değilim," dedi Harper masasından kalkarken. Raftan bir tarot destesi çekmişti ve önündeki üç kart, gölgeli sevgilisinin yeni kazancı için iyimser hissetmesine neden olmadı. "Kupa İkisi bana bunun için uzun zamandır plan yaptığını söylüyor, ki bu harika, ama alınma ama? Bu dağılımın geri kalanı son derece ürkütücü. Bu kılıç onlusu da ne Azathé? Bu bir *kabus*. Dükkâna bir kâbus mu getiriyorsun? Hayatımıza mı?"

Mırıldandılar, ona karşı statik bir gümbürtü, birlikte hayatlarını adlandırmasından memnun *oldular*. "Tabii ki hayır. Aşırı tepki veriyorsun tatlım. Kehanetten vazgeçtiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben öyle bir şey demedim ama gelecek slotundaki bu Yıldırım Çarpmış Kule bana *kasabadan* vazgeçmem gerektiğini düşündürüyor. Buraya getirdiğiniz kâbus her neyse, meyvelerini vermeden önce fırsatım varken buradan ayrılayım."

Alay ettiler, teninde koyu bir dalgalanma oldu ve o da sırttı.

Kısa bir süre sonra nakliyeciler geldiğinde Harper'ın yüzü gülmüyordu. "Ne oluyor *lan*?"

"Çok güzel değil mi?" diye mırıldandılar, gururlu bir ebeveyn gibi. "Ne oluyor *lan*?! Şaka yapıyor olmalısınız."

Holt'un kelpie'si çılgın bir ifadeyle baktı, artık Uğur Böceği'nin dev evinin örümcek ağlarıyla kaplı arka koridoruna tıklmadığı için açık havada daha da korkunç ve isyankâr görünüyordu.

"Bunun ne kadar nadir olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Şaka yapıyor olmalısın." "Görkemli değil mi?"

"Azathé! O şey canlanacak ve bizi öldürecek! Hayır, hayır, bekle. Hareket etti. Kafası farklı. Bu şeyi ilk gördüğümde kafası böyle geriye atılmıştı." Paniğine hiç aldırmış etmeyen sevinçli gölgeye gösterdi. "Ve şimdi döndü! *Hırlıyor*, Azathé! Muhtemelen birini ısırmaya çalıştı! Bekle, teslimat ertelendi, *neden*? Bunu öğrenmen gerek. Bunu Holt adında pire ısırıklı bir pislikten aldın, değil mi?"

"Bu tür işlemlerde isimler alınıp satılmaz, tatlım."

Harper gözlerini kapatarak inledi. "Harika, bu mükemmel. Yani bunu karaborsada sattı ve sen de onların oturma odasında yenecek olan talihsiz aptalsın."

"Holt kedigil tanıdığınızın adı değil mi?"

Kelpie'nin gözlerini üzerinde hissederek, "O lanet olası bir pislik," diye hırladı.

İnsan doğası ve manipölasyon hakkında çok şey öğrenmişlerdi, iki kıvrık dokunaç bacaklarına dolanıp yukarı doğru ilerlediğinde fark etti. "Tatlım," diye mırıldandılar, pelüş bir kadife gibi ona bastırarak, "bu tedirginliği hafifletmene yardım etmeme izin ver."

Harper, taytları aşağı çekilirken cinsel organına inen ilk darbeye inledi. Onu masaya yatırdılar, ayak bileklerini soğuk elleriyle kavradılar ve şişkin bir dokunacın başını her zaman kaygan olan kıvrımlarına sürttüler.

"Bekle," diye bağırdı, gözlerini kapatıp kendilerini izleyen katil atı unutturmak için onu becermelerine izin vermekten başka bir şey yapmak istemiyordu. "Holt'la irtibata geçeceğine söz ver. Çünkü bu şey birini öldürecek."

Onlar içine doğru ittikçe nefesi kesildi, amcığı her zamanki gibi açgözlülükle onları santim santim içine çekti.

"Ve bu gece benimle dönme dolaba bineceğine söz ver. Form gerek yok, sadece benimle kal. Manzarayı görmeni istiyorum."

Dibe vurduklarında hırıltılı bir ses çıkardı, dokunaç içinde kıvranıyordu. Kelpie'nin gözlerini kırptığından emindi.

"Söz veriyorum, tatlım." Boynunda ipeksi bir kayma, soğuk siyah saten, şehirdeki en iyi giyimli hayalet gibi. "Her şeyden sonra . . . Her zaman senin emirlerini yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Harper ve Azathé (ve-
Holt ve Uğur Böceği) ((ve-
~~ne yazık ki Hea~~))

geri dönecek.

Kemerlerinizi bağlayın çocuklar.

Cadı mevsimi geldi.

OceanofPDF.com

Hexennacht

Hexennacht.

Cadılar Gecesi, Samhain'in takvim ikizidir. Bu gece şenlik, dans ve büyü çalışmaları, şenlik ateşleri ve kardeşlik gecesidir ve cadılar meclisinin gökyüzüne çıkmasıyla doruğa ulaşır.

Uğur Böceği kutlamaları severdi. Bir zamanlar bu onun en sevdiği geceydi. Ateşin önünde döndüğünü, etrafındaki kız kardeşler korosuyla birlikte aya şarkı söylediğini, kadim çemberin yükselen coşkusuyla coştüğünü hatırlıyordu. Hexennacht kendini en çok bir cadı gibi *hissettiği* geceydi.

Talihi başka bir Hexennacht'ta değişti.

Kadim çemberden atılmış, kardeşlikteki yerinden mahrum bırakılmış, aidiyetten yoksun bırakılmış. Zanaatını tek başına icra eden yalnız bir cadı.

Ama kader değişkendir ve talih yine değişmiştir.

Üst kattaki sessiz Araneaen'e aşık olmayı hiç beklemiyordu ve onun kalbinin etrafındaki ağını bu kadar kolay öreceğini tahmin edemezdi. Önünde uzanan sessiz, boş günler şimdi doludur - aşıktır, artık yalnız değildir, sevgili evi kurtarılmıştır, inanamayacağı kadar mutludur.

Eksik olan tek şey kendi kız kardeşlerinden oluşan bir çember.

Brackenbridge cadıları, Oldetowne'da ağaçlarla çevrili bir sokaktaki eskimiş bir Viktorya döneminde, nesiller boyunca kesintisiz bir çember içinde zanaatlarını icra etmişlerdir ve şimdi çemberin genişleme zamanı gelmiştir.

Bu yıl, cadılar gecesinde yeni bir cadılar meclisi doğacak ve aralarından en beklenmedik kişi lider olarak yerini alacak.

Bu yüksek ateşli, sıcacık canavar romantizmi, nörodiverjan bir cadı FMC ve insan olmayan örümcek benzeri bir MMC'yi içeriyor ve Cambric Creek Evreninde geçiyor. Serinin bir parçası olarak okunması en iyisidir. Hexennacht, Yılın Çarkı'nın ikinci cildidir ve Mabon Şöleni'nden sonra gelir.

Şimdi Ön Sipariş Verin

EXTENSIONS

C Christine Dyer kapana kısıldı.

Kederine hapsolmuştur - babasının ölümü onu dünyada yapayalnız bırakmıştır ve teselli için başvuracağı kimse yoktur.

Geleceği olmadan kapana kısılmıştır - kirayı ve okul harcını karşılayamaz ve başını bir çatı, sahne heveslerinden daha önemlidir ... ama asgari ücretli bir işe girip sonsuza dek mücadele etme ihtimali, sorunlarına bir çözüm gibi görünmemektedir.

Kapana kısılmıştır - ta ki yüklü miktarda para, okula geri dönebilme, gece gündüz peşini bırakmayan alacaklılarına ödeme yapabilme, yeniden yaşayabilme ve hepsinden önemlisi evden çalışabileceği bir iş teklif edilene kadar.

Tek yapması gereken telefona cevap vermek. 1-900 - tüm sorunları ortadan kalkıyor, her seferinde bir mutlu son.

Günün herhangi bir saatinde, kanepesinin rahatlığında yabancılara seks satıyor. Diğer oyunculuk işlerinden farkı yok.

Telefonda bir iş arkadaşına bağlandığında, onun sesinde, onunla konuşma biçiminde, onu rahatlatma tarzında bir şeyler vardır ... ama

O sadece bir sestir ve Christine'in evinde ona eşlik etmesi için sahip olduğu tek şey onunla ilgili fantezileridir. Çok geçmeden Christine fanteziyle gerçeği ayırt etmekte zorlanmaya başlar ve bu arada telefon seksinin ilk kuralının kimliğini her zaman gizli tutmak olduğunu unuttur.

1990'ların ortalarında NYC'de geçen Extensions, uzantıların kesiştiği ve aşk ile saplantı arasındaki çizgilerin bulanıklaştığı çalkantılı bir yazı konu alıyor.

Phantom of the Opera hikayesinin bu gevşek uyarlaması, bu Aralık ayında yüksek buhar ve yüksek gerilim ile geliyor.

Şimdi Ön Sipariş Verin

OceanofPDF.com

AYRICA C.M. NASCOSTA TARAFINDAN

OceanofPDF.com

Cambric Creek

(Önerilen Okuma Sırası) Morning

Glory Süt Sağım Çiftliği

Bir Mavi Kurdele Romantizmi

Mabon Bayramı (Yılın Çarkı) Tatlı

Meyveler

Koş, Koş Tavşan

Ay Kanlı Üreme Kliniği Çay İçin

İki Kişi

Hexennacht (Yılın Çarkı - Çok Yakında)

OceanofPDF.com

Kızlar Hafta Sonu

Kızlar Hafta Sonu

Partiler

Davetiyeler - (Çok Yakında)

OceanofPDF.com

Talons & Temptations Tarihi Canavar Romantizmi

Bir Mermer Markisi Evlenip ile Bir
Serserinin Irzına Geçmek

OceanofPDF.com

◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ● ◆ ●

Özel hikayeler, imzalı kitaplar, kitapseverlere yönelik ürünler ve daha fazlası için şu adresi ziyaret edin (Haftalık olarak güncellenir!):

https://linktr.ee/Monster_Bait

Monster Bait ile ilgili her şeyden herkesten önce haberdar olmanın en iyi yolu patron olmaktır: **http://patreon.com/monster_bait**

Yayın haberleri ve ekstralar hakkında güncel kalmanın ikinci en iyi yolu beni Instagram'da takip etmektir:

<https://www.instagram.com/cm nascosta/>

Birkaç gün sonra bir e-posta oluşturduğumda bir şeyler en iyi yolu haber bültenime katılmaktır: **<http://cmnascosta.com/>**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.